

Meydanlarda
yine
aynı talep
aynı
sahipleniş:

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 70 / Tarih: 27 Temmuz 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

- ✓ **Direnışte 1000 Gün!**
Ya Zafer, Ya Ölüm!
- ✓ **Alman Demokrasisi;**
Oligarşıye Destek İçin
Dergimize Baskın!

Katliamlar... işgaller... açlık... F tipleri...
Guantanamo... ya teslim olun ya
öleceksiniz dayatmaları...

ABD
dünyayı,
AKP
Türkiye
halkını
teslim
alamıyor

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

"Ya teslim olacaksınız, ya ..." dayatmasına karşı **verilmiş cevabımızdır**

"Ya teslim olacaksınız, ya teslim olmamanın alternatifine katlanacaksınız..." Amerikan büyükelçisinin bu sözü yeni duyulmuyor. Devrimciler için hiç yabancı değil bu dayatma. Ulucanlar'da söylenmişti bu söz; ve cevap da verilmişti orada. Bu cevap, sadece direnmenin ötesinde ideolojik bir cevaptı. Ulucanlar kitabından verilmiş cevabın özetini aktarıyoruz:

***

26 Eylül 1999 günü sabaha karşı 00:03 sularında Ulucanlar Hapishanesi'ndeki tutsaklara silah ve bombalarla saldıran ölüm mangaları "ya teslim olacaksınız ya da hepinizi öldüreceğiz" diyorlardı. **Devrimci ve namuslu olan, onuruna düşkün olan, emperyalizm ve oligarşi gerçeğini tanıyan hiç kimse teslim olmazdı.** Cevap gecikmedi.

"Teslim olmayacağız"

"Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?"

"Öleceğiz"

Kimse teslim olmadı, öldürmeye başladılar.

Ölüm mangaları devletin en yüksek kademesinden "öldürün" emri almışlardı. Saatlerce taradılar, onlarca bomba atıldılar. ... Kimse oligarşinin katillerine teslim olmadı. **Onurlu yaşamın devrimci yaşam olduğunu biliyorlardı. Devrimci yaşam, koşulları ne olursa olsun düşmana boyun eğmemekti.**

... "Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz" sorusunu tekrarladı katiller. "Öleceğiz" dedi tutsaklar.

Öldürmeye devam ettiler.

Kimse teslim olmadı.

"Ya onurlu yaşanır, ya ölünür" dediler.

... Tutsaklar ellerindeki bütün olanaklarla direndiler. **Kendilerini, devrimi savundular. Vatanlarını, halklarını, haklılıklarını savundular.** Vatan hainlerinin vatani yoktu. Onlar Amerika'nın çocuğuydular.

... Türkiye'de eksik de olsa demokrasinin olduğundan söz eden ahmaklar hariç herkes bu demokrasinin ne menem bir şey olduğunu görüyor. Bütün dünya görüyor. Halka hiçbir şey vermeyen hiçbir sorunu çözemeyen bu iktidarın tek bildiği baskı ve terördür. Mevcut düzeni korumak ve Amerika'ya hizmettir. Bunun için saldırıyor, katlediyor, işkence yapıyor...

Tutsaklarımız bu gerçeğin bilincinde olarak direndiler. ... Hiçbir güç, ne katliamlar, ne de yıllarca sürece baskılarla tutsaklarımızın beyinlerine Amerikan emperyalistlerinin düşünce ve kültürünü sokamaz.

Oligarşi ya teslimiyet ya ölüm tercihini dayatıp, katledip, sindirmek istiyor. Bu sağlansa hücre hapishaneleri ağır ve orada varolan devrimci düşünceleri de tümünden yok ederiz diye düşünüyor. Yanılıyor. 12 Eylül'den sonra da katliamlarla, baskılarla hücreleri denediler ama devrimcileri teslim alamadılar. Onlarca tutsağımızı daha katledebilirler ama yine kendileri yenilecektir. **Devrime inanmış, halkımızın kurtuluşu için savaşan hiçbir devrimci örgüt ve kişi teslim olmayacaktır,** ne katliamlar, ne hücre hapishaneleri bu gerçeği değiştiremez. Örgütlülüğümüz, direnişimiz, kararlılığımız bir kez daha kanıtlanmıştır.

Devrimcilik budur. Gerekirse bedel ödenecek ve ödettirilecektir.

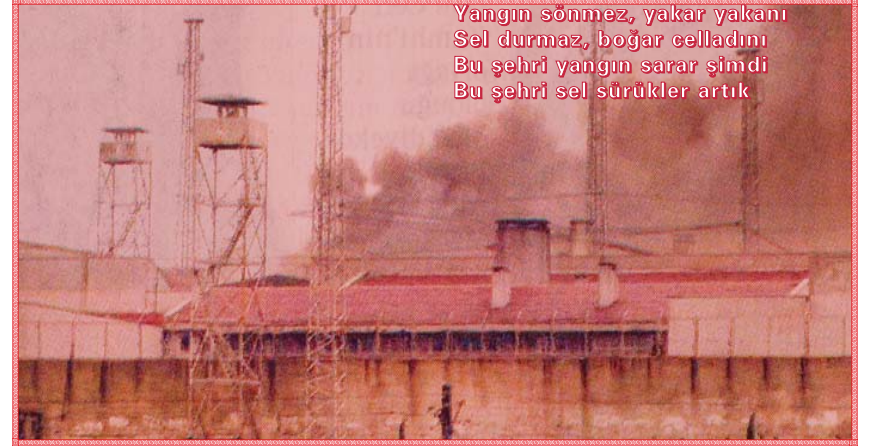
YA DEVRİM YA DÜZEN. Başka hiç bir yol yoktur. Hiç bir güç düzen içinde kalarak reformlarla, yeni yasalarla, Anayasa'yı değiştirmekle bu iktidarı demortikleştiremez. **TEK YOL DEVRİM.**

YA DEVRİM YA DÜZEN. Düzenin demokratikliği sömürge tipi faşizmdir. Demokrasicilik oyundur. Amerikan demokrasisidir. Demokrasi masallarıyla koyu bir faşizmin uygulanmasıdır. Hala reformlardan ve hukuk devletinden söz edenler bilinçli veya bilinçsiz emperyalist ajanlığı yapmaktadır. Emperyalistlerin devrimcileri katletmesini alkışlamaktadır. **Demokrasi için TEK YOL DEVRİMDİR.**

(Cezaevi Direnişileri-3, Ulucanlar, sf. 444)

bin 1000 günlük destandan kareler

Bayrampaşa
19 Aralık 2000

Bu Şehri Yangın Sarar
Ümit liter

Ateş düştüğü yeri yakarsa
Yanıyor yüreğim, yüreğim kanar
Kurşun girdiği yeri delerse
Kanıyor yüreğim, yüreğim yanar
Bu şehri yangın sarar şimdi
Bu şehri sel sürükler artık

Yaktılar her yanı kanattılar
Analar ağlar, öfke bilenir
Bu ah kıyamete kalmaz ama
Gelir o günler, bir gün gelir
Bu şehri yangın sarar şimdi
Bu şehri sel sürükler artık

Bu yangın sıçrar, yanar orman
Bu kan birikir, taşar bir an

Yangın sönmez, yakar yakını
Sel durmaz, boğar celladını
Bu şehri yangın sarar şimdi
Bu şehri sel sürükler artık

ÇAĞRI DUYURU

İdil Kültür Merkezi'nde

- 18-31 Temmuz arası **KUŞATMA** filmi gösterimde olacak. Gösterim saatleri:
Hafta içi: 17.00 - 18.30 - 20.00
Hafta sonu: 15.00 - 16.00 - 17.00
Adres: İstiklal Cad. Aznavur Pasajı No:212
Kat: 6 Beyoğlu / İSTANBUL

28 Temmuz'da Ankara'dayız!

Tecrite karşıysanız, işkenceye karşıysanız,
hak ve özgürlüklerden yanaysanız,
107 ölüm yeter diyorsanız,
**BİRLİKTE ANKARA'DA "TECRİTE SON!
ÇÖZÜM" DİYE HAYKIRALIM!**

TAYAD'lı Aileler

Ekmek **Adalet**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökçüoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Üçler, Odenweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel:0 222 351 97 25
Tel-Faks: 0 222 351 97 25
Ankara: GİM Büküm Otur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 242 223 87 18
Batı: Beşiktaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörm Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: MİBİ Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklılar
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 262 332 41 70
Maliye: Databank Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 333 24 77
Marmara: Kriminoloji Mah. 4406 sk. Müzayen
Boru İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bodulocay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tekirdağ: Kemerköy Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

Ekmek ve Adalet Sayı 70

İçindekiler

- 3... *Teslim alamıyorlar!*
- 5... *AKP gençlerimizi
Amerika'ya satıyor!*
- 8... *Halkın sesine
kulak tıkayan AKP...*
- 12... *Yanılırlar ve
Türkiye gerçeği*
- 14... *Emperyalist dayatma ve
milliyetçi yanılgı*
- 16... *Bir İslamcının Irak'a
asker göndermeye karşı
çıkış...*
- 18... *Yoksulluğumuz ve
'kanıksanan' zamlar*
- 19... *Hükümet: "Anlayışları
için Türk-İş'e teşekkür
ediyoruz"*
- 22... *Hortumlar kesilmiyor*
- 24... *Yüzlerce infaz böyle
savunuldu*
- 26... *İşgalciler Irak halkını
teslim alamıyor*
- 29... *Faşizme destek suçtur!*
- 32... *1000 gün- bölüm 7*
- 35... *'Ya teslimiyet ya ölüm'
değil; 'Ya zafer ya ölüm'*
- 36... *Gündem-sizler*
- 37... *Af ve kaybolan ideoloji*
- 39... *Okul meydanında
jandarma işkencesi*
- 40... *"Üçüncü yol, yeni sol"
ucubesi*
- 42... *Acının rengi beyaz*
- 43... *Gençlik derneklerinden
yaz kampı*
- 44... *Yalanlar ve yalancıların
it dalaşı*
- 45... *Şiddet böyle
yaratılıyor!*
- 47... *Uday ve Kusey'in
resimleri ile kime ne
anlatılıyor?*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 49... *Yasaklamalara
alışmayacağız*
- 50... *Köyün delisi*

Tehdit...Katliam...Açlık...İşgal... TESLİM ALAMIYORLAR!

Tayyip Erdoğan, en doğal haklarını isteyenlere "sokağa dökülürseniz dökülün" tehditleriyle gözdağı veriyor; AKP katliamcılığının simgesi olan temsili tabutları AKP önüne götürmek isteyenleri ellerinde coplarla polisler bekliyor. Amerikan Büyükelçisi Pearson, her türlü diplomatik literatürden uzak "ya teslim olacaksınız, ya alternatifine katlanacaksınız" sözleriyle Kürt milliyetçi hareketini tehdit ediyor. ABD Başkanı Bush, İran, Suriye, Kuzey Kore ve daha bir çok ülkeyi "terörü desteklemekle" suçlayıp "sorumlu tutarız" diye esip gürüyor. "Sorumlu tutma"nın anlamı işgal altındaki Irak'tır, herkes biliyor. Erdoğan'ın, Pearson'un, Bush'un aynı üslupla konuşması, sınıfsaldır. Temsilcisi oldukları sınıf adına konuşuyorlar ve temsilcisi oldukları sınıfın halklara karşı izlediği politika budur.

AKP hükümeti, bir soyguncular takımıdır. Fakat yine de uyguladıkları politikada belirleyici olan bu değildir; kişi olarak daha farklı da olabilirlerdi. Mesela Ecevit gibi. Kapitalizmin kendisi hırsızlık düzenidir. Kapitalizmin hükümetleri bu hırsızlık düzeninin yürütme organı ve bekçisidirler. Bekçinin kendi cebine ne kadar attığı burada bir ayrıntıdan ibarettir. "Dürüst Ecevit", siyasi ömrü boyunca soygun düzeninin ve hırsızların bekçiliğini yapmıştır. Bizzat Tayyip Erdoğan'ın bir dönem düzenin mağdurları arasında yer alması, AKP veya diğer düzen partileri içinde geçmişte işkence görenlerin yer alması da, bu partilerin üstlendiği misyon açısından bir şey değiştirmez. Çünkü onlar bu koltuklara "düzeni sürdürme" sözüyle oturmaktadırlar. O koltuklarda emperyalizmin ve TÛSİAD'ın temsilcisi olarak oturulur ve onların ağızıyla konuşulur. Konuşan, Arçelik bayisi Tayyip Erdoğan değil, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin temsilcisi Tayyip Erdoğan'dır. Amerika, "benim askerim yerine senin askerinin ölsün" dedi diye ağız kulaklarına varan haysiyetsiz bir başbakanın, askerlerinin başına çuval geçirilmesini bile "onur" sorunu yapamayan bir Genelkurmay'ın yönettiği bir ülkedir Türkiye. Halk onların gözünde, sömürülecek ve sömürüye karşı duramasın diye de sindirilmesi gereken bir nesnedir.

Açlık ve zulüm; Amerikan emperyalizmi de, AKP iktidarı da bu iki silahla halkı teslim almaya çalışıyor.

Aç bırakma, sadece bir sömürü olayı değil, aynı zamanda bir sindirme aracıdır. "Allah kimseyi açlıkla terbiye etmesin" denir bir halk deyişimizde. Ama, ABD dünya halklarını, AKP halkımızı, açlıkla "terbiye" etmeye çalışıyor. IMF dayatmalarıyla, ikili anlaşmalarla halklar yoksullaştırılıyor, zenginlikleri talan ediliyor, tarımları, sanayileri öldürülüyor ve dışarı muhtaç hale getiriliyor; işsizlerin sayısı arttırılıyor, dayatılan "Kölelik Yasası", "esnek çalışma" gibi düzenlemelerle işçilerin örgütlülükleri tasfiye ediliyor... **Sonuçta,** ekmekten başka bir şey düşünemez hale gelmiş, ekmek için her türlü ah-laksızlaşmaya, onursuzlaşmaya, bağımlılığa evet diyen, ekmek için kendi kardeşlerine karşı dövuşen, her bireyin kendi derdine düştüğü toplumlar yaratılmak isteniyor.

Açlığın "terbiye" edemediği kesimler için ise, zulüm devreye giriyor.

Zulüm, Amerika'nın elinde B-52'lerin yağdırdığı bombalar biçiminde, AKP iktidarında F tipleri biçiminde tezahür edebilir. Amerikan askerleri Irak çöllerinde, Türkiye'nin askeri dağlarda yurtsever avındadır. Irak'ta Amerikan askeri işgal yönetiminin, Türkiye'de "Türk polisi" AKP binalarının etrafını korumaya alır. Özü aynıdır.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin "terörün diliyle" konuştuğu yerde, halkların konuşacağı dil, **"direnişin dili"**dir. Nitekim böyle oluyor. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin planları bu "dil"le bozuluyor; bu dil konuşulduğu sürece onların "imha-yok etme" hevesleri kursaklarında bırakılıyor. Halklar ne kazanıyorsa, bu "dil"le kazanıyor. Bir örnek; 1965'te İsrail Başbakanı Golda Meir, *"Filistinli diye bir halk yoktur"* diyordu, sonraki onyıllar boyunca "Filistin realitesi"ni kabul etseler de, Filistin'in devlet hakkını kabul etmemeye devam etti İsrail. Ve bugün Şaron ve tüm emperyalistler "Filistin devleti"nin Filistinliler'in hakkı olduğunu tartışmıyor bile. Şaron İsrail'in işgalci olduğunu kabul ediyor. 30 yıl önce "Kürt yok"tu, "kar üstünde Kart-kurt yürüyen Türkler" vardı. 1990'ların başında "Kürt realitesi" kabul edildi, ama o "realite"nin hiçbir hakkı olamazdı! Şimdi hakları "en az"la vermenin yolunu arıyor emperyalizm ve oligarşi. Bütün bunlar sivil toplum hareketleriyle mi başarılıydı? Bu noktaya düzenin parlamentosu aracılığıyla mı gelindi? "Her türlü şiddete hayır" diyenlerin düşünceleri egemen olsaydı, Filistin sorunu 1965'teki noktada, Kürt sorunu 30 yıl öncesindeki hali neyse, orada duruyor olacaktı.

Yakın tarihin, günümüzün anlattığı da başka bir şey değildir; ülkemizde, Gaziler'i, Ulucanlar'ı, 19 Aralık'ı yaşadık, direniyoruz. Irak, işgal altında, direniyor. Filistin onyıllardır işgal altında, direniyor. Küba, kuşatma altında, direniyor. Nepal, Kolombiya, Peru, diktatörlüklere karşı direniyor... Kısacası, dünya direniyor.

Direnenlerin o ülkede azınlık mı, çoğunluk mu oldukları bugün için tabloya çeşitli artılar-eksiler katsa da, tarih açısından belirleyici değildir. Tarih açısından belirleyici olanlar, her ülkenin direnen halklarıdır. Çünkü onların açtığı yoldan belirlenecek tarih; onların yürüdüğü yol nihai sonucu belirleyecek.

ABD dünya halklarını, AKP

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin "terörün diliyle" konuştuğu yerde, halkların konuşacağı dil, **"direnişin dili"**dir.

halkımızı teslim almak istiyor. Dünyanın ve ülkemizin içinde bulunduğu durumun en özet ifadesi budur. Hal buyken, herkesin gündeminde **"zulmün ve direnişin"** olması gereken bir zamanda, kimilerinin daha şimdiden **"yerel seçimler"** gündemine odaklanması, emperyalizmin ve oligarşinin bir başarısıdır. Herkesin gündemine emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasiyi alması gereken bir zamanda, oligarşik cumhuriyetle bütünleşmekten, iktidarı hedeflememek gerektiğinden, AB'ye girmekten, ABD aracılığıyla çözüme ulaşmaktan söz edilmesi, halkın değil, ABD'nin ve AKP'nin hanesine yazılacaktır. Amerika katliamcı yüzünü gösterdikçe ABD'yi "demokratikleştiriyor" diye daha fazla öven, Avrupa'nın çirkin yüzü daha çok gözüktükçe daha çok AB'ci kesilen "solcu"lar, düzen bataklığına düşmüş, can havliyle emperyalizmin uzattığı ipe daha sıkı sarılanlardır. Onlardan halkların mücadelesine bir yarar gelmez artık. Amerikan imparatorluğunun ve AKP iktidarının teslim alamadıkları içine yazmayacak onları tarih.

"Nasıl olsa oy istemeye gelecekler...", **"Bu hükümetten sandıkta hesap soracağız..."**, **"Onları sandığa gömeceğiz..."** 2002 Ağustosunda KESK ve DİSK başkanlarının yaptıkları konuşmalardan alındı bu cümleler. Evet, Ecevitler'i, 57. Hükümeti sandığa gömdünüz. Doğru. Gömdünüz de ne oldu? Mesele burada. Diyelim ki, AKP, size rağmen kazandı seçimleri, ama diyelim ki AKP değil de, sizin desteklediğiniz CHP kazanmış olsaydı ne olurdu? İşte görüyorsunuz CHP'nin "muhalefetteki" halini. Muhalefette bile, AKP'yle gerici-lik yarışında, işbirlikçilik yarışında. Peki daha ne kadar sürebilir bu aldanma ve aldatma? Paragrafın başında alıntı olarak aktardığımız bu cümleleri, önümüzdeki günlerde yine sıkça duyacaksınız. Yalanın, riyakarlığın, aldanma ve aldatmanın, düzen bataklığının cümleleridir bunlar. Direnişin diliyle konuşma cüreti ve ahlakı olmayanların cümleleridir. Milyonlarca işçinin hakkı gasbedilmiş, milyonlarca işsiz sefaletle terkedilmiş, ülkenin başbakanı ne yaparsanız yapın diye tehditler yağdırıyor, o, direnişi örgütleyeceğine, en önde gerektiğinde coplar, panzerler, gaz bombaları önünde haklılığını, meşruluğunu, ülkesinin bağımsızlığını savunacağına, "sandık"tan sözediyor.

ABD'ye ve Amerikancı AKP'ye karşı, halkın hiç bir kesiminin direnmekten başka bir yolu yoktur. Var diyen, halkın değil, Amerika'nın, oligarşinin diliyle konuşuyordur.

AKP Gençlerimizi Amerika'ya Satıyor!

Tayyip Erdoğan'ın Irak'a asker gönderme sevinci, katıksız bir işbirlikçiliğin, AKP iktidarının Amerikancılığının açık kanıtıdır.

Irak'a asker göndermek, Amerikan işgaline ortaklıktır.

Amerika'ya yaranmak için ABD istemedi "Irak'a asker göndermeyi" teklif eden AKP iktidarı efendisine yaltaklanıyor, gençlerimizin kanını Amerika'ya satışa çıkarıyor

Hatırlanacaktır, "ünlü" borsa spekülâtörü Soros, "Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur" dediğinde oligarşinin ne ordusundan, ne de iktidarlarından hiçbir tepki almamıştı.

Sadece devrimciler, yurtseverler bu sözün ne anlama geldiğini açıkladı ve aşağılamaya karşı çıkarak, Soros'lara bunları söyletmemenin yolunun "Bağımsız Türkiye" şiarını yükseltmekten geçtiğini dile getirdi.

Bağımsız bir ülke olmayışımızın sonuçlarını yaşamaya devam ediyoruz. Bu kez gündemde olan, Irak'a işgal güçlerine destek için asker gönderme tartışması.

AKP Yalan Söylüyor; Asker Talebi, ABD Yaltaklılarına Aittir

Irak'a asker gönderme tartışmalarında, üzerinde durulan noktalardan biri "bu talep ABD'den mi geldi, yoksa Türkiye mi böyle bir talebi ilettiler" şeklinde.

AKP iktidarı talebin Amerika'dan geldiğini söylerken, ABD elçisi Pearson, "Türkiye asker göndermeyi kendisi istedi. Dışişleri Müsteşarı Uğur Ziyal Amerika'yı ziyaretinde kendisi ilettiler. Türkiye ile ABD'nin işbirliği yapması için çok sayıda çıkarı bulunuyor. İki ülke arasında güvenlik, veya Irak'ın yeniden yapılandırılması konularında görüş ayrılığına düşmek için hiçbir stratejik, hatta yerel neden bulunmamaktadır." açıklamalarıyla iktidarın yalanlarını deşifre etti.

Ki, müsteşar Uğur Ziyal'ın ABD'ye gidişi günlerindeki basına gözatanlar bile, görüşme konuları arasında bunu görebilir.

Hem kullanıyor hem aşağılamaya devam ediyor Amerika. AKP'nin halkın gözünde ne duruma düşeceği elbette ki ABD'nin umurunda değildir. O bugün için AKP'yi en iyi şekilde kullanmaya bakmaktadır. Vuruşlar, aşağılamalar, tehditler de buna hizmet etmekte, kimi pürüzler bu şekilde temizlenmektedir.

Peki Amerika neden Türkiye'nin (ve başka bazı geri bırakılmış ülkelerin) askerlerini Irak'a istiyor?

Bunun cevabı açık; conilerin yerine ölecek ucuz asker ve ortak arıyor. Ama bu kırıntı karşılığı, direnişi bastırmada, işgali meşrulaştırmada bir ortaklık bu. Yoksa, oligarşinin hayalini gördüğü gibi, "Irak'ta siyasi ekonomik olarak Türkiye'ye söz hakkı verme" değil. Kaldı ki, böyle olsa dahi, Amerika'nın ucuz askeri olmayı hiç kimse meşrulaştıramaz.

Dergimizin 69. sayısında yer alan, ABD'li senatörlerin Irak'a "uluslararası barış gücü" isteğine ilişkin karar tasarısı hatırlanacaktır. Bakın, "sefil hizmetkar" Amerikalı'nın gözünde Irak'ta ne işe yarayacak:

"Karar tasarısını hazırlayanlardan Demokrat Parti Senatörü Joe Biden, kararın işgale 'uluslararası' nitelik kazandırılmasıyla birlikte işgalin kendilerine maliyetinin azalacağını, ABD askerlerinin daha az riske gireceğini, ABD'nin işgal kuvveti olmaktan çıkacağını söylüyor ve şöyle diyor; "böylelikle Iraklılar bize daha fazla destek verecek, daha az şüphe duyacaklardır!"

Onursuzluk, işbirlikçilik, kiralık askerle sürüyor. (Asker başına kaç dolar alacaklarını, basın da çıkan "ABD'nin, 1 milyar dolar hibe ya da 8,5 milyar dolar kredi için Türkiye'nin cevabını beklediği" haberlerinden hesaplayabilirsiniz!)

Emperyalizm ve İşbirlikçilerinin Çelişkileri Geçici Halka Karşı İttifakı Kalıcıdır!

Kimileri, "başımıza geçirilen çuvalı unutmadık" diyor. Yanılıyorlar. Bu tür olaylar emperya-

Sayı 70

5

27 Temmuz
2003

Devrimciler, demokratlar, sosyalistler, yurtseverler, islamcılar;

İşgale desteğe karşı çıkalım. Gençlerimizin Amerika'nın ucuz askeri olmasına karşı çıkalım. Kardeş Irak halkının işgale karşı şerefli direnişinin bastırılmasına destek olmaya hayır diyelim.

Karşı çıkışımızı eylemlerimizle meydanlarda, sokaklarda gösterelim. "Irak'ta işgale son", "İşgal destekçiliğine son" şiarını yükseltelim!

lizmle işbirlikçileri arasındaki çelişkilerin dönemsel tezahüründen öte değildir, geçicidir. Ortaklaştıkları nokta, halklara karşı ittifaklarıdır.

"Stratejik ittifak" dedikleri de yıllardır, Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar halklarına karşı kurdukları ittifaktı. Ezilen halklara karşı emperyalizmin yanında yer alan oligarşinin iktidarı "çuvalı" da, Rumsfeld'in mektubunu da "yalayıp yutmaya" çoktan hazır. Yeter ki, efendisi, hiza getirme operasyonunu yeterli görsün.

Onursuzluk ve aşağılanma karşısındaki tavırsızlıklarını, *"öfkeyle kalkıp zararla oturmamak"* diye övünç meselesi yapanlar, yaltaklanmak için her şeyi yaparlar.

İşte, Amerikan generalleri geldi, AKP ve Genelkurmayla görüştü, memnun ayrıldılar. Sözler verdiler işgal güçlerinin komutanlarına. Şimdi sözlerini yerine getirmek için kimi ayrıntılarda "pazarlık" havası verilecek. "Ucuz asker olmayız" açıklamaları halkın tepkisini yatıştırmaya yönelik manevralardır. Böyle bir iktidar halka karşı her türlü takiiyeye başvurur.

Afganistan'da nasıl ucuz asker olduklarını biliyoruz. AKP iktidarının işgalin başında tezkereyi geçirmek için nasıl çırpındığı daha dündür.

Çuvallar, mektuplar, Wolfowitz'in aşağılamaları unutuldu, şimdi, KADEK'e karşı ABD'yle ittifak halindeler, Irak direnişine karşı ABD'yle ittifak halindeler, ABD'den PKK'ya karşı operasyon sözü almayı büyük bir kazanım gibi göstererek şovenizmi körüklemek, işbirlikçiliklerini böyle gizlemek istiyorlar.

ABD ile yapılan pazarlık maddelerinden birinin "KADEK'i bölgeden çıkarma" olması, oligarşinin "terör, bölücülük" demagojileriyle neyi gizlemeye çalıştığını da bir kez daha böylece gözler önüne sermiş oluyor. "Terör" dersin, ABD'ye hizmet edersin; politikanın özü budur. "Terör" denildiği noktada nasıl olsa her şey muhtemeldir. Bu nedenle Irak'a asker göndermeye

karşı çıktığını söylediği halde, KADEK konusunda oligarşiyle aynı şeyi dile getirenler gerçekte oligarşinin ve Amerika'nın çıkarlarına hizmet ediyorlardır.

Sözler ve işbirliği elbette **Genelkurmay**'dan bağımsız değil. Dün başlarına çuval geçirilen Genelkurmay, "Irak ordusuna Türk eğitimi sözleri" veriyor; Amerikan işbirlikçiliğinde liderlik rolünü üstlenmek için can atıyor.

Bu arada bir parantez açarak, "daha dün başımıza çuval geçiren Amerika şimdi kapımızı çalıyor. Bu durum bir çelişki değil mi; madem asker isteyecekti, neden çuval geçirdi" vb. tarzında bir düşüncenin yanlışlığına değinelim.

Ortada bir **çelişki yoktur**. "Çuval" da zaten, itirazsız, pürüzsüz hizmet için geçirildi. Önceki sayılarımızdan hatırlanacağı gibi, Wolfowitz'in konuşmasıyla başlayan, çuval geçirme ve Rumsfeld'in mektubu ile süren Türkiye'yi hiza sokma operasyonu, Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme sürecinin parçasıdır ve Amerika'nın imparatorluk politikasına paralel olarak nasıl işbirlikçi iktidarlar istediğinin ifadesidir. (Bu konuda bkz: Ekmek ve Adalet Sayı 60; "ABD Türkiye'den ne istiyor", "Amerika'dan aşağılama, oligarşiden yalanlama" ve Sayı 61'de "Demokrasıcılık oyunu ve Genelkurmay'ın liderliği" başlıklı yazılarımız)

Tayyip'in Sevinci, Sefil Bir İşbirlikçiliğin Resmidir

Asker gönderme tartışmalarının basına yansması üzerine Batman'da konuşan Başbakan Tayyip Erdoğan haberi doğruluyor ve kendi destekçilerinin de şaşırmasına ve rahatsız olmasına neden olan bir sevinçle bunun ne anlama geldiğini yorumluyor;

"Bizden asker talebi de var. Bu neyi göstermekte. Türkiye'de yönetim, ABD ile stratejik

Gençlerimiz, asker aileleri;

Emperyalist Amerika'nın ve işbirlikçilerinin çıkarları uğruna kanı dökülecek olan bizim çocuklarımız. Tayyip'in Amerika'daki çocukları gitmeyecek Irak'a. İşçinin, memurun, köylünün, yoksul halkın çocukları tabutlarla dönecek. Ama adına "şehit" denilmeyecek. Haksız bir dava için, bir halkın geleceğini karartmak, zalime destek için ölecek çocuklarımız.

Bu, "vatan borcu" değil, işbirlikçi AKP iktidarının işgalciye diyet borcudur. Onların diyet borcunu biz ödemeceğiz.

ortaklığını gayet başarı ile götürmektedir. Öfkeyle kalkmamıştır, zararlar oturmamıştır...” (Yeni Şafak 21 Temmuz)

Bir tek zil takıp oynamadığı kalıyor Erdoğan'ın. Yeri uygun olsa “bana her şey seni hatırlatıyor” türküsünü bile söyleyebilirdi o an!

Kiralık asker olmaktan büyük bir sevinç duyan işbirlikçi iktidara “bak, Pakistan devlet başkanı Müşerref bile BM şartı koydu, asker göndermeyiz dedi” gibi safça hatırlatma yapmalarının hiçbir anlamı yoktur.

Erdoğan, işbirlikçiliğin en utanmaz ruh halini sergiliyor. Halka karşı düşmanlığını faşist yüzünü açığa vurarak, her fırsatta kusan, emeklisinden, işçisine kadar azarlayan, aşağılayan Erdoğan, işbirlikçilikte de “gemi aşıya almış”tır. İçeride güç olmak için Amerika'ya sırtını dayama, meşruiyet arama politikasının gelip dayandığı nokta burasıdır.

Gerisi demagogilerle, yalanlarla, halkı aldatma manevraları ile süslenecektir.

Bir “tezkere kazası” daha yaşanır mı, yoksa yeni bir tezkereye ihtiyaç duymadan göstermelik demokratlıklar da bir yana bırakılıp, en son çıkarılan tezkere ile mi ABD'nin isteği yerine getirilir, bunlar detay tartışmalıdır.

Amerikan generallerinin Türkiye ziyareti ile olgunlaştırılan sürecin ayrıntıları, bu yazıyı yazdığımız sırada Amerika'da olan Abdullah Gül'ün görüşmeleri ile somutlanacak, ayrıntılandırılacaktır. Ülke içindeki çelişkiler bir engel oluşturmadığı sürece AKP iktidarının işgale destek verme konusundaki kararlılığı tartışmasız olarak ortaya konulmuştur.

Utanmaz Demagog 'Müslüman'

Utanmıyor, sıkılmıyor yalan söylüyor “müslüman demokrat” AKP'liler; “Irak halkına dostluğumuzu göstermek için askerimizi göndermeliyiz” diyor bir milletvekili.

Peki Irak halkı ne diyor?

Onu da Abu Dabi ve Al Alam televizyonun 20 Temmuz akşamı Bağdat sokaklarında mikrofona tuttuğu 100 Iraklı'nın ne dediğinden aktaralım: “Türkiye dahil hiçbir müslüman ülke işgal güçlerinin asker talebine destek vermemeli.”

“İşgal altında olduklarını” belirten Iraklılar, “müslüman ülkelerin işgalcilere destek amaçlı Irak'a asker göndermesinin utanç verici olacağını” açıkladılar ve eklediler; “yakın bir gelecekte işgal güçlerinden kurtulacağız, bir şey yapmak istiyorlarsa, işgal güçlerinin Irak'tan çekilmesi için siyasi güçlerini kullansınlar.”

Gençlerimiz; Kullanılıyorsunuz!

Oligarşi “vatan borcu” diyerek onyıllardır gençlerimizi kendi halkına, devrimcilere karşı kullandı. Emperyalizm nereye işgal etti, hangi ülkeye ayak bastıysa, “barış gücü” adına emperyalistlere hizmet ettirilerek kullanılıyorsunuz.

Şimdi sıra Irak halkına karşı kullanılmaya geldi.

Bakin; Irak'a asker göndermek için hazır kıta bekleyen, “Türkiye'nin çıkarları” yalanlarını uyduranlardan hiçbirinin oğlu Irak'a gitmeyecek. Onlar Amerikalılar'da okur, Batı eğitimi alırlar. “Vatan borçları”nın karşılığını Euro ile Dolar ile öderler. Bir tekinin Doğu'daki çatışmalarda öldüğünü duyan oldu mu? Yoktur!

Oligarşi, beyinlerinizi “vatan borcu” diyerek yıkıyor ve emperyalistlerin hizmetine, tekellerin çıkarlarının bekçiliğine gönderiyor.

Gençlerimiz; “vatan borcu”, “Türkiye'nin milli çıkarları” yalanlarına inanmayın. Bu sözleri duyduğunuz yerde oligarşinin ve emperyalistlerin çıkarları ve işbirlikçilerin efendilerine ödeyecekleri “borçlar” var demektir.

Sayı 70

7

27 Temmuz
2003

Oligarşinin değişik kesimlerinden bu tür demagogileri çok duyduk, tanırız. “Kuzey Iraklılar Türk askeri gelsin diyor” başlıkları atan medyadan, Genelkurmay'a kadar çokturlar bunlar. Yalan ve riyakarlıkta ustadırlar(!) Gizlemek istedikleri suçlarıdır. Amerikancılıklarıdır. AKP islamcısı da Amerikancı kafa yapısını gizlemeye çalışıyor. Ben ABD'nin emireri olarak bu mecliste oturuyorum diyemiyor, demagoji yapıyor.

Özde “üçüncü büyük güç olacağız...” manşetleri atan Doğan Medya'nın gazetelerinden hiçbir farkı yoktur bu zihniyetin.

İşgalciye Destek Halka İhanettir!

Hiçbir tereddüte, şovenist kışkırtmaya, ABD işbirlikçiliğinin kaçınılmaz gösterilmesine, “Türkiye'nin çıkarları” demagogilerine kulak asmadan bu şiarı haykırmalıyız. AKP iktidarının ülkemizi işbirlikçilikle yönetmesine, gençlerimizi işgalciye kiralamasına, onursuzluk dayatmasına karşı sesimizi yükseltelim. Irak'ta işgale son, işgale destekçiliğe son!

Halkın Sesine Kulak Tıkayan AKP İktidarı Zulmün Sahibidir

Direnişin 1000. günü nedeniyle TAYAD tarafından düzenlenen kampanya kapsamındaki eylem ve etkinlikler sürüyor. 20 Temmuz günü gecekondularından gelen halk AKP ilçe binaları önünde "Çözün, Tecriti Kaldırın" pankartları ile gösteriler yaparken, Anadolu kentlerinde de çeşitli etkinlikler düzenlendi.

Gecekondu Halkından AKP İktidarına: ZULME SON VERİN!

20 Temmuz günü, İstanbul'un 7 ayrı yerindeki AKP binaları önünde ve meydanlarda toplanan Nurtepe, Alibeyköy, Armutlu, Bağcılar, Gazi, Ümraniye, Sarıgazi ve Okmeydanı halkı, tek bir pankartta, tek bir talebi dile getirdiler: "Çözün, Tecriti Kaldırın". **Bağcılar Meydanı, Kağıthane** AKP ilçe binası önü, **Okmeydanı Fatma Girik Parkı, Sarıyer** AKP ilçe binası önü, **Gazi-osmanpaşa** AKP ilçe binası önü, **Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi Karakol Durağı ve Sarıgazi Demokrasi Caddesi**'ndeki eylemlerden bazıları şöyle:

GAZİOSMANPAŞA ilçe binası önünde toplanan Gazililer, "Çözün, Tecriti Kaldırın" pankartı ve sloganları ile AKP iktidarına seslendiler. Polis'in müdahale ettiği eylemde okunan basın açıklamasında, AKP iktidarının tecriti kaldırmayarak zulüm uygulamaya devam ettiği dile getirildi.

OKMEYDANI halkının eylem yeri Fatma Girik Parkı idi. "Okmeydanı Halkı" imzalı "Çözün, Tecriti Kaldırın" pankartı açan kitle, ölüm oru-

İstanbul /Bağcılar

cunda 107 şehit ve 500'e yakın sakat verildiği belirtilen açıklamada, Okmeydanı halkının direniş şehitlerinden Doğan Tokmak hatırlatılarak, "Bu ölenler bizim çocuklarımız kardeşlerimiz. Daha dün bu mahallede bu parkta çay içtiğimiz insanlar yok. Yine aynı mahalleden olup bugün içimizde olmasına rağmen bizi tanımayacak kadar hafızası zorla müdahalede silinen Erkan Erdem F tipi uygulamalarının sonucu. Daha kaç Doğan, daha kaç Erkan olsun?" denildi.

26 Temmuz'da yapılacak Ankara yürüyüşüne çağrının yapıldığı açıklama sırasında mahallenin çok sayıda çevik kuvvet tarafından abluka altına alındığı gözlenirken "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı.

KAĞITHANE AKP ilçe binası önünde toplanan Nurtepe-Alibeyköy halkı da "Çözün... Tecriti Kaldırın" pankartı ile zulüm üreten iktidara sesini duyurdu.

ARMUTLU halkı direnişin sesini Sarıyer AKP ilçe binası önüne taşıdı. "Çözün, Tecriti Kaldırın-Armutlu Halkı" pankartının açıldığı eylemde iki kişi "araması olduğu" bahane edilerek gözaltına alınırken, "1000. günde çağrımızdır! AKP iktidarına çağrımızdır!" başlıklı bir açıklama okuyan Armutlu halkı şöyle dedi:

"Çözün tecriti kaldırın, ölümleri durdurun. Bu çağrı toprağa düşen 107 canımızdandır. Bu çağrı sakat bırakılan 500'e yakın insanımızdandır. Bu çağrı

İstanbul/ Okmeydanı

TECRİTİ KALDIRIN! ÇÖZÜN TECRİTİ KALDIRIN! ÇÖZÜN TECRİTİ

Armutlu'dan aramızdan çocuklarını, bizleri bırakarak ayrılan Şenay ve Gölşümanlar'dandır. Canan ve Zehra kardeşlerdendir. Bu çağrı, bu ses yüreklerimizin derinliklerinde çınlıyor. Tek tek Armutlu'dan uğurladıklarımızdandır, yaşanan acı bizimdir. Tecrit öldürmeye devam ediyor. AKP iktidarı öldürmeye devam ediyor. Ana, baba, eş, kardeş, dostların yürekleri yanmaya devam ediyor. Tecriti kaldırın. Acıları yüreklerimizin derinliklerine kadar işleyen Armutlu olarak çağrınızı tekrarlıyoruz. AKP iktidarına sesimizi duyuruyoruz. Takipçisi olacağız. Ölümünü durdurun, çözün, tecriti kaldırın. Bu sese kulak verin."

BAĞCILAR halkı aynı pankartla Bağcılar Meydanı'nda direnişin kararlılığını haykırdı. "Sonuna, Sonsuza, Sonuncumuza Kadar Direneceğiz" sloganlarının atıldığı eylemde okunan açıklamada, F tiplerini dile getiren her kesime yönelik baskılar dile getirilirken, bugün AKP iktidarının da aynı baskı politikalarından medet umduğu belirtildi ve şöyle denildi:

"Ancak ortada hiç kimsenin, vardı yoktu diye tartışmayacağı yalınlıkta bir olgu var. 107 tane tabut!"

Direnişin talepleri en insani taleplerdir. Bu insani talepler için direniyorlar. Direnme hakkı yok sayılmaya çalışılıyor. Bu bir haktır ve yok sayılmaz! Eğer ki, işkencenin en büyüğü ve baskının en katmerlisi yapılıyorsa, bu noktadan sonra direnme hakkı ve meşruluğu doğrudur. Açlık dayatılıyor, işgal altında yaşam dayatılıyor, ne yapacak halklar? 107 ölüme yenileri eklenecektir. Bunun sorumlusu da AKP iktidarı olacaktır!"

Polisin basın açıklamasını okutmak istemesi karşısında kararlı davranan Bağcılar halkı sloganlarla eyleme son verdi.

Ankara

Malatya, Eskişehir, Ankara'da Direnişin Sesi Vardı

20 Temmuz günü şehitlerin anıldığı bir başka yer de **Malatya** Kürecik Dumuklu Köyü'nde idi. Feride Harman için verilen yemeğe 300'den fazla kişi katılırken, mezarlıkta yapılan anmada 100 kişi "Feride Yoldaş Ölümsüzdür, Kahraman-

Sayı 70

9

27 Temmuz
2003

TAYAD'lılardan AKP Yöneticilerine: "O kanlı ellerinizle nasıl seveceksiniz çocuklarınızı?"

TAYAD'lı Aileler'in 19 Temmuz günü eylem yeri AKP il binasının önü idi. "Tecrit Zulümdür, Sorumlusu AKP'dir!", "Çözün... Tecriti Kaldırın" dövizleri açarak il binası önünde açıklama yapmak isteyen TAYAD'lılar polisin barikadı ile karşılaştı. Katilleri koruyan katiller AKP önünde açıklama yapılmasına izin vermedi. Bunun üzerine il binası yakınındaki Memorial Hastanesi'nin yanında açıklama yapan TAYAD'lı Aileler, ölüm orucunun 1000. gününe girdiğini hatırlattı ve AKP hükümetinin "tecrit"i kaldırmak için hiçbir adım atmadığını söyledi. TAYAD'lı Aileler adına açıklamayı yapan Mehmet Güvel, "O kanlı ellerinizle nasıl seveceksiniz çocuklarınızı. Bir başkasının çocuğunun kanına bulaşan ellerle nasıl yaşayacaksınız. Kan akıtmakta ısrar mı ediyorsunuz?. Alın size kan" dedi. Bu sırada TAYAD'lı aileler şişelerle temsili kanları yere fırlatarak AKP iktidarının katil yüzünü teşhir ettiler.

İstanbul/ AKP önü

Devletten Oğlumu İstiyorum

Bir yıl önce hücrelerinde ölü olarak bulunan Volkan Ağırman için yemek verildi. Alibeyköy Cemevi'nde verilen yemek-

te babası Niyazi Ağırman bir konuşma yaptı.

"Volkan neden ölü bulundu? Çünkü hücrelerinde tecrit vardı. Tecritin ne olduğunu örneğini en güzel Volkan sergiledi. Yalnızlık insanları ne hale getirdi. Bir insanın yüzüne hasret, bir insanın sesine hasret. Hiç kimseyi göremiyor, dört duvar arasında. İnsanlar birbirini görmüyor." dedi. Kardeşinin de F tipinde olduğunu belirten Niyazi Ağırman, oğlunun devletin güvencesinde olması gerektiğini hatırlattı ve "ben bu devletten oğlumu istiyorum" dedi. 130 kişinin katıldığı yemekte "daha kaç insan ölecek" diye AKP iktidarına çağrı yapan Ağırman, "tecriti kaldırın, ölümleri, zulmü durdurun" dedi.

lar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarını haykırdı. Feride'nin mezarına karanfiller bırakan kitle, ölüm oruçlarını anlatan bir konuşmanın ardından marşlarla anmaya son verdi. Bu arada Feride'nin vasiyeti üzerine mezarı başında çocuklara şeker dağıtıldı.

Ankara'da düzenlenen pikniğe 150 kişi katılırken yapılan konuşmalarda direnişin gücü ve AKP iktidarının zulmü dile getirildi.

Çukurova Yiğidine Kızılbayraklı Anma

Tahliye olduktan sonra direnişi dışarıda sürdürerek, ihanete bir tokat gibi inen Uğur TÜRKMEN mezarı başında anıldı. Mezarının bulunduğu Mersin'e bağlı Yenice'deki mezarlığına gitmek isteyenler jandarma tarafından durdurularak kimlik kontrolü dayatıldı. Bir süre bekletildikten sonra geçişlerine izin verilen kitle, kızılbayraklar, şehit fotoğrafları ile kortej oluşturdu. "Sonuna, Sonsuza, Sonuncumuza Kadar Direneceğiz" pankartıyla yürüyen kitle, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Feda Kültürümüz" sloganları attı. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra Uğur TÜRKMEN'in abisi Murat TÜRKMEN yaptığı konuşmada, direnişin sürdürdüğünü hatırlatarak, kendine demokratım diyen herkesi

20 Temmuz'da Kurtboğazı Barajı'nda yapılan piknikte konuşan TAYAD'lı Funda Davran Gök, direnişi sahiplenmenin vicdani bir görev olduğunu belirterek şöyle dedi:

"Bu direniş büyük güçtür, hiç kimse ölümlerimizin çokluğu, direnişin uzamasından yola çıkarak karanlık tablolar çizmesin, saldırının büyüklüğü ve kapsamı karşısında bu direnişin ve inancın gücüdür, bu direnişten tüm halkımız güç almalıdır. Direnişe destek olmak, tecrite karşı çıkmak haklı ve meşrudur."

Gök konuşmasına F tiplerinin emperyalizmin politikası olduğunu, AKP hükümetinin işbirlikçiliğini, zulmün ve sömürünün bugünkü uygulayıcıları olduğunu anlatarak devam ederken, iktidarın ölümlerin durması için tecrit sorununu çözmek zorunda olduğunu belirtti.

Ölüm orucu gazilerinden İhsan Cibelik'in de bir konuşma yaptığı piknik Şair Abdullah Oral'ın şiirleri ile sürdü. Ailelerin konuşmalarının ardından çeşitli kurumlardan gelen mesajlar okundu. Ankara Gençlik Derneği Şiir Topluluğu'nun şiirleri, sanatçı Aydın ve İdilcan Müzik Topluluğu türkülerini direniş için söylerken piknik marşlarla sona erdi.

ESKİŞEHİR'deki piknik ise Gençlik Derneği tarafından düzenlendi. TAYAD'ın kampanyasına coşkusu ile katılan Gençlik Derneği üyeleri, kan, can pahasına yaratılan bin günü anlatırken, direnişi anlatan oyunlar sergilendi ve marşlar söylendi.

Yurtdışında Eylemler Sürüyor

Avrupa'nın çeşitli kentlerinde direnişin 1000. günü kampanyasının etkinlikleri sürüyor.

duyarlı olmaya çağırdı. Uğur TÜRKMEN'in yeğenlerinin oluşturduğu Berdan Çocuk Tiyatro Grubu ve Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimcileri'nin okuduğu şiirlerin ardından Grup Berdan türkülerini Çukurova'nın yiğit evladı için söyledi. Anmanın ardından ablasının evinde geleneklere göre yemek verildi.

Avrupa Hapishanelerinde Destek Açlık Grevleri

Avrupa TAYAD Komite'nin "Açlığı Paylaşalım" çağrısına kulak veren Avrupa'nın çeşitli hapishanelerdeki Türkiyeli tutsaklar açlık grevi yaptılar. Fransa'da Erdoğan Çakır ve 6 BASK tutsağı, Almanya'nın Geldern Hapishanesi'nden Halil Koparan ve iki tutsak, Willich Hapishanesi'nden M. Ali Urludağ, Hamburg Hapishanesi'nden İlhan Yelkovan, Hakan Özdemir ve Salih Güngör çeşitli günlerde açlık grevi yaptılar. Ayrıca Hamburg Hapishanesi'ndeki tutsaklar bir açıklama yaparak, "Zafere Direnenlerin Olacak" dediler.

YUNANİSTAN'ın farklı şehirlerinde ve Lavrion Kampı'nda bir günlük açlık grevi yapılırken, 107 şehidin fotoğrafının yer aldığı pankartın asıldığı Lavrion Kampı'nda direnişin 1000. günü üzerine açıklamalar yapıldı.

İSVİÇRE'de düzenlenen 1 günlük açlık grevine 51 kişi katılırken, TAYAD Komite üyesi 5 kişi 3 gün boyunca eylemi sürdürdü.

İNGİLTERE'de başkent Londra'da düzenlenen 3 günlük açlık grevine 45 kişi katıldı. 107 şehidimizin resimleri büyük bir pankart üzerinde İngilizce ve Türkçe yazılarla bir hafta boyunca kalırken, Londra'nın merkezi meydanında direnişin tarihçesini anlatan İngilizce bildiriler dağıtıldı.

İSVEÇ-GÖTEBORG'da, TAYAD Komite'nin çağrısına, Türkiyeli devrimcilerin yanı sıra İsveç KP(ML), Devrimci Komünist Gençlik (RKÜ) ve İsveç'te yaşayan İranlı bağımsız komünistlerden cevap geldi. Şehir merkezine kurulan çadırda İsveççe, Türkçe ve Persçe bildiriler dağıtıldı ve 1 günlük açlık grevi yapıldı. Açlık grevine 7 Türkiyeli, 4 İsveçli ve 5 İranlı olarak toplam 16 kişi katıldı. Bir radyoda saat başı İranlı 20 tutsağın,

ölüm orucunu destekleyen bildirisi okunurken, Almanya'daki baskınlar da protesto edildi.

ALMANYA-FRANKFURT'ta 14-20 Temmuz tarihleri arasında kurulan çadırda açlık grevi sürerken çeşitli etkinlikler düzenlendi. 19 Temmuz'daki panelin yanı sıra, çadırın son günü olan 20 Temmuz'da Grup Kardelen marşlarını direnişçiler için söyledi.

ALMANYA-KÖLN'de Dom Kilisesi'nin önünde 12 Temmuz günü kurulan çadırda 8 gün boyunca açlık grevi sürdü. Değişen sayılarda katılımın olduğu eylemde, 8 gün boyunca çeşitli etkinliklerle direniş anlatıldı. Bunlardan biri de 20 Temmuz'da Köln Anadolu Halk Kültür Merkezi'ndeki paneldi. Panele yaklaşık 100 kişi katılırken, ölüm orucuna destek konuşmalarının yanı sıra, panelin sonunda da, son dönemde Almanya'da yapılan baskınlar konusunda iki Alman avukat tarafından açıklama yapıldı.

Ayrıca **BERLİN**'de, çeşitli ülkelerden ilericilerin destek ziyaretlerinin de yaşandığı 9 günlük çadırda açlık grevi eylemiyle direniş Alman kamuoyuna anlatıldı.

FRANSA'daki bir haftalık açlık grevi 12-20 Temmuz tarihleri arasında sürerken, 12 Temmuz şehitlerini anma programı ve ölüm orucuna destek amaçlı etkinlikler düzenlendi. 19 Temmuz'da Paris'in merkezi yerlerinden birinde düzenlenen ve Fransızca "Türkiye Hapishanelerinde Tecriti Kaldırın, Ölümler Dursun" pankartının açıldığı, 100 kişinin katıldığı bir eylem düzenlendi.

AVUSTURYA'da Haziran-Temmuz ayları boyunca sosyal pakete karşı düzenlenen eylemlerde ölüm orucu pankartları taşıyan TAYAD Komite üyeleri İnsburg'da 13-14-15 Temmuz tarihleri arasında açtıkları çadırda açlık grevi yaptılar. Temsili tabutların da yer aldığı çadır Avusturya halkı tarafından ilgiyle karşılanırken, Viyana'da

SPÖ milletvekili Walder Posch-Yeşiller milletvekili Terezije Staisih ve AIK örgütü tutsaklarla dayanışma açıklamaları yaptılar. Viyana'daki bir toplantıya katılan eski başbakan yardımcısı Mesut Yılmaz protesto edilirken, 11 Temmuz'da Viyana'ya giden Tayyip Erdoğan Uluslararası Tecritle Mücadele Komitesi tarafından "107 Şehit Artık Yeter Ölümleri Durdurun" pankartı ile protesto edildi. Direnişle dayanışma pikniğinin de düzenlendiği Avusturya'nın Graz kendinde de 14-21 Temmuz tarihleri arasında açlık grevi Yakomin Platzda kurulan çadırda yapıldı.

Fransa/ Paris

“AB’ye 7. Uyum Paketi”

YANILGILAR VE TÜRKİYE GERÇEĞİ

AB’ye uyum paketlerinin 7’ncisine ilişkin görüşmeler son aşamasına geldi. AKP Hükümeti tarafından hazırlanan paket Genelkurmay’ın itiraz ettiği kimi noktalar yeniden düzenlenerek meclise gönderilme aşamasına geldi. Elbette henüz görüşmelerin sürdüğü bir süreçte başka değişiklikler de gündeme gelebilir, ancak bu temel olarak söylenecekleri değiştiremeyecektir.

7. Uyum Paketi Ne Diyor?

AB’ciler tarafından, “şu ana kadarki uyum paketlerinin en önemlisi” diye dile getirilen “7. Uyum Paketi” TCK, Dernekler Kanunu, CMUK, Sayıştay Kanunu, MGK ve MGK Genel Sekreterliği Kanunu, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu, Yabancı Dil Eğitimi ve Öğretim İle Türk Vatandaşlarının Farklı Dil ve Lehçelerinin Öğrenilmesi Hakkında Kanun, Vakıflar Genel Müdürlüğü’nün Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname, Terörle Mücadele Yasası, Türk Medeni Kanunu ve Askeri Mahkemeleri Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Kanunu’nun çeşitli maddelerinde değişiklik öngörüyor.

Paketin üzerinde en çok tartışılan yönü ise, kimilerince “askerin siyaset üzerindeki ağırlığını tırpanlayacağı” varsayılan MGK ve MGK Genel Sekreterliği ile ilgili düzenleme.

Buna göre; Hükümet, yeni yasayla MGK Genel Sekreterliği’nin ‘icracı’ görevlerini daraltıyor ve 1961 Anayasası’yla kurumsallaşan MGK’yı (Genelkurmay olarak okuyun)’danışma’ kuruluna dönüştürmeyi amaçlıyor. Tasarıya göre MGK Genel Sekreterliği’ne bir ‘sivil’in atanması mümkün olacak. Yine tasarı, askeri harcamaların Sayıştay tarafından denetlenmesini öngörüyor.

İlk Geri Adım

MGK Genel Sekreterliği’ne ilişkin düzenlemelere Genelkurmay’ın itirazı üzerine tasarıda değişiklikler yapılarak, “Söz konusu atamanın TSK mensupları arasından yapılmasının öngörülmesi halinde Genelkurmay Başkanı’nın olumlu görüşü alınır” şeklinde düzenlendi.

Bir başka değişiklik de askeri harcamaların denetimi. Denetim yapılan değişiklikte TBMM Başkanı’nın onayı ile yapılacak, ama GİZLİLİK

korunmaya devam edilecek.

Ve Türkiye Gerçeği

Bu yasal düzenlemelerin tümü yapılabilir de, emperyalistlerin sözcüsü Cemil Çiçek’in deyişiyle TBMM’de “hiçbir engel” de karşılaşmayabilir. Ama sorun burada bitmiyor.

Birincisi; yasalar, varolan oligarşi içi güç dengelerini değiştirmez, yeniden düzenlemez. Tersine oligarşi içi güç dengelerindeki değişiklikler kendi yasal düzenlemelerini ortaya çıkarır. Yani yasalar varolan durumu saptar.

Peki bugün için oligarşi içi güç dengesinde ciddi bir değişim mi var? AKP, siyasete, ekonomiye, iç-dış politikalara hakim mi? Olmadığı onlarca örnekle ortada. Gerçek iktidarın MGK olduğu çeşitli biçimlerle hatırlatıldı iktidara. AKP iktidarı da buna uyum sağlayacağını teminatını vermek için elinden geleni yapmaya hala devam ediyor.

O zaman sorulabilir; AKP bu düzenlemeyi neye dayanarak yapıyor?

AKP, oligarşi içi güç dengelerini tersinden bu düzenleme ile zorlamaya çalışıyor. Ama o dengeler olduğu gibi yerinde duruyor.

Bu nedenle bu düzenlemelerle oligarşi içi güç dengeleri değişmez. Dolayısıyla ordunun sistem içindeki yeri bu düzenlemelerle değişmeyecek, Genelkurmay sistem içindeki yerini başka kanallarla sürdürecektir. Bu kanalların nasıl nereden şekilleneceği süreçle birlikte ortaya çıkacaktır. Bir yandan oligarşi içi çatışmalar tüm hızıyla sürerken, bu çatışmaların gelişimine göre, “askerin siyaset üzerindeki etkisi” diye tartışılan güç dengeleri de şekillenmeye devam edecektir.

Ancak mevcut dengeler değişmedikçe yasal düzenleme göstermelik olmaktan, bir aldatma olmaktan öteye gitmeyecektir. Ki AKP iktidarının da şu anda estirmek istediği hava budur. AB’nin istediği de bu aşamada bundan fazlası değildir. Bütün AB düzenlemelerinde olduğu gibi “vitrin” düzenlemesi yapılmaya çalışılıyor.

Aksini düşünenler, bu düzen-

“AB’ye uyum” gösterileri ellerindeki halkın kanını gizleyebilir mi?!

leminin “demokratikleşme” adımlarının “ruhu” olduğunu varsayan, “askerin siyaset üzerindeki etkisinin azalacağı” hayaline kapılanlar yanılığ içindedirler. Türkiye gerçeğini görmek istedikleri gibi tahlil etmektedirler. Bir süre sonra “hani şu uyum yasasını çıkarmıştık... değişen bir şey yok...” sözleri de ilk bu kesimlerden duyulacaktır. Oysa işin özü de zaten budur; “değişen bir şey yok”!

İkincisi, “MGK’nın Türkiye’nin kendine özgü dinamikleriyle şekillenen bir yapılanma olduğunu, Türkiye’nin bu kuruma ileride de ihtiyacı olacağını” söyleyenler, bununla bir devlet politikasını, bir zihniyeti ifade ediyor. Ki bu politika ve kafa yapısı sadece Genelkurmay’ın değil, bütün iktidarlarındır.

Bu sözde kastedilen kurumlaşmış baskı mekanizmalarının Türkiye’de olmazsa olmazlığıdır. Halkla, oligarşik güçler arasındaki çelişkilerin bu kadar derin olduğu ve hayatın hangi alanında nasıl bir çatışmayla ortaya çıkacağını belirsiz olduğu bir ülkede, AKP dahil bütün iktidarların baskıya, zulme ihtiyacı vardır. MGK bunun cisimleşmiş halidir.

AKP’nin de IMF’nin soygun paketlerini uygulamak için, işbirliği yaptığı tekellerin kasalarına dolarları akıtmak için, halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini bastırmak için MGK’lara, orduya ihtiyacı vardır.

MGK’nın “danışma” niteliği pratikte “emir” niteliğiyle içiçe geçmiş olarak sürdüründe kimse şaşırmasın. İktidarların zulme duydukları ihtiyaç bitmedikçe durum değişmeyecektir.

Bir diğer nokta ise, AKP’nin kafası ile MGK’nın kafası arasında temelde ne fark vardır? Sadece Tayyip Erdoğan’ın halka, halkın taleplerine yönelik cevaplarını ve bu zihniyetin zorlandığı noktada nasıl bir zulme başvuracağını görmek için siyaset uzmanı olmaya gerek yoktur. F tiplerinde devralınıp sürdürülen zulüm, Kürt politikası, “terörizm” demagojisi MGK ile AKP zihniyetinin farksızlığının örnekleridir. Halka yönelik politikalar, iktidarı, ordusu, polisi, bürokrasisi ile devletin yekvücut haline geldiği durumlardır. Çatışıyor göründükleri noktalar ise, çıkarlarını korumanın ötesinde değildir. Ne biri “şeriat tehlikesi”ne karşı direnmiyor, ne ötekisi “demokratikleşme” amacı taşıyor.

7. Uyum Paketi ile de demokrasıcılık oyununun vitrini süslenmeye devam ediliyor.

✓ Çelttek’de Grev

Yeni Çelttek Maden Ocağı işçileri, toplu iş görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 23 Temmuz’da greve çıktı. Merzifon’a açılış için gelen Sanayi Bakanı Ali Coşkun’un yolunu keserek eylem yapan işçilere patron yüzde 5 zam dayatırken, T.Maden-İş Genel Başkanı Hüseyin Kayabaşı, bu zammı kabul edemeyeceklerini, grev sürecinde patronla görüşmelerinin süreceğini söyledi. Madende 300’den fazla işçi asgari ücretle çalıştırılıyor.

✓ Tekellere TEKEL’de Barikat

Özelleştirilme kapsamındaki **Malatya TEKEL** Sigara Fabrikası işçileri Philip Morris ve Koreli bir tekelin yetkililerini fabrikaya sokmadı. 22 Temmuz günü fabrika girişini kapatan 200 işçi polisin saldırı girişimini kararlılıkla boşa çıkarırken, daha sonra aynı gün Malatya’ya gelen Tayyip Erdoğan’ın yolunu kesmek istedi. Havaalanından Malatya girişine kadar sürekli zikzak çizen Tayyip’in konvoyunu Malatya polisi “kuş uçurtmayarak” korudu.

İşçiler TEKEL önünde sırayla “yabancı işadamlarına” karşı nöbet tutmaya devam ederken, Tayyip de Malatya’da işçilerden kaçmak için zikzaklı yolculuğuna devam ediyor. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin de destek verdiği eylemin ardından fabrika önünde işçiler “Delikanlı Tayyip Bu Kaçınıcı Ayıp, TEKEL Satılamaz, Direne Direne Kazanacağız, IMF Defol, Bu Memleket Bizim” sloganları attı.

Sayı 70

13

27 Temmuz
2003

✓ Polis Yasaları Uygulamıyor

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, (**Elazığ Temel Haklar**) polisin keyfi tutumuna maruz kalıyor. 23 Temmuz’da derneği arayan Elazığ Emniyeti Dernekler Masası, dernek kanununa göre yazılı olarak tebliğ etmesi gereken bir belgeyi almak için dernek yöneticilerinin Emniyet’e gitmesini dayattı. “Neden tebliğ etmiyor-sunuz” sorusuna cevabı ise; “siz bilirsiniz ya gelin tebligatınızı alın ya da kendinize bir avukat tutun!” oldu. Dernekler kanunun 10. maddesi bu görevi ilgili makama verirken, polis kendi yasalarını uygulamıyor ve tehditle sonuç almaya çalışıyor. Yasaları uygulamama her vesileyle polisin hukuksuzluğunu gözler önüne seriyor.

✓ Çiçek’e Mektup

18 Temmuz’da Cemil Çiçek’e mektup gönderen **TA-YAD, İHD, TUAD ve TUYAB** üyeleri, yeni hazırlanan “Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Kanun Tasarısı”nın geri çekilerek yeniden tutuklular lehine düzenlenmesini istedik. Galatasaray Postanesi önünde bir açıklama yapan DKÖ’ler, yeni yasanın daha da baskıyı arttıracaklarını dile getirerek, düzenlemelerin ilgili DKÖ’lere danışılarak yapılmasını istedik.

“Ya teslim olacaklar ya da teslim olmamanın alternatifini ile karşı karşıya gelecekler.”

ABD Büyükelçisi Robert Pearson:

EMPERYALİST DAYATMA ve MİLLİYETÇİ YANILGI

“Halen, PKK’yı teslim olmaya ikna etmeyi amaçlayan, aksi takdirde alternatifine katlanmak durumunda kalacakları bir strateji geliştiriyoruz. ... Bu konudaki **Türk ve ABD yaklaşımı ortak**tır. Ya teslim olacaklar ya da teslim olmamanın alternatifini ile karşı karşıya gelecekler.” (20 Temmuz 2003, Hürriyet)

Amerika’nın imparatorluk politikası, “kendisinden yana” olmayana karşı her türlü baskı, terör yöntemine başvurmayı kendi hakkı sayan bir çizgidir. Çevresinden tecrit etmekten ekonomik ambargoya ve bombalar yağdırmaya kadar uzanmaktadır bu imparatorluk terörü.

Amerikan Büyükelçisi Robert Pearson, görevini devrederken yaptığı bu açıklamada, bu yanı sıra yeni bir şey söylemiyor: Açıklama, Bush’un 11 Eylül’den bu yana tekrarlayıp durduğu “ya benden yanasınız, ya terörden” dayatmasının somut bir olgu çerçevesinde tekrarlanmasındır.

Somut olgu, PKK(KADEK)’dır.

“Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz” tehdidi yapılıyor KADEK’e. Ve Pearson’un dediği gibi, “oligarşinin ve ABD’nin yaklaşımı ortak”tır. ABD’nin “genişini” önerdiği af-pişmanlık yasası da, fiziki imha da emperyalizm ve oligarşi için aynı kapıya çıkmaktadır. Aslolan bu silahlı hareketin tasfiyesidir; biçimi onlar için önemli de-

ğildir ve tasfiye konusunda hemfikirdirler.

Bu dayatmada büyük bir ders de vardır. Demek ki “fark” koymuş olmak yetmiyor; Kürt milliyetçiliği bugün Pearson’un ağzından Uluçanlar’da, 19 Aralık’ta “biz yokuz” diye cevap verdikleri yaklaşımla karşı karşıyadır. Biz yokuz demiş olmak, fark koymuş olmak, Kürt milliyetçiliğini bu dayatmayla karşı karşıya gelmekten kurtaramamıştır.

Şimdi karar verecektir.

Kimse kendini veya başkasını kandırmamasın: Teslim olmanın alternatifi, af-pişmanlık yasası değildir. O da teslim olmanın, tasfiye olmayı kabul etmenin bir biçimidir çünkü.

Teslim olmanın alternatifi, direnmek, savaşmaktır; BEDELİ NE OLURSA OLSUN!

Amerika 11 Eylül’den beri bunu söylüyor. Ve bizim o zaman yazdığımız gibi, her hareket, bu dayatma karşısında yerini belirlemek durumundadır. Pearson’un sözleri bir gerçeğin de ifadesidir; başka seçenek yoktur.

Milliyetçiliğin Amerika yanılığı

Önceki yazılarımızda çeşitli örnekler vermiştik; Kürt milliyetçiliğinin ABD’nin militarizmden uzaklaşacağı, diğer ülkeleri artık daha fazla dik-kate alacağı gibi öngörülerini(!) iflas etmiştir. Ama, Pearson’un konuşmalarına ilişkin KADEK

Bu milliyetçilik kimin diliyle konuşuyor?

◆ Kürt Parlamentosu Başkanı:

“Bu gerilla eylemleri değil, terör... Amaçları Irak’ı istikrarsızlaştırmak, Amerika’nın Irak’tan ayrılması için bir baskı ortamı oluşturmaktır.”

◆ PÇDK:

“Irak’ta istikrarı bozan olayların gelişmesi ve yine Irak’ta ABD’yi hedef alan bazı örgütlerin olması Amerika’nın erken bir hükümet kurmamasına neden olmuştur.”

yöneticilerinin yaptığı değerlendirmeler bunlardan bir ders çıkarılmadığını gösteriyor.

KADEK yöneticisi Osman Öcalan ABD Büyükelçisi Pearson'u şu sözlerle değerlendiriyor: *"ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Pearson, savaş öncesi ve savaş sonrasında başarısız bir politika izlemiştir. Türkiye'yi ABD'nin bir müttefiki olarak müdahale sürecine katmamıştır."* (23 Temmuz 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Pearson'a bu eleştirileri Amerikan yönetimi yapsa anlaşılırdır. Ama Öcalan'ın yapması anlaşılıyor. Pearson'u "Türkiye'yi Amerika'nın müttefiki olarak Irak'a müdahale sürecine katmadı" diye eleştirmek, olaya Amerikan cephesinden bakmaktır. ABD'nin Irak'a saldırı süreci boyunca Türkiye'nin dört bir yanında "oligarşinin Amerikan işbirlikçiliğine" karşı mücadele eden Kürt-Türk halkının iradesini hiçe saymaktır.

Ne diyor yani Öcalan? Oligarşi fiilen ABD müttefiki olarak Irak'ı işgale mi katılmalıydı?

Öcalan Pearson'un sözleri ABD politikalarını yansıtmıyor diye düşünürken de, ABD'nin Ortadoğu'daki "misyonunu" tanımlarken de yanılıyor. İşte o yanlışlığı anlatan sözler:

"ABD, hiçbir zaman Amerika-Kürt çatışmasını göze almayacaktır. ABD'nin politikalarında Kürt sorununun çözümü önemli bir noktadır."

"ABD kendi çıkarları gereği Ortadoğu'da demokrasiye evet demek zorundadır. Buna bağlı olarak Kürt sorununun bir parçasına değil, tümüne çözüm önermek durumundadır"

ABD'nin ne türden bir demokrasiye evet diyeceğini tartışmayacağız. Ama ABD'nin Ortadoğu'da, "bir Avrupa'daki, bir Amerika'daki gibi bir demokrasi" bile uygulamayacağını söyleyeceğiz. Irak'ta oluşturulan Geçici Yönetim Konseyi'ne bakmak bunu görmek için yeterlidir. Dinler, mezhepler, milliyetler, aşiretler temelinde bölünüp parçalanmış bir yapıyı yönetebilir ancak Amerika; konseyi de bunu mümkün kılacak bir şekilde oluşturmuştur. Böl ve yönet! Güney Kürdistan'daki Kürtler'in nasıl bir yönetim biçimiyle yönetileceğini de, oradaki Kürt halkı değil, Barzaniler, Talabaniler de değil, tümüyle ABD belirleyecektir.

Öcalan'ın Pearson için söylediği şu sözler, siyaset açısından son derece yüzeysel ve naiftir: *"Pearson... Kürt ve ABD çatışmasının da olabileceğini söyleyerek Türkiye'nin çözümleyici yaklaşımını engelliyor."*

Bir büyükelçi, ABD çözüm isterken, oligarşi çözecekken bunu engelleyebiliyorsa, onun ne büyük bir gücü olmalı. Öcalan yanılıyor; Türkiye'deki Kürt sorununa ilişkin ABD'nin sözünü ettiği "çözüm" de "tasfiye"den ibarettir. Bu tasfiyenin bir af ve bir kaç hak kısıntısı eşliğinde yapılması gerçeği değiştirir mi?

ABD'nin getireceği demokrasi, ABD'nin "değişmeyi değiştirme" dayatmasıyla sağlayacağı Kürt çözümü üzerine yapılan tüm teoriler artık suya yazılan yazı gibidir. Hiç bir gerçekliği ve etkileme gücü yoktur.

Kürt milliyetçiliği Irak'ın işgalinin ardından Amerika'nın "değişmeyi değiştirme" politikasını olumladı hep, ABD sopasıyla Türkiye oligarşisini tehdit etti. Peki şimdi ne oldu? ABD aynı dayatmayla PKK'nın karşısında. "Değiş (yani teslim ol) yoksa sonuçlarına katlanırsın diyor. "Değişme"nin sınırlarını da elbette kendi belirleyecek. Belki Türkiye'nin Talabanisi, Barzanisi olmalarını isteyecek, belki daha ötesini.

Kendini ABD çözümlerine, müdahalelerine bağlayan, ABD müdahalelerini onaylayan bir bakış açısı, bunların hepsini ve "daha ötesini" kabul etmek zorundadır.

Alternatifi, EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ İÇİN mücadeledir.

Kürt milliyetçiliği kimin "istikrarı"nı savunuyor?

Kürt milliyetçiliği, ve artık bu milliyetçilikle giderek özdeşleşmekte olan işbirlikçi tavrı, Irak'taki direniş karşısında da gösteriyor. Direni-

Sayı 70

15

27 Temmuz
2003

◆ Talabani'nin Başbakanı Dr. Barham Salih:

"Saddam'ın nerede olduğu-na dair bende kesin bilgi olsa, hemen Amerikalılar'a bildirir, 24 milyon dolarlık ödülü alırım."

◆ Osman Öcalan:

"Amerika'nın oluşturduğu Geçici Yönetim Konseyi ... böylesi bir işlevi görmesi itibarıyla, direnişin gelişmesi ve büyümemesi açısından olumludur.

**Bu
milliyetçilik
ne
kadar
milli?**

şi Amerika'nın ağızıyla değerlendiriyor. Dahası, Amerika'dan daha **Amerikancı** olabiliyor.

Amerikan sözcüleri, Irak'ta bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduklarını söylerken, önceki sayfadaki alıntılarda da görebileceğiniz gibi, KDP, KYB *“gerilla değil terör”* açıklaması yapıyor. Bir çok kesim, sonuçta bunun *“işgale karşı bir tavır”* olduğunu söylerken, Kürt milliyetçiliği (hem Talabani, hem KADEK) direnişi *“istikrarsızlaştırma”* olarak adlandırıyorlar. Öcalan, direnişi *“olumsuzluk”* olarak görüyor.

Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi (PÇDK) açıklamasında direnişten *“İstikrarı bozan olaylar”* olarak söz edip *“ABD'yi hedef alan örgütlerin olması”*ndan rahatsızlık duyuyor. (21 Temmuz 2003 Özgür Politika)

İşgal altındaki bir ülkede işgalci “ABD'yi hedef alan bazı örgütlerin olması”ndan daha doğal ne olabilir?! Ama işbirlikçi milliyetçilik, bunu “istikrarsızlık” unsuru olarak görüyor: İşgal altındaki bir ülkede, işgalcinin istikrarı savunuluyor. Savunulan Amerikan işgalciliğinin istikrarıdır.

Terör demagojisinin en klasik söylemi değil mi bu? *“Huzur ve istikrarı bozmak!”* Dünyadaki tüm devrimci hareketler, tüm ulusal kurtuluşçu hareketler, tüm direnişler aynı gerekçeyle suçlandı. Dün KADEK de, hatta KDP ve KYB de aynı suçlamanın hedefiydiler. Çünkü emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin gözünden sisteme karşı her türlü direniş böyle gözükür. Bugün Kürt milliyetçiliğinin de direnişleri böyle görmeye başlaması, emperyalistlerin gözlüğünden bakmaya başladığının en bariz göstergesidir.

Gazeteci Cengiz Çandar'ın 21 Temmuz tarihli Tercüman'daki yazısı, milliyetçilik adına bir utanç belgesi niteliğini taşıyor. Bu yazıdan yandaki sütuna aktardığımız Barzani ve Talabani yönetiminin yetkililerinin sözleri, pekala işgal valisi Paul Bremer'in ağızından da çıkabilir.

İşgalcilerin Irak'tan bir an önce çıkmasını sağlamak için baskı yaratmaya çalışmak, onun gözünde suç! Tam bir **Amerikancılık!** Dil tamamen **Amerikanca**.

PÇDK aynı açıklamada, ABD'nin KDP, KYB gibi partilerle ittifakının geçici olduğunu, *“36. paralele dayalı partilerin (yani KDP ve KYB'nin) aşıldığını”* söylerken yanılıyor.

Amerika'nın ittifak yapacağı partiler, tam da böyle partiler. KADEK de adım adım o noktaya gittiğini görmek durumundadır. Irak'taki direniş karşısında da KDP ve KYB'yle aynı bakış açısını paylaşması, onlardan farklı olduğuna dair söylediği her sözü de anlamsızlaştırıyor.

BİR İSLAMCININ IRAK'A ASKER GÖNDERMEYE KARŞI ÇIKIŞ GEREKÇESİ

AKP'den çıkarı olan, her koşulda onun politikalarını, zulmünü desteklemeyi kendine görev bilen “islamcılar” dışında, islamcılarının büyük çoğunluğunun işgale ve Irak'a asker gönderilmesine karşı olduğu biliniyor.

Ama **hangi gerekçeyle, hangi mantıkla?** Bu sorunun cevabı ne kadar tutarlı anti-emperyalist olduklarının, ne kadar halkların safında koşulsuz yer aldıklarının da cevabıdır aynı zamanda.

Örnek olması açısından biz **Yeni Şafak** başyazarı **Ahmet Taşgetiren**'in gerekçelerine bakalım. Haklı olarak, işgalcilerin içine düştükleri çıkmaza ve bu nedenle suçuna ortak aradığına vurgu yapan Taşgetiren, 22 Temmuz tarihli yazısında “hayati soruları” sıralıyor. Bu sorular aynı zamanda onun karşı çıkış gerekçelerini de barındırdığı için bazılarını özetleyerek aktaralım:

“Mevcut kaos içinde Türk birliklerine de saldırılar olur, hele askerlerimiz can kaybına uğrarsa, bunun Türkiye'deki yansımaları nasıl olacak? Daha önce şehit cenazeleri için yapılan törenlere benzer törenler AKP iktidarının imajını yerle bir edebilir... Bu iş, Kore'ye benzemez, bir İslam ülkesinin işgalinde görev almak gibi algılanır ve büyük bedel ödetir.

“Türkiye, asker göndermesine rağmen, Irak'ta ABD'nin şu anda icra etmeye yöneldiği ve Türkiye'yi rahatsız eden yapılanmaya mani olamayabilir...”

Gerekçelerini tartışmadan önce bir de *“diğer ihtimal”* dediği ABD'nin asker talebini reddetmenin sonuçlarına ne diyor, ona bakalım:

“Öncelikle ABD ile ilişkilerin daha da gerilmesi demek bu, Irak'ın tamamen inisiyatif dışına çıkması demek vs... Yani her tarafı batacak...”

Bana göre ABD için bile doğru bir öncülüğe ihtiyaç var. Özellikle Ortadoğu ve İslam coğrafyası için... Keşke Türkiye, bu konularda kendinden emin değerlendirmeler üretilip, yolunu şaşırtıp oraya buraya öfke kusan bu koca devin önüne koyabilse...”

Yanılığlar ve Yanlış Bakışlar

1- Bir an “AKP'lileri ikna edebilmek için” diye de düşünülebilecek “AKP imajı ve Tayyip Er-

doğan'ın Irak'tan gelecek tabutların sorumlusu olarak görüleceği belirlemesi, esas olarak islamcı ve milliyetçi kesimdeki benmerkezciliğin bir yansımasıdır. İstisnaları dışında bu kesimde olaylar, olgular, gelişmeler hep kendi dünyalarının etrafında döner. Bu kesimlerde yaygın olarak birçok örnekte karşımıza çıkan "kendine demokratlık" da, daha dün "başörtüsü zulmünden" söz ederken bugün 107 ölümlü zulümü istifini bozmadan uygulayabilmek de, başka etkenlerle birlikte bu bakış açısının sonucudur.

2- Irak'ta işgal sorununu başından beri "islam coğrafyasına saldırı" temelinde değerlendiren mantığın ne kadar tehlikeli ve başka halklara yapılan zulme nasıl sessiz kalabileceğini, hatta en küçük bir çıkarı varsa, yeri geldiğinde nasıl onaylayabileceğini önceki kimi yazılarımızda anlatmıştık. Buradaki "Kore'ye benzemez..." örneği de bu mantığın klasik bir tezahürüdür.

Peki Irak'a "benzemeyen" Kore'de ne olmuştu? Emperyalist güçler komünist bir ülkeyi işgal etmişti. Türkiye de, belgeleriyle tarihe geçtiği gibi NATO'ya girebilmek, Amerika'ya yaranmak için asker göndermiş ve binlerce Anadolu genci Kore'de kalmıştı. Amerikalılar'ın dilindeki "NATO'nun en ucuz askeri" nitelemesi bu olayla birlikte açılmıştı.

Özellikle Kore'ye asker göndermenin yeniden sorgulandığı, kiralık asker olmayalım denildiği bir süreçte, halklar cephesinden değil, islamcılık cephesinden bakan anlayış, bu ifadelerle olsa Kore'ye asker göndermeye hazır. Öyle ya, Kore müslüman değil ve en önemlisi komünist bir yönetim altında. Tarihi anti-komünistliğin ilk aklına gelenin Kore örneği olması boşuna değil.

Kore'nin aynı zamanda NATO askeri olmanın kapısını aralayan bir savaş olduğu düşünüldüğünde, bugün emperyalizme bağımlılığın en temel halkalarından birinin boynumuza geçirildiği gün kutsanmaktadır.

Elbette, Amerika'ya karşı çıkışta, Ortadoğu'ya saldırılarda islami motif bu kesimler için doğal olarak bir kalkış noktası olabilir. Bu anlaşılabilir. Ama bunu temele koyup, esas ilişkileri ve Amerikan imparatorluğunun Lenin'in tarif ettiği emperyalizm olduğu görülmediğinde, bir bakarsınız ABD'nin bir müslüman olmayan ülkeye saldırısı desteklenir, bir bakarsınız ABD'nin Bosna'da "müslümanları kurtardığı" yalanına ortak olunur ve bunun propagandası yapılır. O zaman da sonuçta tutarsız bir anti-emperyalistlik çıkar karşımıza.

3- Bir diğer nokta şovenizm. Irak'ta "Türkiye'yi rahatsız eden yapılanma"nın Kürt işbirlik-

çi önderliğinin yönetimde olması, olası Kürt devleti vs. olduğu biliniyor. Kürt işbirlikçiliğinin eleştirisi ayrıca yapılır, yapılıyor da; ancak peki islamcı neden bir halkın kendi kaderine yön vermesine karşı çıkar? Bu bakışın Irakla sınırlı olmadığı, Türkiye sınırlarındaki Kürt halkını da içine aldığı açık. Taşgetiren kişisel olarak "çözüm"den söz edebilir ama oligarşinin on yıllara dayanan inkar ve imha siyasetine islamcıların büyük oranda angaje olduklarını görmek için bu kesimin yayınlarına şöyle bir göz atmak, Kürt halkı ile ilgili haberleri nasıl aktardıklarını (ya da aktarmadıklarını) görmek yeterlidir. Sakın bu zihniyet Sami Hocaoglu'nun ucundan kıyısından tartışmaya açıp kapattığı "Militör Müslümanlık"ın bir yansıması olmasın? (14 Şubat 2003 Yeni Şafak)

4- Peki, asker göndermenin alternatif neden "batak" olsun? ABD ile Türkiye'nin ilişkilerinin gerilemesi neden Türkiye halkının aleyhinde bir durum olsun? (Öyle ya islamcı, halkın lehine olanı, özlemi olanı dile getirdiğine göre!) Ya da neden Türkiye, Irak'ta "inisiyatif sahibi" olmak zorunda? (Osmanlı hayalleri kuruluyorsa, o ayrı bir mesele!)

Tüm bu sorulara "reel politikanın gereği" veya "bu işler sloganlarla olmuyor" cevabı da verilebilir. Ama biz en azından Taşgetiren'in AKP lideri Tayyip Erdoğan gibi böyle bir hamasete sığınmayacağını düşünerek soruyoruz.

Ortadoğu'da, "islam coğrafyasında" yol göstermek bir müslümanın işi olmamalı. İşgalcinin, ister yakıp yıkarak, ister ekonomik ve siyasi olarak bağlayarak, bölge ülkelerini denetimine almasına hiçbir gerekçeyle yol göstericilik meşrulaştırılmaz. Bu, eğer saldırıları, katliamları, işgalleri önlemek adına yapılıyorsa o zaman söylenecek söz de şudur; emperyalizmi yeniden tanımaya, sınıflar mücadelesini ve ilişkileri öğrenmeye ihtiyaç var demektir.

Dünyaya "islami" bakış açısının kaçınılmaz olarak düşeceği bir eksiklik bu. Emperyalizmin sorunu "müslümanlık" değil, dünya imparatorluğu önünde engel olan bütün ülke, iktidar, örgüt vb.'leridir. Bu kimi zaman müslüman olur, kimi zaman milliyetçi, kimi zaman da komünist. Böyle bakılmadığında, çelişkinin halklar ile başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizm arasındaki çelişki olduğundan hareket edilmediğinde yukarıda eleştirdiğimiz noktalar kaçınılmaz olmaya devam edecektir.

yoksul

Yoksulluğumuz ve 'Kanıksanan' Zamlar

Tekel ürünlerine, iki ayını bile doldurmadan yeniden zam yapıldı. Yüzde 10'luk zamma göre, kısa Samsun ve Maltepe 1 milyon 150 bin liraya çıktı. Buna benzer her hafta onlarca örnek yaşanıyor. Elektrik, benzin gibi en temel tüketim maddelerine ise otomatikçe bağlanan zamlar haber değeri dahi taşıyor.

Ve, IMF aracılığıyla ülkemizi soyan, talan eden bir Amerikan Konsolosu ülkemizden ayrılmadan önce medyanın yağ çekme röportajlarından birinde şöyle diyor; *"Türk halkının en çok, ekonomik kriz karşısındaki dayanıklılığına hayranım."* (Pearson)

Amerikalı haksız sayılmaz. Elbette sorun, "dayanıklılık" sorununun ötesinde, örgütsüzlüğün getirdiği güçsüzlük, baskının ve katliamcı devletin yarattığı korkudur.

Oysa meseleye halk açısın-

dan bakıldığında çıplak bir yaşama sorunu, devrimciler açısından bakıldığında ise, yoksulluğa karşı mücadelenin ekonomik demokratik mücadelenin bir parçası olduğu gerçeği ile karşı karşıya geliriz.

Halk açısından tepkisizlik, kanıksama yukarıda saydığımız etkenlerle birleşerek büyürken, devrimcilerin de aynı kanıksama tuzağına düşmediği söylenemez.

İktidar bu kanıksama karşısında öylesine pervasızdır ki, memura zam vereceğini açıkladığı günün ertesinde, ek vergileri, zamları halkın sırtına yüklemekte tereddüt etmiyor. Halkın bu zamlara "tepkisinin", en fazla kimi medya kanallarının şov yapmak istediğinde uzattığı mikrofona "böyle olmaz ki..." ile sınırlı kalacağını biliyor.

O zaman kim örgütleyecek bu tepkiyi sorusu gündeme geliyor. Elbette bütün devrimciler

cevabı, "Amerika'nın yeniden keşfi" değil, ama tersi bir durum da bütün devrimcilerin gerçeği.

Nasıl ki, katliamları, işkence-leri, baskıları kanıksamamaktan, hak ettiği şekilde tepki göstermekten sözediyorsak, zamlara, yoksulluğumuzu büyüten vergilere (kapitalist düzende hırsızlığın öteki adıdır) karşı da aynı şey geçerlidir.

"Yoksul" köşemizde hatırlattığımız açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşayan "yüzde"ler milyonlarla ifade ediliyor ve bu milyonlar bizim kentimizde, mahallemizde, köyümüzde yaşıyor. En yoksullara gitmeyen bir devrimcilik, devrimcilik değildir.

Sayı 70

18

27 Temmuz
2003

'96 ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ A.BERDAN KERİMGİLLER ANILDI

'96 Ölüm Orucu şehidi A.Berdan Kerimgiller'in anması 20 Temmuz pazar günü yapıldı. Tarsus'ta Berdan'ın mezarına "Sonuna Son-suza Sonuncumuza Kadar Direneceğiz" pankartıyla "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", sloganlarıyla yürüyen kitleye mahalle halkı alkışlarla destek verdi. Mezar başında '96 Ölüm Orucu ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşundan sonra TAYAD'lı Aileler adına konuşma yapan Sevtap TÜRK-MEN, Berdan'ın devrimci yaşamını ve halen devam eden ölüm oruçlarını anlatarak tecrit duvarlarını yıkana kadar direnişin süreceğini söyledi. TAYAD çalışanı Serpil ÇALIŞIR'ın okuduğu "Zafere Dair" şiirinden sonra "Buca'daydı Berdan, Haklıyız Kazanacağız, Bize Ölüm Yok", marşları söylenerek anma sona erdi.

Ayrıca 23 Temmuz günü yaklaşık 30 kişinin katılımıyla verilen yemekte Berdan'ın hayatı ve devrimci mücadelesi anlatıldı. Saygı duruşuyla başlayan anma, verilen yemeğin ardından okunan şiirler ve söylenen türkülerle halaylar çekilerek sona erdi.

ÇOCUK ŞUBEDE TERÖRLE MÜCADELE POLİSLERİNİN İŞİ NE?

Elazığ'da 23 Temmuz günü Fevzi Çakmak Karakolu'na bağlı polisler 17 yaşındaki Oktay Ertürk'ü 12 gündür kayıp olduğu gerekçesiyle gözaltına aldılar. Gözaltına alınma nedeni kayıp ilanı ama sorgulamak isteyenler Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı sivil polisler! Kayıp olduğu iddiasıyla gözaltında tutulan Oktay Ertürk'e polisler, "Senin ne yaptığını biliyoruz! Biz seni tanıyoruz, örgütle ilişkin var senin" diyerek Oktay Ertürk'ü taciz ettiler. İşte size oligarşinin hukuku! Çocuklarımıza, gençlerimize "terörist" gözüyle bakan bir zihniyet!

Hükümet: “Anlayışları İçin Türk-İş’e Teşekkür Ediyoruz”

- ❖ Türk-İş, kamu işçilerini sattı! Ücretin IMF ile AKP arasındaki görüşmelerde belirlendiğini, hükümet kendisi açıklıyor.
- ❖ Sermayenin temsilcilerinin “minnettar” olduğu “medeni sendikacılık”, sınıfa ihanet sendikacılığıdır.
- ❖ Bu sendikacılık, Kölelik Yasaları’nı çıkarttırdı, yüzbinlerce emekçinin sokağa atılmasının, özelleştirmelerin pervasızca yapılmasının önünü düzledi. Çözüm, devrimci sendikacılıktadır.

Türk-İş ile hükümet arasında sürdürülen kamuda çalışan işçilerin toplu iş sözleşmesi görüşmeleri, hükümetin teklif ettiği ve “başka zam yok” diye “rest” çektiği ücretler üzerinde anlaşma ile sonuçlandı.

23 Temmuz günü sonuçlanan anlaşmaya göre;

İlk altı ay için yüzde 5, ikinci altı ay için yüzde 9, üçüncü ve dördüncü altı aylık dönemler için yüzde 5 artış. Enflasyon yüzde 5’in üzerinde olursa bunun da ödenmesi;

Ek olarak ilk altı ay içinde düşük ücretliler için (400 milyondan aşağı maaş alanlar) 55 milyon seyyanen zam verilmesi;

Özelleştirme mağdurları olan işçilerin kanun düzenlemeleri ile işe yerleştirilmesi;

Zorunlu emeklilik uygulamasının dışında tutulması, gönüllü emekliliğin sürdürülmesi;

üzerinde anlaşma sağlandı.

“IMF İle Anlaştığımızı Verdik”

Özelleştirme mağdurlarının işe yerleştirilmesi gibi, görünürde Türk-İş’in kazanımı olarak algılabilecek maddeler, esasında AKP’nin vaatlerinin içinde yer almaktaydı. Ve bu vaatler AKP iktidara geldiği günden bu yana işçilerin her sokağa atıldığında yinelenir.

Yine vaat olmaktan öteye gitmeyecektir. Bir yandan işçiler sokağa atılırken, milyonları bulan özelleştirme mağdurlarının işe yerleştirilmesi, sadece tabana yönelik tepkiyi yatıştırma, Türk-İş’in

sözleşmelerdeki ihanetini maskeleyen araçtır. Pratikte hiçbir değerinin olmayacağını anlamak için çok beklememiz gerekemeyecektir.

“Zam, IMF ile anlaşmayı etkiler mi” sorusuna hükümetin verdiği cevap her şeyi açıklamaya yeterlidir;

“IMF ile zaten yüzde 5 artı yüzde 9 üzerinde daha önce anlaşmıştık.” diye cevap veriyor hükümet. Demek ki, esas toplu sözleşme görüşmeleri hükümet ile IMF arasında yapılmış, oradan alınan sonuç Türk-İş’e kabul ettirilmiştir. Başka türlü bir sonuç beklenemezdi. Bu ülkede siyasi, ekonomik kararları emperyalizmin ve onun kurumlarının aldığı artık herkesin bilgisi dahilindedir. AKP hükümeti bu ülkenin işçisine (ve tabii memuruna) vereceği maaşı önce IMF’ye onaylatmıştır. IMF’nin onayladığı bir sözleşmenin kimin çıkarlarına olacağını ise tartışmaya bile gerek yoktur sanırım.

Suspayı olarak gündeme getirilen 55 milyon ise zamlarla emekçilerin sırtından anında geri alınmasının ötesinde, ihanet karşısında hiçtir.

Türk-İş tarihi misyonunu bu sözleşme döneminde de oynamış, emekçiyi satmıştır. Kazanan patronlar, IMF ve AKP hükümetidir. Bu nedenle Türk-İş’e minnettarlıklarını dile getirmektedirler.

Sözleşme sonuçlarının açıklandığı basın toplantısında hükümet adına görüşmeleri yürüten M. Ali Şahin, “çok medeni ilişkiler içinde olduklarını” söyleyip, “anlayışları sebebiyle Türk-İş Başkanı Salih Kılıç’a teşekkür ediyorum” diyor.

Emekçilerin yüzbinlerle sokağa atılması, Kölelik Yasası’nın sessiz sedasız çıkarılması sonuçlarını bu “anlayışlı sendikacılık” yaratmadı mı!

Sayı 70

19

27 Temmuz
2003

PETKİM İşçisi Tayyip'i Yuhaladı

Başbakan Erdoğan, Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nin temelini atmak ve AKP İl Kongresi'ne katılmak üzere gittiği İzmir'de PETKİM işçileri tarafından protesto edildi. İşçileri, Aliğa Organize Sanayi Bölgesine sokmamak için jandarma barikat kurarken, yaklaşık 1500 işçinin sloganları tören alanına ulaştı. İşçilerin ancak pankartsız geçmesine izin verileceğinin bildirilmesi üzerine, bir grup işçi pankartsız olarak alana girdi. AKP'nin özelleştirme politikalarını protesto eden işçiler, "PETKİM Halkındır, Satılamaz", "KİT'leri Satanlar Vatan Haini" sloganları attı. İşçilerin sloganlarına AKP yöneticilerinin cevabı ise tören alanındaki müziğin sesini yükseltmek oldu. İşçinin sesine tahammülsüzlüğünü gösteren Tayyip Erdoğan patronlarla resim çektirirken, Petrol İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, Başbakan'a seslenerek, "İşçilerle hatıra fotoğrafı çektirir misiniz" dedi.

Çeksan'da İş Bırakma

500 işçinin çalıştığı Çeksan Tersanesi'ndeki taşeron şirketlerden Altındağ taşeron işçileri, iki aydır verilmeyen avans ve aylıkları için işbiraktılar. Avans vererek geçiştirmeye çalışan ve "yarın ücretlerinizi ödeyeceğim" diyen patrona güvenmeyen işçiler, ertesi gün taşeron firmaya bağlı diğer işçilerin de desteğini alarak direnişe başladılar. Patronun "polis çağırırım" tehdidine boyun eğmeyen işçiler, ücretlerini ödenmesi üzerine direnişe son verdiler. Ancak ücretlerin ödenmesinin ardından Çeksan patronu, taşeron firma ile sözleşmesini iptal ederek işçileri işten attı.

Direndiler Kazandılar

Gaziantep TEKEL İçki Fabrikası'nın kapatılmasına karşı 11 gün boyunca fabrikayı terk etmeyerek direnen işçilerin eylemi zaferle sonuçlandı. TEKEL Genel Müdürlüğü kapatma kararını geri çekerken, işçiler direnişin kazanmasını eylem yaparak kutladılar. 18 Temmuz günü, çok sayıda sendika, parti ve başka fabrikalardan işçilerin destek verdiği eylemde sık sık, "Genel Grev, Genel Direniş", "Direndik Kazandık" sloganları atıldı. İşçileri yönelik bir konuşma yapan Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel, özelleştirmeye karşı mücadelenin süreceğini belirterek, "ya bu mücadeleyi kazanacağız ya da TEKEL, Telekom, THY kalmayacak. Ve bizler kendi toprağımızda işten atılmış yabancılar olacağız" dedi. İşçi, memur önderlerine, sendika başkanlarına çağrı yapan Türkel, "şimdi değilse ne zaman genel grev yapılacak" dedi.

1908'li yılların sonundan itibaren patronlar sürekli bu sendikacılığın hayalini kurdular. "İşçi-patron kavgası devri bitti, medeni şekilde aynı masada oturuyoruz" diye diye bugünkü noktaya gelindi.

İşçi sınıfının mücadele tarihi, sermaye ile "medeni" ilişkilerin ne anlama geldiğinin binlerce örneği ile doludur. Bu sözün duyulduğu yerde sınıf sendikacılığı olmadığı gibi, ekonomist sendikacılık dahi yoktur. Sınıfa ihanetten söz edilebilir ancak.

Hükümet elbette teşekkür edecek; tehdit ediyor, aşağılıyor, IMF'yi adres gösteriyor, sendikacının "gık"ı çıkmıyor; neden teşekkür etmesin ki!

Bu sendikacılık anlayışı varoldukça, sermayenin saldırılarının, iktidarın emekçilere saldırılarının önünde hiçbir engel yoktur. Patronlar bu cüretle, Kölelik Yasası'nı (İş Yasası) dahi yeterli bulmayıp, şimdi de **İşgücü Piyasası** oluşturulmasını dillendirebiliyorlar.

Patronların Yeni İsteği: İşgücü Piyasası

Patronların yeni talebi, kıdem tazminatlarının kaldırılması ve **İşgücü Piyasası** oluşturulması.

Peki nedir bu **İşgücü Piyasası**?

Emeğin, yani işçinin tıpkı şeker piyasası, tütün piyasası gibi, bu alandaki bütün sömürü ve sermayenin karı önündeki sınırların kaldırılması demektir. İşgücü Piyasası ve buna paralel **İşgücü Piyasası Kurulu** ile emek pazara çıkarılmış olacaktır. Yani kapitalizmin zaten "meta" olarak gördüğü emek, resmen ve en kaba haliyle "meta" haline gelecektir.

Böyle bir düzenlemenin yürürlüğe girmesi, (ki, Tayyip Erdoğan patronların bu isteğinin "olabileceğini" dile getirip, "özelleştirmeleri halledelim, yaparız" cevabı verdi.) pratikte, işçilerin, daha az ücretle çalışacak milyonlarca işsizle karşı karşıya getirilmesi demektir. Tayyip Erdoğan'ın toplu iş sözleşmesi sürecinde emekçileri "milyonlarca çalışacak işsiz var" diye tehdit ettiği hatırlanırsa, ücretlerin ve sosyal hakların da "esnek çalışma"ya aydurlulması hükümetin ekonomi politikalarına uygundur.

Türk-İş'in patronların bu isteğine dahi sesi çıkmadı. Çünkü onlar "medeni sendikacı"!

Peki Türk-İş'in sesi çıkmadı da, DİSK farklı bir tavır mı aldı? Hayır! Onlar da hala Kölelik Yasası'nın ihanet zincirleri boynunda gezi-

yorlar.

TÜRK-İŞ ve DİSK İhanetlerini Gizleme Nutukları Atıyor

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, işçilere “Türk-İş’e güvenin, sendikalarınıza güvenin” diyor.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi de, Dev-Maden Sen’in, madenlerden atılan işçilerin, işletme dışı kalmış maden alanlarını tarıma açma projesi vesilesiyle yaptığı konuşmada, “Klasik, iki yılda bir sözleşme bağıtlayan sendikacılık devrini aştık...” diyor.

Her iki konuşmanın yapıldığı yer, zaman farklı olsa da telaş aynı telaş, oyun aynı oyun. İşçi tabanında, düzen sendikacılığının ihaneti iyice belirgin hale gelmiştir. Korkuları, emekçilerin farklı alternatiflere yönelmesi, ihanetçi sendikacılığı aşmasıdır.

Bunun için “güvenin” nutukları atıyorlar. Güvendikleri on yıllar içinde nereden nereye geldiği sanki sırması gibi.

Bunun için emekçilerin eleştirdiği “sözleşme sendikacılığı” önce kendisi eleştiriyormuş gibi yapıyor. DİSK’e sorulsa, bu sendikacılık devrini kapattın da hangi sendikacılık devrini yaşıyorsun? diye, vereceği cevap “çağdaş sendikacılık” olacaktır.

Peki nedir “çağdaş sendikacılık”? Avrupa emperyalizminin onayladığı, sermaye karşısında sınıf mücadelesi vermeyen, emekten yana bir düzenin mücadelesini vermeyen sendikacılık. Tabii bir de bu gerçeği gizlemek için “emeğin Avrupası” safsatasını uydurmaktan geri durmayacaklardır. Hükümetlerin, patronların tam da istediği, övdükleri de işte bu sendikacılıktır.

Tayyip Halka Kin Kusuyor

Tayyip memur sendikalarına sesleniyor; “ideolojik gömlek giydirmeye çalışıyorlar. Sokaklara dökülürüz diyorlar. Nereye dökülürseniz dökülün...”

Memleketi Rize’de “İşçi emeklileri ne olacak?” diye soran yaşlı hemşerisini bakın nasıl tersliyor: “Onlar aldılar alacaklarını. Ortada bir tas çorba var. Bunu beraber içeceğiz. Ama benden börek, bonfile isterseniz veremem kusura bakmayın.”

Verilen zammı yetersiz bulan işçi sendikalarına; “Kaynak yok. Madem fazla zam istiyorsunuz, götünün şu niyet mektubunu IMF’ye siz imzalatın.” diyor

Tarım Bakanı taban fiyatlarını beğenmeyen çiftçilere “Gözlerini toprak doyursun” diyor.

Erdoğan TOBB’un Hilton’da düzenlediği bir toplantıda sendikaları karşısına alarak İş Yasası’nı çıkardıklarını söyleyerek, “Öncelikli olan işyeri güvencesidir. İşyeri olmayınca, iş güvencesi de olmaz. Bugün asgari ücrete çalışacak binlerce kişi var. diyor

Kimin toplantısında konuşuyorsun? TOBB’un.

“Yapılması gerekeni” kim belirliyor? IMF!

Tayyip ve AKP’li bakanlar nereden alıyor bu kini?

İçinden çıktıkları bir halka karşı nasıl bu kadar düşmanlaşıyorlar? Daha dün gecekonduları ziyaret şovları yapan bunlar değil miydi?

TÜSİAD’dan, IMF’den alıyorlar bu kini; çünkü onların temsilciliğine soyunarak çıktılar siyaset sahnesine. Halka oy için yalan söyleyip, esas pazarlıkları patronlarla toplantılarda yaptılar. Şatafat içinde yaşıyorlar; çocukları Amerikalar’da okuyor. Kimin ekmeğini yiyorlarsa, onların kılıcını sallıyorlar. Emekliyi “bonfile veremem” diye aşağılıyor, Osmanlı Sultanı özentisi Emine Erdoğan bir giydiğini bir daha giymiyor.

Emekçilere “nereye dökülürlerse dökülsünler!” diyen zihniyet devrimciler için “ölürlerse ölsünler” diyor. Peki sendikacılar ne diyor; “F tipleri gündemimiz değil” diyor. Oligarşinin iktidarı gündemini topyekün belirliyor; hedefi bütün halk kesimleri.

Haydi bunu ayrı bir tartışma olarak bir yana bıraktık; peki sendikaların AKP’nin tehdidine cevabı nedir, ne olmalıdır?

Şu ana kadar açıklanan, KESK’in “büyük Ankara mitingi ve yürüyüşler”, Kamu-Sen’in “görüşme masasına oturmama” tavrı.

Peki yukarıda halka düşmanlıklarından örnekler verdiğimiz bir kafa “protesto” mitingleri, yürüyüşleri dikkate alır mı? Yapılmasının demiyoruz, ancak, sonuç alıcı direnişi programına almayan hiçbir eylemin bu saldırganlık karşısında başarı şansı yoktur. Ve bu giderek sendikal hareketi tüketen, emekçileri umutsuzlaştıran bir sonucu beraberinde getirmektedir.

“Grev hakkımız yok” gerekçe olamaz. Emekçi hareketin tarihinde, sermayeye boyun eğdiren direnişler incelendiğinde binlerce direniş biçimi görülecektir. Sorun emekçi hareketine bakış açısındadır, sendikacılık anlayışındadır. Görev savma eylemler dönemi artık tıkanmış, “takke düşmüş kel görünmüş”tür!

Sayı 70

21

27 Temmuz
2003

Hortumlar kesilmiyor;

hortumların aktığı adresler değiştiriliyor...

AKP, henüz iktidar koltuğuna oturmamışken, “emperyalizmin ve TÛSİAD’ın temsilcisidir” diye yazmıştık. TÛSİAD partileri, soygunculuğu, moda deyişle “hortumculuğu” önleyemezler. Çünkü düzenin “hortum” dediği şey esasında sömürü mekanizmasının bir parçasıdır. Kapitalizmde hırsızlığın kaba, açık ve inceltilmiş biçimleri vardır. Daha oturmuş sermaye grupları “inceltilmiş” ve gizli biçimleri tercih ederken, yeni palazlanmakta olanlar, hırsızlığı daha kaba ve hoyrat biçimlerde gerçekleştirirler. Hortumların ucu, oligarşi içi iktidar dengelerine göre, oligarşinin şu veya bu kesimine yönelir. AKP, oligarşinin tüm kesimlerini tatmin etmeye çalışıyor. Bu nedenle kendisinin finansörü olan Albayraklar gibi gruplara daha aleni soygun imkanları tanırken, TÛSİAD’ın isteklerini de harfiyen yerine getirmeye devam ediyor.

Yolsuzlukları Soruşturma Komisyonu raporunu hazırladı, bir sürü bakanın yüce divana gönderilmesini istiyor. Kamuoyu hala Tayyip’in “herkesin dudaklarını uçuklatacak” yolsuzluk rakamlarını açıklamasını bekliyor. Öte yandan; eski yolsuzluk defterlerini karıştıran AKP, yeni yolsuzluk defterleri yazmaya devam ediyor. Hepsini bir yazı içinde sıralamak mümkün değil. Sadece son bir hafta içinde açığa çıkanlara bakalın:

Orman yağmacıları:

Geçen hafta TBMM Tarım Komisyonu bir yasa tasarısını tabul etti: “**Aşılı kestane ve kızılâğaç dikili arazilerin orman arazisi sayılmaması**” yasası. Her şeyi emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine satmakla övünenlerin ülkenin ormanlarını yağmaya açmaması düşünülemezdi. AKP ormanları yağmaya açarken, hortumlara da AKP’ye yakın tekellerin vanaları takılıyor.

“**Aşılı kestane ve kızılâğaç dikili arazilerin orman arazisi sayılmaması**” ne anlam taşıyor bakın:

1- Karadeniz’deki ormanların büyük bölümü kızılâğaçtan oluşuyor.

2- ÇAMSAN adlı şirket, Ukrayna ve Rusya’dan odun ithal etmek yerine bu kızılâğaçları kullanmak istiyor.

3- Enerji Bakanı Hilmi Güler, ÇAMSAN’ın eski yöneticilerindendir. Orman Bakanı Osman Pepe, Ordu’ya gittiğinde orman teşkilatından

önce ÇAMSAN’ı ziyaret edecek kadar bu şirketle içli dışlıdır.

Oligarşinin düzeninde Maliye Bakanlığı bir tür “soygun organizatörlüğü”dür

Özelleştirmelerle, yeni maden, orman yasalarıyla tam bir yağma ve talan hüküm sürüyor. Böyle bir dönemin Maliye Bakanı da elbette buna uygun karakterde olacaktır. Tayyip Erdoğan’ın “Kemal Abi”sinin bu koltuğa atanması rastlantı değildir. “Bürokrat” ağırlığındaki Maliye Bakanları’na alışan burjuva medyanın kimi kalemşörleri Kemal Unakıtan’ın o koltuğa yakışmadığını söylese de, tersine, tam yerini bulmuş. Yağmanın talanın bu kadar kaba yürütüldüğü bir dönemin Maliye Bakanı da hırsızlıkta bu kadar yüzüstü ve pervasız olmalıdır. Zaten Sabancılar’ın, Doğanlar’ın da ona itirazının olmaması bu yüzdendir.

Unakıtan’ı tanımak, soygun sistemini tanıtmaktır:

Unakıtan, bakanlık koltuğuna oturduktan sonra neler yaptı?

- İlk iş; “Mali Milat” ve “Nereden Buldun?” yasalarını uygulamadan kaldırdı. (TÛSİAD ve MAFYA, iki yasaya da karıştırdı.)

- “Vergi Barışı” adı altında hayali ihracatçıları, naylon faturacılar, kısacası dolandırıcılar affedildi. (Unakıtan da “affedilen” dolandırıcılar arasındaydı. “Sahte fatura kullanmak ve vergi kaçığına neden olmaktan hakkında açılan dava, bu ‘vergi barışı’ yasasıyla düştü.)

- Bazı arazilerin “orman alanı” sayılmaktan çıkarılması tasarısını hazırladı. (Kendisinin ve AKP’li başka bakan ve milletvekillerinin onlarca dönüm işgal edilmiş hazine arazisi vardı.

Unakıtan’ın geçmişi, kimlerin hizmetinde olduğunu da gösteriyor zaten: Bakan olmadan önce, **Al Baraka, Faysal Finans, Family Finans**’da yönetici idi.

Unakıtan, Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde de **Belediye-Albay-**

raklar ve Al Baraka'nın alış verişlerini kılıfına uydurmak için naylon fatura düzenlemekten yargılandı.

Hakkında İçişleri Bakanlığı müfettişlerinin raporu var: 2001 tarihini taşıyan bu raporlarda bugünün Maliye Bakanı'nın "**dolandırıcılık ve nitelikli dolandırıcılık**"tan dolayı TCK'nın 503 ve 504. maddelerine göre yargılanması gerektiği belirtiliyor.

Sizce de "soygun organizatörlüğü" için en uygun isim değil mi Ünakıtan?

Sontoura'dan "Bakanın oğlu"na... AKP'den Albayraklar'a...

Elbette Ünakıtan "yalnız" değil. Başta Tayyip olmak üzere hemen tüm AKP bakanları "sabıkalı"dır. Dokunulmazlık zırhıyla davalarının askıya alınmış, mahkemelerinin sonuçlanmamış olması, bunu değiştirmez.

Basına kısmen yansıdı: **Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım**'ın oğlu 450 bin dolara bir gemi aldı. Ne var bunda diyebilirsiniz. Ama durun; bakanın oğlu bu gemiyi almak için Santoura adlı şirketten 200 bin dolar borç almış. Bunda da ne var diyebilirsiniz; durun daha bitmedi. Tesadüfe bakın ki, bakanın oğluna gözü kapalı 200 bin dolar veren Sontoura şirketine aynı günlerde Ulaştırma Bakanlığı tarafından adeta sudan ucuz fiyatla bir gemi kiralanmıştı...

Başka bir örnek: Balıkesir Seka Fabrikası bir süre önce özelleştirme çerçevesinde Albayraklar'a **1 milyon dolara** satıldı. Tesadüfe bakın, o günlerde AKP hükümeti de Albayraklar'a bir trilyonluk kredi vermiş. Albayraklar hükümetten aldıkları krediyle, Seka'yı ele geçirmiş oldular.

Sistem böyle işliyor. Tekelci burjuvazi, AKP'nin "yeşil sermayesi" ve tek tek bakanlar, bürokratlar soygun sisteminden paylarına düşeni alıyorlar. Sistemden emperyalist tekeller memnun; işbirlikçisi TÛSİAD'cılar memnun. Tekelci burjuvazinin palazlanmakta olan kesimi memnun. AKP soygun paylarını dağıtmakta bir dengesizlik yapmadığı sürece, sistem sürmeye devam eder. Ama o "dengesizlik" ve "oligarşi içi çatışma" da kaçınılmazdır. Çünkü emperyalist tekellerin el koyduğu oran her geçen gün artmakta, halkın soyulmasının sınırına gelinmekte, dolayısıyla oligarşiye düşen pasta küçülmektedir. **Sömürü ve soygun pastası küçüldükçe, egemen sınıflar arası kavga büyür.** Kuraldır.

Bu kavga başladığında, şimdi 57. hükümet için kurulan soruşturma komisyonları, sürdürülen yayınlar, AKP'ye de dönecektir.

IMF, AKP'den Memnun

IMF'nin yeni memuru Rıza Moghadam teftişini tamamladı (5'inci Gözden Geçirme) ve emrini verdi; "**2.3 katrilyonluk kaynak yaratın ve SSK ile Bağ-Kur yasalarını bu ay sonuna kadar çıkarın**". AKP hükümetinin de, önceki hükümetten farksız olarak "bağlı olduklarını" ilan ettikleri IMF anlaşmasının koşulları şimdi-lik bunlar.

"Kaynak", bugüne kadar nasıl yaratıldıysa, bu da öyle yaratılacak demektir. Nasıl yaratıldı? İğneden ipliğe zam ve yeni ek vergilerle. Yine farklı olmayacaktır. Devlet Bakanı Ali Babacan'ın, "2.3 katrilyon liralık önlem paketinin yüzde 75-80'inin harcama tasarrufundan karşılanacağı" masallarını çok dinledi bu halk. Devletin nasıl tasarruf yaptığının en iyi örneği, TBMM'ye otobüsle gelen generallerin ertesi hafta Awacs alınmasını dayatmasından bilinir.

IMF'ye ve AKP'ye göre "hedefler" tutturuluyormuş. Peki nasıl dersenez, bunu da 100 liralık borç ödemek için 80 lira borç almak zorunda olduklarını övünülecek bir şeymiş gibi anlatan Babacan'ın bu sözleri açıklıyor. Sadece borcunu ödemek için yeni krediler almak zorunda kalan ve böyle bir kısır döngü içinde emperyalist tekellerin her istediğini yerine getiren bir ülkenin ekonomisinin "iyiye gittiğini" söylemek yalanın kuyrukusudur.

IMF anlaşmasından elbette memnun olanlar yok değildir. Emperyalist tekeller, onların işbirlikçileri ve AKP iktidarı.

Başbakanı'nın işçilerine, "*Madem fazla zam istiyorsunuz, götürün şu niyet mektubunu IMF'ye siz imzalatın.*" diye aleni olarak bu ülkeyi kimin yönettiğini itiraf ettiği bir ülke haline getirilmiştir ülkemiz. IMF talimat veriyor, AKP iktidarı yerine getiriyor. Çıkarılacak yasalar, memura, işçiye verilecek zamlar, satılacak KİT'ler... her şey ama her şey emperyalistler tarafından belirleniyor.

Çizilen pembe tablolar sahte, IMF Türkiye Masası Şefi'nin, "*hükümetin kararlılığını ve önümüzdeki dönem yapmayı planladığı çalışmaları memnuniyetle karşıladıkları*" sözleri gerçektir. Tabii hala "IMF bizim iyiliğimiz için vardır" diyen arsız işbirlikçiler yoksa, bu memnuniyetin halk için nasıl bir yoksulluk ve zulüm anlamına geldiği açıktır.

Sayı 70

23

27 Temmuz
2003

Bağcılar infazında polisten klasik savunma YÜZLERCE İNFAZ BÖYLE SAVUNULDU

Bağcılar'da İbrahim Demircan isimli gecekondu gencinin polis tarafından açıkça infaz edildiği tartışmasız olarak ortaya çıktı.

"Arkasında 'Yunus' olarak adlandırılan motosikletli bir ekip vardı. Kenan anı bir frenle evinin önünde durdu. Arkadaşları şaşkın bakışlarla izlerken Kenan, arabanın anahtarlarını evinin kapısının önünde duran babasına doğru fırlattı ve koşmaya başladı. Motosikleti kullanan polis de Kenan'ın peşinden koştu. Otomobilin ön sağ koltuğunda oturan İbrahim ise arabadan indi. Motosikletteki ikinci polisin silahını kendine doğrulttuğunu görünce ellerini havaya kaldırdı. Polis Hayrullah Çapkın, İbrahim'in üzerine yürüdü, bir eli İbrahim'in boğazını kavrarken diğer elindeki tabancayı da kafasına dayadı. Bu sırada silah patladı. İbrahim kanlar içinde yere yığıldı." (Radikal, 18 Temmuz)

"Teröristti... Sabıkalıydı... Çatışma Çıktı Kendimizi Savunduk..."

Bir iki değil, yüzlerce infaz bu ve benzeri sözlerle savunuldu polis tarafından. Mahkemeler bu "deli saçması" savunmaları dikkate alarak kararlar verdi, katilleri beraat ettirdi.

Bağcılar Kâzım Karabekir Mahallesi'nde meydana gelen infazda da Emniyet'in savunması aynıydı.

Emniyet yetkilileri, "olaydan kısa bir süre önce Kuveyt Türk Bankası Rami Şubesi'nin soyulması nedeniyle Emniyet birimlerinin teyakkuzda olduğunu Kenan Aksakal'ın (infaz edilen İbrahim Demircan'ın yanında) kullandığı otomobilin de soygunda kullanılan araca benzediğini, bu nedenle aracın durdurulmak istendiğini, Aksakal'ın 11 oto hırsızlığı, 6 kapkaç olayının zanlısı olduğunu ve hakkında Fatih Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan gıyabi tevkif kararı bulunduğunu" açıkladı.

İnfazcı polis ise savcılıkta verdiği ifadede;

"Otomobilden inerek üzerine doğru yürüyen gençle boğuşmaya başladık. Bu sırada bana kafa attı. Elimdeki silah patladı. Kurşun başına isabet etmişti. Kurşun bana da gelebilirdi" dedi.

İnfazcı, silahını zaten her an ateşlemek üzere çekmiş, emniyetin açıklamaları ise zaten klasiklerden biri. Ama bu kez daha da komik olmaktan

kurtulamıyorlar. Bu kez "sabıkalı olan, aranan..." infaz edilen değil, yanındaki genç! Demek ki, bu ülkede "aranan" biriyle yanyana gelmek, öldürülmek için yeterli neden. Ama "aranan" biriyle aynı aracın içinde olan Susurlukçular olunca sorun olmaz. Onlar ne de olsa infazların kahraman evlatları. Halk çocuklarına ise her şey mubah, yaşamları bile gereksiz mahlukatlar onlar!

Bu açıklamayı yapan polisin zihniyetini düşünün; bildiği tek çözüm, yok etmektir bu kafanın. Suçlarını arsızca, utanmazca savunur.

Geriye dönün düşünün; yüzlerce devrimci sokakta, evde, dağbaşlarında böyle infaz edilmiş ve bu tür açıklamalarla infaz meşrulaştırılmıştır.

Sadece "**dur ihtarı**" gerekçesi ile infaz edilenlerin 1994-2002 arasındaki sayısı 383 kişidir. "**Çatışma çıktı**" vb. gerekçelerle infaz edilenlerin sayısı ise binlerle ifade edilmektedir.

"İnfazlar, haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere, halka verilen bir **gözdağıdır**. Son 20 yılda her istediği evi basıp, infazlar gerçekleştiren polisler o kadar rahatlar ki, yargılanmıyorlar bile. Türkiye infazcılarının cenneti!

Demircan'ın öldürüldüğü gün, Van'da başka bir dava daha görülmekteydi. Yine 'dur' ihtarına uymadığı gerekçesiyle iki asker tarafından öldürülen **Çetin Bayram**'ın davası görülmüyordu. Ve mahkeme ertelenerek, askerlerin tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Yani öldürdükleri yanlarına kar kaldı.

Öldürenlerin ellerinin soğutulmaması için, infazcılar hep iktidarlar tarafından cesaretlendirildi,

İsmail Karaman 7 Temmuz 2001'de infaz edildi

Bu görüntü binlerce kez, binlerce yerde yarıttı. İnfazcılarının hiçbiri hak ettiği cezaya çarptırılmadıkları gibi "ellerini soğutmama" adına iktidarlar tarafından korundu. Katilleri koruma sırası şimdi AKP'de!

İbrahim Demircan

ödüllendirildi. İşte birkaç örnek:

1996 yılının Mayıs ayı. **İrfan Ağdaş**, bir lise öğrencisidir. Dağıtım-cısı olduğu Halk için Kurtuluş Gazetesi'ni mahallesinde satarken, polislerce arkasından ateş edilerek öldürülmüştür. Gerekçe yine aynı 'dur ihtarına uy-madı'.

1999 yılının Ekim ayında Adana'da iki ev arka arkaya basılır. Önce işçi **Murat Bektaş**'ın evine giren polis her yeri kurşun yağmuruna tutar. Murat Bektaş hayatını kaybeder. Ardından karşı dairedeki **Erdinç Arslan**'ın evine baskın düzenleyen polis, Erdinç'i aynı evi paylaştığı kişinin gözleri önünde infaz eder.

Burada amaç hayatını devrimcilik yaparak sürdüren Erdinç Arslan'ın infaz edilmesidir. Murat Bektaş'ı öldürmelerinin yanlışlıkla(!) olduğunu belirten emniyet, infazın üstünü 'yasadışı örgüte yardım yataklık' gerekçesiyle kapatmaya çalışır.

7 Temmuz 2001 tarihinde **İsmail Karaman**, İstanbul Firuzköy'de gündüz herkesin gözleri önünde infaz edilir.

İnfazcılar sadece kişileri de hedef almaz, bazen bir köy, bazen bir mitingdeki onbinlerce insana bile saldırır.

Akkise'de onlarca köylünün üzerine ateş eden askerler şu an görevlerinin başında!

1 Mayıs 1977'de **Taksim**'de, 1996'da **Kadı-köy**'de yüzbinlerce emekçinin üzerine ateş açanlar hala bulunamadı!

Bu ülkenin her yerinden baskı, işkence, tutuklama ve ölümün çeşitleri akıyor.

Örgütlenip, mücadele ederek hesap sormalıyız! İnfazlar, baskı, zulüm halka kanıksatılmaya çalışılıyor. Hiçbir yasa ve kural infazcılarını engellemiyor.

İnfazlara, kaybetmelere temel hak ve özgürlüklerimizin gasp edilmesine karşı sesimizi yükseltir, hesap sorma isteğimizi örgütlü mücadeleye dönüştürebilirse bu başarabiliriz."

(Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin 18 Temmuz tarihli açıklamasından)

Koruması Tescilli İşkenceci Olan Tayyip Erdoğan, İnfazcıların Hamisidir

Hiçbir iktidar bu infazcı zihniyeti tasfiye etmez. Çünkü bu katliamcılık sistemlerinin güvencesidir.

Muhafif olanı sindirme, yok etme politikası devletin politikasıdır. "Gözünü kırpmadan" halkı katleden polislerle ihtiyacı var iktidarların.

AKP iktidarı da bu konuda farklı değildir. Tersine AKP'nin faşist damarı son süreçte halkın bir çok kesimine yönelik tehditlerle daha da belirgin hale gelmektedir. Özel koruma müdürlüğüne tescilli bir işkenceciyi getiren Tayyip Erdoğan bu zihniyetin hamisidir.

Asıl olarak aynı zihniyetin değişik görünümle-ridirler. Polis, "yanındaki sabıkalıydı" diye suçunu savunurken, hatırlanacaktır Tayyip Erdoğan IMF'yi eleştirenin polis zoruyla susturulmasını "za-ten sicili varmış" diye savunuyordu.

Gayri-Meşru Tutuklama

İnfazcı, katil polislerle en doğal, meşru tepkilerini gösteren, mahallelerinden kovan, infazın hesabını soran gecekondulu gençlerinden 4'ü tutuklandı.

Halkın büyük tepkisi ve suçun aleniliği karşısında infazcı polis Hayrullah Çapkın'ın tutuklanması kimseyi yanıltmasın. Gazi katliamında ve başka kimi örneklerde de tutuklananlar olmuştur. Olay gündemden düştükten sonra sessiz sedasız serbest bırakıldılar. Bu da aklamamanın bir başka yöntemi.

Ucuz İşkence Tarifesi!

Manisa işkence davası, düzenin "işkenceyi yargılama" şovunun örneği idi. AB'nin de baskısıyla polislerle verilen ceza Susurluk yargısının içine dert olmuş ki, polislerle nasıl sahip çıkacağının, işkencecilerle "yanınızdayız" diyeceğinin yollarını arıyor.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi bu yolu, Ayşe Balkanlı'nın açtığı tazminat davasında verdiği kararda buldu. Yerel mahkemenin verdiği, Balkanlı'ya "5 milyar lira tazminat ödenmesi" kararı yargıtay tarafından, "**bu parayla zenginleşeceği**" gerekçesiyle bozuldu.

Demek ki, işkencenin tarifi daha ucuz olmalı! İşkencenin hiçbir maddi karşılığı olmayacağı ayrı bir mesele ama, Yargıtay'a göre **işkencenin tarifi nedir** acaba?! Gerçi Yargıtay "çağdaş", "AB standartlarına uygun" hareket ediyor. AB'nin hukuk kurumu AİHM'de de işkence, infaz davaları Eurolarla ölçülüyor mu; Yargıtay da ülke standartlarına göre düşünüyor paranın miktarını!

Aynı Yargıtay'ın, hortumcuların, soyguncuların trilyonları bulan davalarındaki kararları da bilinir. Karar, işkenceci polislerle son bir sahiplenmedir. "Sizi yargılamak zorunda kaldık, ama yanlış anlaşılmasın, o kadar da uzun boylu değil" diyor Yargıtay. Gerisi teferruattan ibarettir.

Irak
halkının
direnişi
dünya
halklarının
direnişidir

“Ortadoğu’nun Şerefli Kapısında” Direniş Sürüyor

İşgalciler Irak Halkını Teslim Alamıyor

Saddam’ın oğulları Uday ve Kusay’ın öldürülmesi işgalci cephede büyük bir sevinç yarattı. Amerikan generali *“direnişin şimdi kırılacağını umuyoruz”* açıklaması yaptı.

Yanılıyor, direniş sürüyor. 6 saatlik direniş gösterdi ki, hiçbir direnişçi teslim alamıyorlar. Iraklılar’ın deyişiyle **“Ortadoğu’nun şerefli kapısında”** direniş sürüyor. Irak halkı işgale karşı her biçimde, savaşçısı, komutanları, eski devlet yönetiminde yer alanlarıyla, milisleriyle, fedaileri ile direnmeye devam ediyor.

İşgalcilerin, Saddam’ın oğullarının öldürülmesine biçtiği misyon ve ifrata varan sevinçleri ve havadan helikopterlerle, yerden tanklarla kuşatılmış bir evi yerlebir etmeleri, işgalcinin gücünü değil, bir tek şeyi gösteriyor; direniş karşısında çok güç durumda olduğunu. İşgalciler her gün birkaç yankiyi vuran, Bağdat’ı, Felluce’yi, Ramadi’yi ve daha onlarca kenti işgalciye dar eden direniş karşısında öylesine bunalmış, öylesine çaresiz durumdadır ki, Saddam’ın oğullarının öldürülmesiyle direnişin kırılacağı havası yaratmaya çalışıyor. İşgalcinin “başarı”ya ihtiyacı var.

Ama bu katliam da onun başarı hanesine yazılmayacaktır. Binlerce yıllık halkların tarihinin gösterdiği Irak sahasında da yaşanacak; her direniş, yeni direnişlerin doğuşuna, her direnişçinin ölümü yeni direnişçilerin işgale karşı kurtuluş savaşına katılışına tanıklık edilecek.

Emperyalizmin devasa silahlarının, işgallerinin, dizginsizce başvurduğu katliam ve zulmü-

nün değiştiremediği en önemli gerçektir bu.

ABD Merkez Kuvvetler Komutanı Orgeneral John Abizaid’in, “Irak’ta klasik bir gerilla savaşıyla karşı karşıyayız” itirafı, sorunun ne Saddamla ne oğullarıyla ne de şu bu direniş örgütüyle ilgili bir sorun olmadığının itirafıdır aynı zamanda.

“Giderek daha iyi örgütlenen direnişi bastırmak için taktik belirlemeliyiz” diyen Abizaid’in belirleyebileceği taktikler bellidir; en fazla yapacağı İsrail’in yaptığıdır. Filistin direnişi ise her türlü taktiğin işgale karşı direnenleri yenemeyeceğinin kanıtıdır.

17 Temmuz günü (BAAS’ın iktidar oluşunun 35. yıldönümü) ülkenin onlarca yerinde genç, yaşlı, kadın, erkek binlerce Iraklı’nın yaptığı yürüyüşler, ellerinden kleslerle dünya medyasının görüntülediği yaşlı kadınlar, “İşgalcilere ve İşbirlikçilerine Ölüm” sloganları, direnişin belli bölgelerin dışına taşarak, kimi Şii liderlerin silahlı taburlar oluşturma çağrısı yapması direnen bir halkın resmidir.

İşgalcinin başka ülkelerden kiralık asker istemek zorunda kalması, BM’den karar çıkarmaya çalışması, işbirlikçi milis örgütlenmesi (siz bunu koruculuk sistemi diye okuyun) kurma girişimlerini başlatması, direnişçilerin ateşiyle vurulmuş Coni’nin başında ağlayan bir başka Coni için Amerikancı basının dahi “Amerikan askerini ağlattılar” başlığı atması, alt yapıdan elektrik, su vb. hayati ihtiyaçlara kadar halkı aldatabileceği ve tekellere Irak pazarını açmasına hizmet edecek çalışmalara dahi başlayamamış olması... ise işgalcinin çaresizliğinin resmidir.

Her iki resim karesindeki görüntüler billurlaştıkça emperyalizmin Ortadoğu planlarındaki tıkanıklığın sonuçları, çelişkileri, çatışmaları da değişik alanlarda daha şiddetli olarak yansıyacaktır. İşgalcilerin yalanlarının ortaya çıkışı, bu çerçevede yaşanan çatışmalar direnişin ilk somut sonuçlarındandır.

İngiltere’nin işgal komutanı baş-

Kusay Hüseyin

Uday Hüseyin

Sayı 70

26

27 Temmuz
2003

bakanı Blair ne diyor; “tarih bizi affedecek”. Evet biz yalan söyledik, dünyayı aldattık, ama siz sonuca bakın, tarih sonuçları yazar!

Emperyalistler tarihe hep böyle baktıkları için hiçbir sorunu çözme gücüne sahip olamamışlardır. Yakıp yıkmakla, katletmekle, işgallerle, sömürgecilikle yazdıkları tarih böyle yazabilir, ama halkların tarihi tam tersini yazmaya devam ediyor Irak’ta.

ABD “Cunta Yönetimi” Kabul Edilmiyor

Amerikalı diplomat Bremer’in kurduğu “Hükümet Konseyi”, kuruluş biçimi ile, tabansızlığı ile cuntaların hükümetlerine benzemektedir.

Irak halkını etnik, dini temellerde bölüp parçalayarak yönetmeyi planlayan ve Konseyi de bu çerçevede oluşturan Amerika, Irak halkını aldatamıyor. Her dinden, milliyetten Iraklılar (Kürt işbirlikçi aşiret liderliği hariç) protesto gösterileri ile sadece işgali protesto etmediler geçtiğimiz hafta. Aynı zamanda Amerikan cunta yönetimini tanımadıklarını da haykırdılar.

Keza, Irak Geçici Yönetim Konseyi denilen yapının halkla ilgisi olmayan, bir alay koltuk düşkününü işbirlikçiden oluştuğu, hala “başkan” sorununu çözememelerinden de belli değil mi!

Bu arada bu konsey içindeki bir partiye özel olarak değinelim. İzleyenler işgali meşrulaştırma amaçlı bir konseyde adında “komünist” olan bir partinin, Irak Komünist Partisi’nin ne aradığını düşünmüşlerdir. Öyle ya, seçim şu bu olmamış, Bremer bizzat tespit etmiş kimlerin yer alacağını, bu durumda ya ABD’nin üzerinden atlayamayacağı ciddi bir güç sahibi olmalı ya da işgale destek veriyor olmalı.

“Komünistlik” İle İlgisi Olmayan Komünist Parti

“Komünist” partilerin tarihlerinde çeşitli dönemler yaşandı. Yenilgi yıllarında yılınlaşanlar, iktidar hedefinden uzaklaşanlar oldu. Özellikle Sovyetler’in yıkılışı ile birlikte varlık nedenini sorgulayıp adlarını değiştiren, düzenle bütünleşenler oldu. Ama ülkesini işgal edenlerle işbirliği yapanlar hiç olmamıştı.

Irak “Komünist Partisi”, işgale dolaylı desteği ile bu anlamda bir örnek teşkil etti. Onyıllarca komünizme karşı savaş adına dünyada terör estiren, kontra örgütleri kurduran, cuntalar yaptıran Amerika tarafından Konseye alınmalarının sırrı da budur.

Demek ki, adı “komünist” olan her parti, ko-

DİRENİŞTEN...

19 Temmuz: İki ayrı saldırıda 2 ABD askeri öldürüldü.

20 Temmuz: - Necef’te kuşatanlara kuşatma; Şii dini lider Es-Sadr’ın silahlı ordu kurma, işgale direnme çağrısı yapmasının sonrasında ABD askerlerince evi kuşatıldı. Bunun üzerine on binlerce Şii, ABD karargahına yürüdü. Evi kuşatan ABD askerlerini de kuşatan

Şiiler askerleri taşlarken, Şii imamlar engel olmaya çalıştı. Askerler geri çekilmek zorunda kaldı.

- Musul’da iki ayrı saldırıda iki ABD askeri öldü.

- Felluce’deki saldırılarda da 1 ABD askeri öldü, 3 asker de yaralandı. Bağdat’ın güneydoğusunda bir ABD askerinin “kaza”da öldüğü açıklandı.

21 Temmuz:

- Bağdat’ta ABD devriyesine düzenlenen saldırıda bir Amerikan askeri ve bir Iraklı işbirlikçi “tercüman” öldü.

- Gece yarısı Felluce’de ABD konvoyuna roketlerle saldırı düzenlendi.

22 Temmuz:

- Balad-Ramadi arasında pusuya düşürülen Amerikan askerlerinin araçları tahrip edilirken, 1 yanki öldü, biri yaralandı.

- Bağdat’ta 8 Şii’nin gözaltına alınmasını protesto eden 1500 Şii ABD’yi protesto etti.

- Musul merkezindeki bir mahalledeki evi kuşatan Amerikan askerleri Saddam Hüseyin’in oğulları Uday ve Kusay’ın da aralarında bulunduğu 6 Iraklı’yı katletti. Direniş 6 saat sürdü. Çatışma anında Musul halkı evin etrafında gösteri düzenlerken ABD askerleri halkın üzerine ateş açtı ve burada da bir Iraklı katledildi.

23 Temmuz:

- Saddam’ın oğullarının katledildiği evin etrafında toplanan Musul halkı ABD aleyhine sloganlar attı, Saddam posterleri taşıdı.

- Bağdat ve Musul yakınlarında düzenlenen iki ayrı saldırıda iki Amerikan askeri öldürüldü.

Sayı 70

27

27 Temmuz
2003

Onbinlerce Iraklı anayı ağlatırken o da “kendini futbol maçında hisseden” Amerikan ahlakının verdiği eğitimle sevinç naraları atıyordu!

münist olamıyormuş. Emperyalizme karşı olmayan bir komünizm yoktur. İşgale karşı kurtuluş savaşlarının bırakın karşısında olmayı, yanında yer almayan bir komünizm yoktur. Şimdi kendinizi Irak halkının yerine koyun ve düşünün; bu komünist partiyi Irak halkı neden desteklesin?

Daha önceki kimi gösterilerinden de piyasa ekonomisini desteklediği bilinen Irak Komünist

Partisi, gerçek bir Komünist Partisi olsa yapacağı tartışmasıdır; “Saddam diktatörlüğü bana baskı uyguladı, bırakayım yok olsunlar” demeden, işgale karşı gerçek bir kurtuluş savaşını, direnişi örgütler. Sorunun Saddam olmadığını işgale karşı direniş sorunu olduğunu bilir.

Iraklı’yı Iraklı’ya Kırdırma Hazırlığı

İşbirlikçi bir ordu oluşturmak için başvuruların başladığı duyuruldu. “Ordu”, CIA’nın “karanlık işlerine” destek vermekle tanınan Amerikan Vinnell şirketi tarafından eğitilecek.

Öte yandan Amerika’nın fazla beklemeye tahammülü yok. Amerika, sömürgecilerin en iyi bildiği yöntemi devreye sokmaya çalışıyor: Direnişe karşı, Iraklılar’dan koruculuk sistemiyle milis oluşturulacak. Amerikan basınına konuşan Abizaid, “Iraklılar’ı çatışmalara katmak niyetinde olduklarını” açıkça belirtirken, bir başka askeri yetkili, “her birinde 350 Iraklı’nın görev yaptığı 10 tabur oluşturulacağını” söyledi. Habere göre, karar, ABD cunta yönetiminin ilk toplantısında alındı.

Aç, işsiz, aldatılmış Iraklılar’dan taburlar da oluşturabilirler, ama Iraklı’yı Iraklı’ya kırdırma politikası da işgalcinin “yarasına merhem” olmayacaktır. Çünkü hiçbir halk ihaneti hoşgörmez, affetmez, aldanmaz; tıpkı Amerikan özgürlük masallarına inanmadığı gibi.

FİLİSTİN YÖNETİMİNDEN DİRENİŞ ÖRGÜTLERİNE YASAK!

Emperyalizmin çözümünün kabul edildiği noktada geri adımların, kendi halkını karşına almanın sonu gelmez. Filistin direnişi daha önce de yaşadı bunu. 20 Temmuz’da Filistin Başbakanı Abbas ile İsrail Başbakanı Şaron’un, Kudüs’te görüşürken Arafat tarafından yayınlanan bir kararname ile, direnişçi örgütler “yasadışı” ilan edildi ve şiddet kullanımının özendirilmesine ceza getirildi.

Kararnamenin, ABD ve İsrail’in isteklerini karşılamak için çıkarıldığını söylemeye gerek yoktur. Peki böyle bir kararname ne anlama gelir?

Öncelikle belirtelim ki, kararnamenin aynıısı 1998’de de yayınlanmıştı. (O dönemde de ABD barış planları devredeydi) Ancak işgal gerçeği ve işgale karşı direnişi örgütleyenlerin, kararnamenin hedef aldığı örgütlenmeler olması, böyle bir kararnamenin uygulanmasını olanaksız kıldı.

Pratikte sonuç farklı olmayacaktır. Ancak siyaseten bir açmazdır ve sonu yoktur. Emperyalizm

her seferinde daha fazlasını isteyecektir. Arafat özgülünde söylemek gerekirse, bu kararname

de, ABD’nin ve İsrail’in Arafat’ı devre dışı bırakma planını değiştirmeyecektir.

AKP İsrail Dostu!

TBMM’de yapılan iki seçim kimin kime dost olduğunu gösterdi. Türkiye - İsrail Parlamentolararası Dostluk Grubu’na 289 milletvekili üye oldu. Bunun 183’ü AKP’li ve başkanlığı da AKP’lilerde. Filistin Dostluk Grubu’na başvuru sayısı ise 40’ta kaldı.

Riyakar AKP islamcılığından başka bir sonuç beklemek, “kardeş Filistin halkı” yalanlarına inanmak olurdu. Dostlarıyla elele Filistin ve Türkiye halkına karşı savaşa devam!

Halkımızın bir sözü bu durumu sanınız en özlü şekilde açıklamaya yeterlidir:

“DOSTUNU SÖYLE SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYİYİM!”

Faşizme Destek Suçtur!

Türkiye faşizmine verilen destek, Alman tekellerinin Türkiye pazarından daha fazla pay almasının karşılığıdır. Almanya Türkiye faşizmine destek verdiğini, bu baskınla bir kez daha kanıtlamıştır.

15 Temmuz 2003 tarihinde dergimizin yurtdışı bürosu olarak faaliyet gösteren, Köln'deki büromuzun sabaha karşı 06:00'da kapılarımız tekmele-nerek maskeli, çelik yelekli, özel silahlarla donatılmış Alman polisi tarafından basıldığını geçen haftaki sayımızda duyurmuştuk. Baskına gerekçe anlamında tarafımıza hiçbir belge verilmediği, sadece Koblenz Savcılığı'nın "teröre yataklık yapmak" gerekçesi sözlü olarak ifade edildiği gibi büromuzda bulunan bütün araç gereçlerimize de el konuldu. Bununla yetinmeyen kapitalist Almanya'nın polisi, hırsızlık sisteminin polisi olduğunu gösterdi ve büromuzda bulunan **4060 EURO PARAMIZ TUTANAKLARA GEÇİRİLMEYEN ALMAN POLİSİ TARAFINDAN ÇALINDI!**

Hangi Terör, Hangi Şiddet?

Peki Alman devleti hangi terörden, hangi şiddetten söz etmektedir? Hangi teröre, hangi şiddete nerede, nasıl, ne zaman yataklık yapmışız? "Şiddet" dediği nerede, ne zaman yaşanmıştır? Kanıtı, belgesi, tanığı varsa Alman devleti, savcılığı ve polisi açıklamalıdır.

YOKTUR BÖYLE BİR ŞEY; TAMAMEN YALANDIR! Eğer varsa böyle bir "terör, şiddet" olayı; Alman devleti, bütün belgeleri ile birlikte başta Alman kamuoyu olmak üzere herkese açıklamalıdır. Büromuzda hangi şiddetin, hangi terörün araştırmasını soruşturmasını yapıyor, açıklamalıdır!

Açıklayamayacaktır. Çünkü

böyle bir olay yoktur. Şiddeti, terörü, "terör" bahanesiyle Alman devleti uyguluyor. ABD gibi muhalifleri susturmak, sindirmek, düşüncüyü yok etmek istiyor.

Biz; Türkiye'deki faşizme, baskılara, sömürüye karşı mücadele eden; Türkiye faşizminin suçlarını tüm dünyaya teşhir eden; Türkiye'nin bağımsız, demokratik, sosyalist bir ülke olması için mücadele eden **SOSYALİST BİR DERGİYİZ.**

Dergimiz Almanya'ya yönelik yayın yapmamakta, Türkiye'deki basımı yurtdışında yayınlanmaktadır. SOSYALİST olmaya, düşüncelerimizi savunmaya, yaymaya devam edeceğiz. Kimliğimizle, düşüncelerimizle, faaliyetlerimizle onur duyuyoruz. Bu faaliyetin neresinde "terör" arıyor Almanya?

Demokrasi Var mı?

O zaman soru şudur; Alman polisi, büromuzu basarak, neden bizi çalışamaz duruma getirmiş, araçlarımıza el koymuş, neden insanları kriminalize etmek istemiştir?

Almanya bu sorunun cevabını vermek zorundadır. Ama bu cevabı da veremeyecektir. Çünkü **cevap; Alman tekellerinin çıkarlarıdır.** Faşizme verilen destek, Alman tekellerinin Türkiye pazarından daha fazla pay almasının karşılığıdır. Almanya Türkiye faşizmine destek verdiğini, bir kez daha kanıtlamıştır.

Demek ki, Almanya'da da tekellerin çıkarları için yasal olarak varolan tüm haklar, gasbedilebilmektedir. O zaman da şu-

nu soracağız:

Almanya'da demokrasi var mıdır? Varsa, nasıl bir demokrasidir bu?

Biz, herkes gibi düşüncelerimizi yazdık, söyledik. Alman demokrasisi düşünceye düşmandır, düşüncüyü yok etmek istemektedir. Gerçekte Almanya'da, demokrasi, hak ve özgürlükler yoktur.

Peki ne vardır? Sadece **çıkarlarının gelişmesine hizmet ettiği oranda demokrasi vardır.** Çıkarlarını geliştirmiyorsa burjuvazi, liberal demokrasinin kurallarını da yok etmek de bir sakınca görmez. Amerika bugün bunun çarpıcı örneklerini sunmaktadır. "Bireyin özgürlüğü" teorileri ile savunulan haklar dahi bir çırpıda yok edilmiştir. Avrupa da Amerika'nın izinden giderek iletişim özgürlüğünden çeşitli hak ve özgürlüklerin kullanılmasına kadar çeşitli hakları yok etmiştir. ...

Sadece Almanya'nın uygulamaya koyduğu, sınırdışı etme kararı aldığı yabancılara, çenelerini de içine alacak şekilde çelik kask takma uygulaması onun insana bakışını gösterir. Ortaçağ engizisyon zihniyetinin devamı olan bu uygulamanın neresinde demokrasi vardır? İnsanı, aşağılayan, hayvan yerine koyan bir zihniyettir bu.

Hele kafasına kask geçirilen **yabancı ise, hiçbir değeri yoktur.** Alman devleti, bir çok olayda görülmüştür ki; "yabancılar" söz konusu olduğunda baskıda, keyfilikte, yasakçılıkla çok daha pervasızdır. Yasalarında varolan hakları dahi fiili olarak yok etmekte, baskıcı yüzünü dizginsizce sergilemektedir.

Alman devletin defalarca dile getirdiği **"siz bizim çıkarlarımıza zarar veriyorsunuz"** denildiği noktadır demokrasinin sı-

nırları. “Çıkarlar”, Alman tekel-
lerinin çıkarlarıdır. Türkiye faşist
iktidarına verilecek destekle el-
de edilecek olan pazar payıdır
çıkarlar.

**Almanya, tıpkı Türkiye oli-
garşisi gibi;** Amerika karşısında
sesini çıkaramamakta, İsrail’e
terörist diyememekte, ABD ta-
rafından azarlanmakta, aşağı-
lanmakta, muhaliflere “aslan”
kesilmektedir.

Faşizme Destek Suçtur!

Faşizmi Hitlerle, Mussolini
vb. ile tarihe gömülmüş bir sis-
tem olarak göstermek isteyenler
yalan söylüyor, faşizmle işbirlik-
lerini gizlemek istiyorlardır. Al-
manya, Türkiye faşizmine eğiti-
miyle, silahıyla, ekonomik, siya-
si yardımlarıyla destek vermek-
tedir. Bu baskınlar desteğin son
halkasıdır. Destek bütün boyut-
larıyla hala sürüyor.

Faşizm, dünya tarihinin gör-
düğü en kanlı şiddet ve terör re-
jimidir. Faşizmi desteklemek,
teröre, şiddete destek vermek,
“yardım yataklık yapmak”tır.
**Almanya devleti faşizme yar-
dım ediyor.**

Alman demokrasisi buysa;
evet Almanya’da bir demokrasi
var: çıkarlarıma zarar verersen,
faşizme desteğimi teşhir eder-
sen, tekellerimin pazarı olan

Türkiye’nin faşist yönetiminin
istikrarını bozarsan; şiddet uy-
gularım, basarım, sustururum
diyen bir demokrasidir bu.

Almanya kirli tarihiyle hiçbir
zaman hesaplaşmamış, bunun
için ciddi bir çaba da gösterme-
miştir. Nedeni açıktır: ihtiyacı ol-
duğunda, çıkarları gerektiğinde,
“şiddet, terör” yalanına sığına-
rak baskı, şiddet ve terör yön-
temlerini kilitli kasalarından çı-
karıp uygulamaktadır.

“Terör, şiddet, güvenlik” de-
magojisiyle hak ve özgürlükler
yokediliyor. Amerika’nın Irak’a
“özgürlük götürmesine” benze-
miyor mu?

On yıllarca, **bizim gibi ülkele-
re demokrasi, özgürlük, insan
hakları diye yutturdukları de-
mokrasidir bu.**

Hak ve Özgürlüklerimizi Koruyacağız

Avrupa’da varolan hak ve
özgürlükler Almanya ve Avrupa
devletlerinin bir lütfü değildir. O
hakların tümü, Avrupa emekçi-
lerinin, sosyalistlerinin, ilerici-
lerinin, devrimcilerinin, demokrat-
larının canlarını vererek, yüz yı-
la yayılan uzun bir mücadele ile
elde ettiği haklardır. Sosyalist
sistem karşısında baskıcı, sö-
mürücü, şiddete dayanan yüzü-
nü gizlemek için tanımak zorun-

da kaldığı haklardır.

Sosyalist sistemin yıkılışın-
dan bu yana, özellikle 11 Ey-
lül’den sonra bütün Avrupa dev-
letleri gibi, Almanya da adım
adım bu hakları yok etmek için
saldırı halindedir. Hiçbir Avrupa
devleti bedeller ödenerek kaza-
nılan bu hakları istedikleri za-
man yok sayamaz!

Hak ve özgürlüklerimize sa-
hip çıkacağız. Sosyalist kimliği-
mizden, faşizme ve kapitalizme
karşı düşüncelerimizden taviz
vermeyeceğiz. Bizi sindirmek,
böylece faşizme destek vermek
için yapılan bu saldırılara karşı
haklarımızı koruyacağız.

Baskın yaparak “soruştur-
ma” olmayacağını, “istihbarat”
diyerek insanlara baskı uygula-
manın şiddet, terör olduğunu
bütün hukukçular bilir. Alman
devletinin “istihbarat” dediği
sakın Amerika ve İngiltere’nin
Irak’a saldırı gerekçesi yaptığı
“istihbarat”lardan olmasın!

Almanya büromuz herkese
açıktır. Herkes gelebilir; teröre
yataklık dediklerinin ne oldu-
na gözlemlerinizle tanık olun; ne ya-
pıyoruz görün!

Göreceksiniz ki, **Alman dev-
letinin “terör” dediği düşünce-
lerimizdir. Sosyalist kimliğimiz-
dir.**

Koblenz Savcılığı’nın Hukuku:

“Her Koşulda Suçlusunuz”

Koblenz Savcılığı, dergimize yönelik baskınların
hukuksuzluğunu protesto eden açıklamamızın ar-
dından bir açıklama yaparak baskınları savundu.
Savcılık bu açıklamasında da görüldüğü gibi, dergi-
mizi (ve bazı kişi ve kurumları) suçlu duruma düşür-
mek istiyor. Açıklama, operasyonun Türkiye’ye yal-
taklanmak için yapıldığının itirafı niteliğindedir.

- “Çok önemli, örgüt materyalleri yakaladıkları-
nı” söylüyor savcı. Tamamen yalan; materyal dedik-
leri arşivimiz, dergilerimiz ve derginin bazı hesapla-
rıdır. Bunun dışındaki her şey yalandır.

- Savcı öylesine önyargılıdır ki, sanki dergimizin
“yasadışı bir yayın olduğu” şeklinde kesinleşmiş bir

karar varmış gibi, “yasadışı yayını
basmaktan dağıtmaktan” söz edi-
yor. Böyle bir karar yoktur. 70
haftadır, Almanya ve Türkiye’de
yasal olarak yayınlanılmaktadır.

Savcılık, kendi yasalarına göre faaliyet gösteren bir
kuruluşu “yasadışı” göstererek suç işlemektedir.
Savcı bu iddialarını geri almalıdır.

- Savcı öylesine komik iddialarda bulunmaktadır
ki, bir yandan “DHKP-C propoganda malzemesi
olduğundan şüpheden” söz etmekte, bir yandan da
dergimizin “son sayısının bir bölümünün yakalan-
dığından” söz etmektedir. Dergimizin bürosunda
bulunmasından daha doğal ne olabilir. Savcı sanki
gizli bir hücreyi basmış, da yasak olan bir yayın bu-
lunduğundan söz etmektedir. Evet o yayınevinden
binlerce dergi dağıtılmaktadır. Eğer savcının sözünü
ettiği istihbarat buysa bu istihbarat değil ilgili merci-

Avrupa Temsilciliği: “ALMANYA’DAN ÇOCUKLARA TERÖR MASALLARI”

Almanya, Koblenz Savcılığı’nın “DHKP-C’ye operasyon yaptığı”, birçok eyalette 45 ev ve işyerini bastıklarını açıklaması üzerine bir açıklama yapan DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ, “MUŞ.. MUŞ” üzerine oturtulan iddiaların, saçma ve komik olduğunu dile getirdi.

“... *adli şahsı arıyoruz*” diyerek yapılan baskınların, “*bu derneklere, evlere girip çıkıyor, suç delillerini toplamak için basıyoruz*” diye basılmasının hukukdışılığını dile getiren Avrupa Temsilciliği, “*Sonra, sözde aranan bu kişi Köln’deki derneğin girişinde gözaltına alınır. Ama savcı henüz tatmin olmamıştır. Madem geldik, arama izni de çıkardık buraları basalım der. Ve basar. Sözde “aranan kişi” aranmaktadır. “Aranan kişi” olayı da tamamen şüpheli, ne olduğu belirsiz bir durumdur. Çünkü ortada açıklanan bir suç yoktur. Gerekçe tekrar değişir, terör masalları ile delil arama hikayesi başlar.*” dedi.

Avrupa Temsilciliği iddialara cevap verdi:

“*Hemen belirtelim, baskın yapılan dernek dergi ev ve işyerlerinin, keza aranıyor denilen kişinin örgütümüzle hiçbir ilişkisi yoktur... Sorulması gereken soru, savcının neden buna ihtiyaç duyduğudur.*”

DHKP-C’nin Avrupa’da tamamen demokratik ve yasal bir faaliyet içinde olduğu, hiçbir şiddet faaliyetine yönelmediği belirtilen açıklamada, dar-

ilerin ve herkesin bildiği bir şeydir. Savcı zorla suçlu yaratmak istemektedir. Suçu biz değil savcı işlemiştir. Savcı yapay bir şekilde dergimizi yasadışı konuma itmek istemektedir. Biz yasalız ve bulunduğumuz adresteyiz. Yasadışı olan keyfi yapılan baskındır. Derhal bütün arşivimiz, bilgisayarlarımız hesap listelerimiz, hepsi geri verilmelidir.

- “Eğer para miktarları ele geçirildiyse bunların sözü edilen derginin basımı ve dağıtımı için kullanıldığından” söz ediliyor... Evet ister inanın, ister inanmayın Koblenz savcılığı açıklamasında aynen böyle diyor. Biz merakını giderelim; doğrudur sözü edilen paralar dergi paralarıdır, tabii ki basımında kullanılıyor. Suç nedir burada? Suç savcının kafasındadır. Hiçbir yargı kararı olmadan dergimizi keyfi bir şekilde yasadışı ilan etmiş, “yakaladım” diyor. Savcı bu iddiaları ile suçüstü yakalanmıştır.

- “Eğer para miktarları ele geçirildiyse...”; Yani savcının alınan paradan haberi mi yoktur? Oysa

becilerin Anayasayı Koruma Örgütü ajanlarının yönlendirmesi ve denetimindeki saldırılarını hatırlatarak, bu provokasyonun gerekçe gösterilerek “*yasalar bir kenara itilmiş ve örgütümüz yasak-*

lanmıştır.” dedi.

Bu yasağın gerekçe gösterilerek 1993’ten bu yana Almanya’da gözaltılar, tutuklamalar, ağır cezaların gündeme geldiği belirtilen açıklamada, buna karşın, faşizmle Alman iktidarının işbirliğinin teşhir edilmeye devam edildiği söylendi.

Anayasa Koruma Örgütü’nün bile her yıl yayınlanan raporlarında “*DHKP-C’nin şiddete başvurmadığını sadece propaganda çalışması yaptığını*” açıklamak zorunda kaldığı bir ortamda, yasağın sürdürülmesi için bu baskılara ihtiyaç duyulduğunu belirten Avrupa Temsilciliği, amacın Türkiye oligarşisine destek olduğunu söyledi.

Bu doğrultuda İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu’nun Almanya ziyaretini hatırlatarak, bu görüşmelerde sözler verildiği, pazarlık yapıldığı belirtildi. Ve operasyonların böylece ortaya çıktığı dile getirildi. Abdulkadir Aksu’nun Türkiye’deki başta Hizbullah provokasyonları olmak üzere her türlü baskı ve şiddetin sorumlularından olduğu hatırlatılan açıklamada, “*terörist denildiğinde her türlü hukuksuzluğun mubah olduğu*” belirtilerek;

“*Almanya iktidarı ve Koblenz Savcılığı Türkiye faşizmi ile işbirliği yapmaktan vazgeçmelidir. DHKP-C yasağını sürdürmek için hiçbir gerekçesi kalmamıştır. Provokasyonlardan vazgeçilmeli, DHKP-C yasağı kaldırılmalıdır.*” denildi.

savcı baskının başındadır. Savcıdan habersiz bu parayı kim almıştır? Bu para tutanaklarda var mıdır? Savcı o kadar subjektif ki, “eğer para miktarları alınmışsa” diyerek bizi yalancı duruma düşürmeye hazırlanmaktadır. Ama suçlaması peşindir, demek istiyor ki para alınmamıştır, ama alınmışsa da mutlaka yasadışı yayını bastırmakta kullanılan paradır. Böyle bir **hukuk mantığı** olamaz. Yani **her koşulda suçlusunuz**. Doğrusu böylesi bir hukuk mantığı Ortaçağ’a çok iyi yakışır. Bir savcı suç ve cezada kanunilik ilkesine bağlı kalmak zorundadır. Suç nasıl tarif edilmişse böyle itham edilir. Ama savcı olasılıklar üzerinden suç üretiyor.

Savcı, saçma ve keyfi iddiaları ile işkenceci Türkiye polisinin felekelerine rahmet okutuyor. Şu kişi hakkında soruşturma yapıyorum diyerek, yasal kurumları yasadışı ilan etmeye çalışıyor. Burada hukuk yoktur. Bu rastgele bir sindirme operasyonudur.

Sayı 70

31

27 Temmuz
2003

bin 1000 GÜN

“Çok büyük ve görkemli bir direnişin içerisindeyiz. Bu kadarına kimse cesaret edemezdi herhalde. Ama biz başarıyoruz. ... Bu zamanda direnmekten başka seçenek yok. ... Kazanacağımıza dair sonsuz bir inancım var. Hem zafere hem devrime.”

Birsen Hoşver

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:7

2002 Temmuz'unun sonlarındayız. Yazı dizimizin önceki bölümünde 15 Temmuz'da, direnişin 634. gününde Ankara'da bırakmıştık TAYAD'lıları 110 bin imzayla.

2002 Temmuz'unda Kandıra, Edirne, Tekirdağ, İzmir Kırıklar F tiplerinin hücrelerinde, Kartal Özel Tip, Kütahya ve Bakırköy Hapishanelerinde, Sağmalcılar, İzmit, Şişli Etfal, Ankara Numune Hastaneleri'nde ölüm orucu direnişçileri vardı.

649. gün; en önde, en yüksekteki bayrak, kadın direnişçilerde

Onlardan biri, Semra Başyigit'ti. Bir yıl olmuştu ölüm orucuna başlayalı. Başyigit, 30 Temmuz 2002'de, açlığının 367. gününde şehit düştü.

Devrime meşale olan kadınların fırtınası esecekti Ağustos boyunca.

Fırtına, içeriden dışarıya, dışarıdan içeriye sınır tanımıyordu. İçeriden çıkanların dışarıda ölüm orucunu sürdürdüklerine tanık olmuştuk. Semra “tersi” bir örneği yaratıyordu. 19-22 Aralık katliamı sırasında dışarıdaydı Semra. Katliama karşı başka tutsak yakınlarıyla birlikte Bursa'da açlığa yatırmıştı bedenini. Açlık grevi yaptığından dolayı gözaltına alındı ve tutuklandı. Madem ki öyleydi, direnişin daha ön saflarına çıkarak cevap vermeliydi zulüm düzenine... Öyle yaptı.

Açlık grevi yaptı diye kendisini tutuklayan düzene, ölüm orucuyla meydan okudu. Şimdi ne yapabilecekti düzen?

Düzen acizdi. O kadar ki;

13 Şubat 2001 tarihli gazeteler, MİT'in dikte ettirdiği bir haberi duyurdular kocaman başlıklarla: “DHKP-C'li 10 canlı bomba”!

“10 canlı bomba”dan biri de Semra Başyigit. “Haber” böyle diyordu. Oysa Semra Kartal Hapishanesi'ndeydi o zaman. Bu direniş “zulme ve yalana karşı direniştir” sözünün anlatıldığı işte buydu.

650. gün; Ellerimiz Avrupa'nın yakasında

31 Temmuz'da Almanya Konsoloslugu önündeydi TAYAD ve TUYAB'lılar. Artık bundan böyle haftalarca Avrupa Birliği üyesi ülkelerin konsolosluklarının önünde olacaklardı. F tipleri aklını oligarşiye veren, F tipleri için yapılan katliama onay veren, tecriti raporlarıyla meşrulaştıran Avrupa Birliği lanetlenecek, onlara “Desteğinizi çekin!” çağrısı yapılacaktı.

O “demokrasi, insan hakları şampiyonu” Avrupa konsoloslukları, kimi zaman dilekçeleri kabul etmeyerek, kimi zaman tutuklu ailelerine saldırması için polise davetiye çıkararak, ne kadar demokrat olduklarını da gösterdiler.

Haftalarca süren bu eyleme zaman zaman çeşitli partiler, dernekler de destek verdi. Ama bazıları vardı ki, onlar için böyle bir eylemin “önerisi” bile tartışmaya değmezdi. Onlar demokrasiyi getireceğini umdukları AB'ye nasıl karşı çıksınlardı?

Ama yanılıyordu AB'ciler.

Tecrit sadece tutsaklarla, hapishanelerle ilgili bir şey değildi. Her alanı, halkın her kesimini zehirli otlar gibi saran bir

Sayı 70

32

27 Temmuz
2003

politikaydı. Hemen o günlerdeki bir direniş görmek isteyen herkese anlatıyordu bunu. Temmuz'un sonuydu, Paşabahçe Fabrikası'nın kapatılması ve işçilerin atılması gündeme geldi. Direniş başladı. Aynı gün polis, kuşattı direniş alanını. Bu, direnişçileri halktan, basından tecrit etmek üzere planlanmış bir kuşatmaydı.

Onbeş gün süren Paşabahçe Direnişi, sendikal yönetimin satışıyla 7 Ağustos'da kırıldı. Tecrit gündemimiz değil diyenler, kendilerine karşı uygulanan tecrite karşı da direnemezlerdi elbette. Bedel ödemeyi göze alamayanlar, tüm umudunu AB'ye bağlamış olanlar direnemezdi. İşte bu bakış açısı farkından dolayıydı ki, Paşabahçe gibi onlarca direniş başlıyor bitiyor, ama F tiplerine karşı direniş hala kesintisiz sürüyordu.

660. gün; Seçim, ölüm, gündem, açlık...

30 Temmuz'da Semra Başyigit şehit düşerken, 31 Temmuz'da bu katliamın sorumluları, TBMM'de erken seçim kararı alıyorlardı. 3 Kasım'da sandığa gidilecek, demokrasicilik oyunu ve faşizmin katliamları, biraz da başka partilerin yönetiminde sürdürülecekti. Bunlar yeterince kullanılmış, teşhir olmuştu.

Zulme karşı direnenlerin

gündeminde ise faşizmin seçim oyunu değil, ya zafer ya ölüm yürüyüşü vardı.

Fatma Bilgin'di destanın 660'ıncı gününde, 10 Ağustos'da zaferi kucaklayan. 93. şehitti Arap kızı Fatma.

Reformizmin, kitle örgütlerinin "ölüm orucu kamuoyu gündeminden düştü" deyip gündeme sokmak için de kollarını kıpırdatmadıkları günlerde, yine TAYAD'lı Aileler bedenlerini açlığa yatırdılar. 11 Ağustos'ta üç TAYAD'lı Alibeyköy'de süresiz açlık grevine başladılar. Polis dışarıda yeni bir direniş mevzisi olmasını önlemek için daha ilk gün saldırdı, TAYAD'lıları gözaltına aldı, ama onlar 11 Ağustos'ta başlayacağız demişlerdi ve gözaltında da olsa başladılar. Bu açlık grevini de "haber" yapmadı burjuva medya. TAYAD'lı Aileler, biraz utanma duygusu olanların yüzünü kızartması gereken bir açıklamayla cevap verdiler bu sansüre: "*Orospuları, pezevenkleri, zamparaları yazın. Döne döne "gece hayatı" adındaki ahlaksızlıkları yayınlayın. Çıplak kadın vücutlarını, televoleleri, kuşları, böcekleri, balinaları, yeryüzünün dört bir yanındaki soytarlıkları yayınlayın...*"

Utanmazlık, o günden bu yana da aynı ahlaksızlıkları yaz-

maya, aynı sansürü uygulamaya devam ediyor. Çünkü kızarcak yüzü olmayan bir medya karşımızdaki.

Arap kızı Fatma'yı Laz kızı Birsen Hoşver izledi. Hangi sansür durabilirdi onların karşısında. "*Bu zamanda direnmekten başka seçenek yok*" diyordu Laz kızı.

Zaman, açlığın ve zulmün hükümler olduğu bir zamandı. Zaman, sömürgecilerin ülkemi zi yağma ve talan ettiği bir zamandı. *IMF'ciliğin, AB'ciliğin, Amerikancılığın, MGK'cılığın "solculuk" diye yutturulmaya çalışıldığı* bir zamandı. Halkın tüm özlemlerinin bastırılmaya, kurtuluş umudunun yokedilmeye çalışıldığı bir zamandı.

Bu zamanda direnilmeyecek, bu zamanda bedel ödenmeyecekti de ne zaman direnilecekti... Bu zamanda devrimcilik, demokratik yapılmayacaktı da ne zaman, nerede, nasıl yapılacaktı?

Soruların cevabıydı direniş.

668., 676. gün; Bizim Gülnihallerimiz, onların "Aysel"leri var!

Erken seçim nedeniyle Sami Türk'ün yerine geçen Aysel Çelikel'e daha ilk günlerde şöyle denilmişti:

"Ölümleri ortak olmamanın

"O sözler ki, bir kez çıkmıştır ağzımızdan..."

Biz öldükçe o tükeniyor

... Daha birçok yerde baskı ve zulüm artıyor.

Ve yoldaşlarım tecrit içinde tecrit yaşıyorlar. ... Düşman namert, kanımıza doymuyor. Biz öldükçe o tükeniyor, daha pervasızca saldırıyor. Korkmuyoru(m)z. Yılmadan yolumuza devam edecek, zaferi kızıl bantlarımızda parıldayan yıldızımızla öpeceğiz.

Buna en ufak bir şüphem yok.

Bu uğurda her bedeli ödemeye hazırım. Bu direnişte ölmek bugün dünyanın en onurlu işidir benim için. İşte bunun için kendi vicdanım,

sorumluluk bilincim, yoldaşlarıma olan sevgim, tüm aileme olan bağlılığım ve bu son gelişmeler beni bir an önce şehitliğe ulaşmak için çağırıyormuşçasına yakıyor. Artık zamanı geldi. Artık gitmeliyim diyorum durmadan.

Sadece zulüm işkence tecrit altında tutulan yoldaşlarım, tüm şehitlerimiz ve gazilerimiz için şehit düşmek istiyorum. Bana verilen kutsal emaneti yerine ulaştırmak, sizlere layık olmak istiyorum.

Aciz değilim. Yorulmadım. Bıkmadım. Ama artık öfkem o kadar büyük ki...

Sizleri çok seviyorum. Saygılarımla...

3 Haziran 2002 Ankara Numune Hastanesi
Fatma Bilgin

iki yolu vardır; ya tecrite son verecektir, veremiyorsa, o kol-tuğu terkedip ölümlerin sorumluluğuna ortak olmayı reddedecektir.”

O ikisini de yapmadı.

O Sami Türk'ün yolunu izledi. Çünkü **onlardan biri**'ydi. **Onlar gibi**, katletmeye devam etti. **Onlar gibi** demagojiye devam etti.

Kah, “kendileri sosyal alanları kullanmıyorsa, bu kendilerine verdikleri cezadır” gibi ancak bir zeka geriliğinin ürünü olabilecek demagojileri tekrarladı, kah “üzgünüm” dedi, kah “direnişin neden devam ettiğini anlayamıyorum” dedi. Ama sonunda baklayı ağzından çıkardı: “F tipleri konusunda bir şey yapamayız; çünkü devlet politikası!” O da o devletin tebasıydı, o devletin F tipleriyle, işkence ve baskıyla sürdürdüğü sömürü düzeninden irice bir parça alabilen tebalarından biri. Düzendeki kopardığı o iri lokmadan vazgeçebilir miydi?

O vazgeçemezdi, ama bu ülkenin kadınlık onurunu, insanlık onurunu taşıyan yurtsever, devrimci Ferideler vazgeçebilirlerdi.

Feride Harman, Malatya Hapishanesi ölüm orucu direnişçilerinden biriydi. Durumunun ağırlaşması üzerine, İstanbul Adli Tıp Kurumu raporuyla 23 Ağustos'ta tahliye edildi.

Ölüm orucunu dışarıda da devam ettirdiğini açıkladı: Ge-

bin gün'den... dönüm noktaları

➔ **31 Ağustos 2002** - Zorla müdahale sürüyor. Fatma Tokay Köse, Ankara Numune

Hastanesi'nde zorla müdahale sonucunda şehit düştü.

➔ **10 Eylül 2002** - TAYAD'ın Türkiye ve Avrupa'da topladığı 155 bin imza, Avrupa Parlamentosu'na verildi.

➔ **14 Eylül 2002** - Direniş gazileri, İstanbul'da yürüyüş yaptılar.

➔ **Eylül 2002** - Tutsaklar, peşpeşe tecriti meşrulaştıran genelgeler çıkaran Çelikel'e, kamuoyunu aldatmaya son vermesi ve tecriti kaldırması çağrısı yaptılar.

➔ **28-29 Eylül 2002** - TAYAD tarafından düzenlenen “Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları” kurultayı yapıldı.

➔ **20 Ekim 2002** - Direnişin 3. yılına girmesi nedeniyle İstanbul Galatasaray'da yapılan gösteride “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganı atıldı.

rekçesi açıldı: “F tipinde tecrit halen devam ediyor.” Açılığının 400'lü günlerindeydi Feride.

Onun dışarıdaki direniş başlarken, 2001 Haziran'ında başladığı açlık yürüyüşünü, 26 Ağustos 2002'de tamamladı Gülnihal Yılmaz.

730. gün; 3. YIL!

Gülnihal'ın direnme savaşı duyulmasın, yazılmasın diye baskılar da devam ediyordu; 20 Ağustos'ta olduğu gibi, TAYAD binaları, Ekmek ve Adalet Dergisi, Gençlik Gelecektir Dergisi İstanbul'un orta yerinde balyozlarla, yüzlerce maskeli, ağır silahlı polisler tarafından basılıyor, ama her seferinde onlar da aynı cevabı veriyorlardı: Susmayacağız... Yazmaya devam edeceğiz...

Gülnihal'i, açılığının 395. gününde Mengeleler'in zorla müdahale ettiği Fatma Tokay Köse izledi. Fatma şehit düştüğünde Direnme Savaşı 681. gününe girmiş, şehitlerin sayısı, 96'ya ulaşmıştı.

Nazi kampına dönüşen “devletin hastanesi” Numune peşpeşe direniş destanlarına tanık oluyordu. Bu zulüm merkezindeki doktorlar kimliklerini gizlerken, Türk Tabipler Birliği zulme ve çağrılara kulak tıkı-

yordu.

Ağustos Eylül'e dönmüştü, bayrak hala kadın direnişçilerin elindeydi. Hamide Öztürk'tü Direnme Savaşı'nın 97. şehidi. Peşpeşe 6 kadın direnişçi şehit düşmüştü.

Hamide Öztürk'ün şehit düştüğü gün, TAYAD'ın “Tecrite Hayır, Ölümle Durduralım!” kampanyasında Türkiye ve Avrupa'da toplanan **155 bin imza** 10 Eylül'de Brüksel'de Avrupa Parlamentosu'na veriliyordu.

Emperyalizm ve işbirlikçilere karşı, imzalarından bedenlere kadar her şeyin silah olduğu bu direniş, artık ikinci yılını tamamlamıştı.

19 Ekim'de **730. günündeydi** direniş. İki yıl tamamlanmıştı. Çeşitli yerlerde yapılan eylemlerde “**Sekiz Mevsim Direneler Onurumuzdur!**” sloganları atılırken, F tiplerindeki, hastanelerdeki ve dışarıdaki ölüm orucu direnişçileri, 3. direniş yılının ilk gününü karşılıyorlardı.

Evet, 20 Ekim'de artık kuşaktan kuşağa, ülkeden ülkeye, onyıllardan daha ötelere, dünya halklarına örnek olacak bir direniş destanının 3. yılına girilmişti.

- sürecek -

Sayı 70

34

27 Temmuz
2003

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 34. ay

1011. gün

107 Şehit

**'Ya teslimiyet
ya ölüm' değil;
'Ya zafer ya ölüm'**

Oligarşi ve emperyalizm, "ya teslim olurlar, ya da alternatifine katlanırlar" diyor. "Alternatiften" anladıkları açık; imha, ölüm!

Bu ne ilk tehditleri ne de son olacak! Tehditlerden sonuç aldıkça daha da pervasızlaşacaklar, tehditler sonuçsuz kaldıkça son umut yine tehlide, imhaya sarılacaklardır. Dünya üzerindeki, ülkemizdeki çelişkileri çözemedikleri sürece, -ki çözmeleri emperyalizmin emperyalizm olmaktan, oligarşinin oligarşi olmaktan çıkması demektir; mümkün değildir- yapabilecekleri başka bir şey de yoktur. Ve bu açmaz, aynı zamanda kendi tükenişleri de demektir.

Ama bizim önümüzdeki tercih, "ya teslimiyet, ya ölüm" değildir; "ya zafer, ya ölüm"dür!

Biz emperyalist efendi Pearson'un dillendirdiği tehditlere çoktan cevabımızı verdik; Buca'da, Ümraniye'de başladı bu süreç; Ulucan-

lar'da resmileşti. 19 Aralık'ta, F tiplerinde tekrarlandı; Biz hep aynı cevabı verdik.

Teslim olmayacağız.

Ama emperyalistlerin ve oligarşilerin yanılttığı nokta şu: teslim olmamanın alternatifi onların devrimcileri, emperyalizme ve oligarşilere karşı direnişleri yoketmesi değil.

Böyle düşünülmesini istiyorlar. Umutsuzluklar, yılgınlıklar ve bunlara eşlik eden teslimiyet teorileri bu düşünce üzerinden geliyor çünkü. Yüreklere korkuyu salmayı, umutsuzluğu zehirli bir yılan gibi "evimizin içine" oturtmayı başardıklarında, asıl o zaman yokoluşun önünü açabileceklerini biliyorlar. Bunu başaramadılar, başaramayacaklar. Çünkü, umut bizimle, hiç tükenmedi yüreğimizde. Tıpkı, özgür tutsaklardan Ümit İlter'in "EY UMUT, BENİMLESİN!" şiirinde dediği gibi;

*Bu duvarlara adını kazıdım
Bir değil, on değil, yüzlerce kez
Çarptım yüreğimi açılmayan kapılara
Parçalanıp al kanlara boyandım
Çırılçıplak ve tek başıma kaldım
Ama yine sen vardın, yanımdaydın
Yalnızlıklar içinde sana sarıldım
Yüreğimde bir sıcaklık, alnımda ateş
Bu karanlıklar seninle aydınlanır
Ey umut, benimlesin, seninleyim
Ve hayat, her an doğruluyor seni
O zaman yeniden doğuyor, çoğalıyorum.*

Teslimiyetin alternatifinin "yok oluş" haline gelmesine izin vermiyoruz, çünkü direniyoruz! Direnen, direnme kararlılığını koruyan hiçbir güç yok olmaz. Kızıldere nasıl bir yokoluş haline gelmediyse, dünyadan, halkların tarihinden nasıl böyle binlerce örnek bulmak mümkünse, bugün de direnerek ölümsüzleşenler zaferin taşlarını döşüyorlar.

Bu nedenle "ya teslimiyet, ya ölüm" değil, "ya zafer ya ölüm" diyoruz.

Ölüm bizim için zafere ulaşmanın bir aracı. Direnişin "ölümü kutsadığı" direnenlerin "ölüm tarikatı" oldukları saçmalıkları, işte bu yalın gerçeği anlamak istemeyen kafaların ürünüdür. Che'nin "ölüm nereden gelirse gelsin..." şiarı ne kadar yalınsa, ölüm orucu direnişçilerinin ölümün kucığına tereddütsüz atılışlarındaki bilinç de o kadar yalındır. Bir devrimci için zafer yürüyüşünde ölüme cevabı nettir.

Sınıflar mücadelesi amansız çatışmaların mücadelesidir. Devrimin yolunu kanla, canla döşemeyi göze alamayanlar bu yolda yürüyemezler. Biz yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürüyoruz.

Sayı 70

35

27 Temmuz
2003

GÜNDEM-SİZLER

Demek ki, F tipleri bu ülkede sadece TAYAD'lıları ilgilendiriyor!

Bir direnişin 107 şehit vererek 1000. gününde hala sürüyor olması, tarihsel, siyasal, güncel, hangi açıdan bakarsanız bakın, önemli bir olaydır. Bu ülkenin siyasetinde varım diyen herkesi bir biçimde ilgilendirir.

Ancak 1000. Gün vesilesiyle yapılan eylemlere bakışımızda, esas olarak TAYAD'lılar, Haklar ve Özgürlükler Cephesi dışında kimseyi göremiyoruz. 1000. Gün, sayısız sol legal partinin, sendikaların, odaların, derneklerin gündemine girmedi.

Filistin'in İntifadası'nın, Seattle'nin yıldönümünü hatırlayanlar, aklınıza gelmeyecek yıldönümlerinde bildiriler yayınlayanlar, bu büyük direnişin 1000. gününde bir bildiri bile yayınlamadılar.

Neden?

Birincisi, direnişi gündemine almayanların ezici çoğunluğunun ortak özelliği **icazetci** olmalarıdır. Artık çok net biliniyor ki, oligarşi bu konuyu "riskli alanlar"dan biri olarak ilan etmiştir; saydıklarımız bu alanlara girebilecek sorumluluğa da, cürete de sahip değildirler.

İkincisi, direniş artık ideolojik, politik ve ahlaki olarak eziyor onları; nasıl gündemlerine alsınlar, ne söyleyecekler, söyleyecek sözleri yok.

Üçüncüsü, direnişi gündemine almayanların ezici çoğunluğunun bir diğer ortak özelliği AB'ci olmalarıdır. AB ise F tiplerini onaylamıştır.

Onların esin kaynakları CPT raporlarıdır. CPT'nin eleştirdiği kadar eleştirebilirler en fazla. Beyinleri Cohn Bendittler gibi çalışır. Onlar da Benditt gibi hala devrim, silahlı mücadele, feda diyenleri "taş devri"nde kalmış olarak görür ve Bendittler gibi bunları söyleyenlerin tasfiye edilmesi düşüncesini benimser.

Bu kültür Avrupa kültürü, bu siyaset burjuva siyasetidir.

Ve doğal olarak da, siyaseten de, ahlaken de **bencil ve benmerkezciler**.

Böyle olmasaydı, biz bu ülkede parti binalarını tutsak ailelerine açtı diye kendi üyelerini, il-ilçe örgütlerini disipline verip ihraç eden "devrimci dayanışmacı" partiler görür müydük? Öyle olmasaydı, faşist saldırı altındaki tutsak ailelerinin yüzüne kapılar kapatılır mıydı? Öyle olmasaydı, tabutların altına omzunu koydu diye partiler üyelerini atarlar mıydı?

Öyle olmasaydı, farkımızı koyduk iyi oldu denebilir miydi? Cepte keklik mi sandınız diye yazılabilir miydi?

Geçen sayımızda tüm bu kesimlere "*direniş niye gündeminizde değil, gündeminizde ne var açıklamak zorundasınız*" diye seslenmiştik.

Bir açıklama yapmak yerine, yine suskunluğu tercih ettiler.

Verecek cevapları yoktur.

Gündemsizliklerini açıklayamazlar!

1000. günü ister bir muhasebeyle, ister eleştirel tarzda, ister direnişi sahiplenerek, ister çekinceleriyle birlikte destekleyerek, şu veya bu biçimde gündemlerine almayanların başka hiç bir gündemi olamaz.

Evet, sözün özü de sorunun esası da budur; **gündemsizdirler**. Çünkü bu ülkede gerçek anlamda bir gündem sahibi olmak, gündemi belirleyebilecek, etkileyebilecek tarzda bir siyaset yürütemek için, sadece "siyaseti doğru okumak" yetmez; bunun ötesinde şeylere, örneğin siyasi cürete, örneğin iddiaya, örneğin bedel ödeyebilme kültürüne sahip olunmalıdır.

Bunlara sahip olunmadığında, gündeminiz de olmaz.

İşte iktidarın işçilere, memurlara takındığı tavır; tehdit, şantaj, meydan okuma. Bu saydıklarımıza sahip değilseniz, işçilerin, memurların mücadelesi de "gündeminiz" olmaz. Çünkü bu meydan okumaya dişe diş bir kavganın içinde cevap veremeyen sendikalar, partiler, siyasette bir varlık oluşturamazlar.

Bu meydan okumaya, bedelini göze alarak, alanları, fabrikaları işgallerle cevap veremiyorsanız, benim gündeminimde şu var da diyemezsiniz.

Yasak savma kabilinden bir şeyler yapabilirler, ama o kadar. Bununla "bizim gündemimiz işçilerin, memurların mücadelesi" diyemezler. Çünkü siyaset yapma tarzları, bir sorunu gündem yapmaya uygun değildir.

Bunun dışında, burjuva partilerin de elbette bir gündemi var; o anlamda bir gündemin sahibi olabilirler, buna bir diyeceğimiz yok. Fakat bizim tartıştığımız zemin o zemin değil.

Bu zeminde yeralanların artık tek çelişkisi, taşıdıkları sıfatlardır. Devrimci, dayanışmacı, komünist, sosyalist sıfatlarından sıyrılırlarsa, kimse onlara "F tiplerine karşı direniş niye gündeminiz değil... öyleyse gündeminizde ne var" diye sormaz. Ama o sıfatları taşıdıkları sürece sormaya devam edeceğiz.

AF ve KAYBOLAN İDEOLOJİ

- Soldaki hümanizmin sınıf damgası -

Ortaçağ savaşlarının dikkat çeken yanlarından biri de bir çok çatışmada rakibine “elaman” dilet-tirmenin bazen hedeften bile önemli hale gelmesidir. Çünkü elaman diletirmek, rakibini askeri yenilgiden de ötede bir **hezimete** uğratmaktır. Kahramanlıklar da çoğu kez işte bu noktada hayat bulmuştur. Haklı ve meşru olduklarına inananlar, onuruna düşkünler, askeri olarak yenildikleri koşullarda bile, aman dilemeyi reddetmişlerdir.

Aman dilememek, yalvarmamak, nedamet getirmemek, halkların yüzyıllar boyunca sürüp gelen kavgasının en önemli karakteristik özelliklerinden, haklılık ve meşruluğun en temel göstergelerinden biri haline gelmiştir.

“2000’li yılların” Türkiye’sinde ise, af, pişmanlık yasası tartışmaları, soldaki ideolojik bozulmayı bir kez daha ortaya çıkardı. Karşımızda affı, pişmanlığı sanki günlük olağan bir olaymış gibi tartışan bir sol kesim var. Kimisi, devlet “pişmanlık derse desin, biz de tersini söyleriz” teorileriyle pişmanlığın da kabul edilebileceğini söylerken, kimi güya ona “alternatif” olarak “af”ı savunuyor.

Kim, kimi, niye affedecek, kim, yaptıklarını niye yaptı, ve şimdi niye pişman olacak, kim kimle barışıyor niye savaştı, şimdi niye barışmalı... bunlar yok tartışmalarda. İdeoloji yok. Fakat ideoloji olmadığı gibi, herhangi bir siyasal, sosyal olayın ele alınışında sorulması şart olan neden, niçin, nasıl gibi sorular ve cevapları da yok.

Her türlü tarihsel, siyasal, ideolojik bağından koparılmış olarak “toplumsal barış için genel af” diye bir sloganın peşinden sürükleniliyor. Bu sloganın peşinde sürüklenenler içinde Kürt milliyetçileri de var, kendine komünist, sosyalist diyenler de. Ama ideolojinin olmadığı bir tavırda, bu sıfatların da bir anlamı kalmıyor.

Af ve pişmanlık çok mu farklı?

Oligarşinin af yasasına ideolojik bir karşı çıkış konulmadığı yerde, pekala kendine solcu, sosyalist diyen bazıları da kalkıp “af olmadı, pişmanlık yasasını kabul edin” diyebiliyor... Çünkü olay, **ideolojik değil**, politik bir tavır noktasına indirgenmiştir. Toplumsal bakımdan, vereceği mesajlar bakımından “pişmanlık” kuşkusuz çok daha tahrip edicidir; fakat özünde af istemenin de ondan fazla farkı yoktur. Aradaki fark biçimseldir.

Başka bir deyişle; “beni affet” demek, gizli pişmanlıktır, pişmanlığın dolaylı biçimde dile getirilmesidir. Affedecek olan kim? Burjuvazi! Burjuvaziden af istenildiği noktada, burjuvazinin affetmesini getirecek bir “suç”un işlendiği kabul ediliyordu.

Bu tavırda, halkın mücadelesinin **haklılığının ve meşruluğunun** inkarı, sınıfsallığın reddi vardır. Bu ideolojik kayma, politika, taktik adına izah edilebilecek bir şey değildir.

Oligarşi de bu ideolojisizliği, adeta kandırılmaya hazır ruh halini görerek, kırk yıllık pişmanlık yasasının adını değiştirerek yeni bir manevra yapma imkanı bulmuştur.

Mesela, AKP’nin Pişmanlık Yasası yerine başka bir ad kullanması Kürt milliyetçiliğine şöyle yazdırmıştı: “Hükümetten sürpriz; Bakanlar Kurulu, Türkiye’de barışın ve huzurun sağlanması iddiasıyla Pişmanlık Yasası yerine Topluma Kazandırma Yasası hazırladı.” (26 Haziran Yeniden Özgür Gündem)

Abdullah Öcalan da bunda özel bir mana(!) bulmuştu: “Kavramları yanlış kullanmayalım. Ben af değil, barış için demokratik katılım yasaları olmalı dedikten sonra devlet de pişmanlık ya da af değil de farklı kavramlar aramaya başladı.” (23 Haziran, Yeniden Özgür Gündem)

Meseleye ideolojik açıdan bakmadığınızda, böyle kelimeler üzerinde oynamak da “büyük politika” haline gelir. Oysa kelimeler üzerinden, yasanın “kapsamı” üzerinden sizinle oynayan iktidardır.

Af konusundaki politikada, ideolojisizlik ve pragmatizm o kadar belirleyicidir ki, siyasi tutsakların serbest bırakılması demokrasi mücadelesinin bir parçası haline bile getirilememektedir. Tutarlı bir demokratlık bile sergilenememekte, herkes kendi pragmatizmi çerçevesinde bir “af yasası” tanımlamaktadır. Öcalan Hizbullahçılar’ı, devrimci örgütleri dışta bırakıyor. Alevi ve Bektaşî dernek ve vakıf yöneticileri, “Hizbullahçılar, Sivas sanıkları ve teröristler rahatlayacak” diye karşı çıkıyor bu yasaya. CHP “fazla indirim yaptınız” diyor. Herkesin kendine göre bir “Pişmanlık Yasası”

var. Herkese göre affedilecekler, affedilmeyecekler var. Bu ayrım sınıf ölçülerine göre de değil. Pragmatizm, icazet, bunlar rol oynuyor.

Tam bir demokratlık yok. Üfuklar küçülmüş, küçük hesaplar beyinleri işgal etmiş, ama en vahimi ideoloji kaybolmuş. Af, pişmanlık arasında geveleniyor, “özgürlük” diye çıkamıyor ortaya.

Hümanizmle kendini gizleyen sınıfsallığın reddi!

Af tartışmasındaki tutum, ideolojik bozulmanın sonuçlarından veya parçalarından biridir. Af, idam, hainlerin cezalandırılması gibi konularda, 1980’lerin ortalarından itibaren solda, burjuva hümanizminden beslenen görüşler savunulmuş; ideolojisizleşme giderek burjuva ideolojisine tabi olmayı getirmiştir. Bunun sonucudur ki, bugün kendine sosyalist, proletarya sosyalisti, devrimci, komünist diyenler de af konusuna herhangi bir burjuva politikacı gibi sıradan bir konu olarak tartışabilmektedirler.

Hümanistlik, onlarda nesnel koşulları yok sayarak sınıflar mücadelesinin şiddetine karşı çıkma biçiminde tezahür etmiş, “her türlü şiddete karşılığa” dönüşmüştür. Sosyalistler de hümanisttir. Sosyalizm, en kapsamlı hümanizmi de içerir. Marksizm’de sosyalizm, “insanı aşağılanmış, uşaklaşmış, horgörölmüş bir varlık olarak tutan tüm ilişkileri alaşağı edecek bir sistem” olarak tanımlanır. Bu tanım, “insanı yüceltmek” demek olan hümanizmi de içerir elbette. “Bütün insanlığın hızla ilerleyebileceği bir çağa geçişin maddi koşullarını” ortaya koyan Marksizm-Leninizm elbette bu yanıyla hümanisttir. Ama solda uç veren hümanizmin bununla ilgisi yoktur. O hümanizmin tanımını da, pratiğini de burjuvaziden almıştır. İşgal altındaki Filistinli’nin karşısında “her türlü şiddete hayır” deyip, nasıl direnebileceğinin yolunu göstermez. Aslında “direnme” der.

Hainlik, ihanet kavramlarına da itiraz eder bu kafa. “Hainlik” de bir “insanlık hali”dir çünkü. Onun literatüründe ihanet yok, hiç bir kural, hiç bir bağlılık yoktur. Ve yine bu noktada, devrimci mücadeleyi, halkların direnişini, devrimci örgütlenişini tasfiye ederek birey özgürlüğünü yücelten burjuva hümanizmiyle aynılaşır.

Düzenle bütünleşme aracı olarak görülen af

Af talebini dile getirenlerin bir kısmı bunu “toplumsal barışın sağlanması”yla, “demokratikleşme”yle gerekçelendiriyor. Oysa af, bu tartışmanın odağındaki Kürt milliyetçiliği açısından bunların ötesinde bir anlam taşımaktadır. Bu anlam, düzenle bütünleşmektir. En net ifadesi Abdullah

Öcalan tarafından dile getirilmektedir.

Öcalan, 22 Temmuz tarihli Yeniden Özgür Gündem’de yayınlanan açıklamasında şöyle diyor: “Yeni çıkarılan yasa, Cumhuriyet’in niteliklerine ters düşen kesimleri de affediyor. Eğer adına af denilecekse bu doğru yapılmalıdır. ... Biz Cumhuriyet’in laik, demokratik, sosyal, hukuk ilkelerine karşı değiliz. Kim demokratik Cumhuriyet’in bu dört ilkesini kabul ediyorsa, onların demokratik yaşama katılması gerekir. Bunlara serbest siyaset yapma hakkı tanınmalıdır. ... Hazırlanan yasadan Hizbullahçılar da yararlandırılıyor. Bunlar şeriat devleti istedikleri gibi insanlıkdışı birçok cinayet işlemişlerdir. Dolayısıyla bu yeni yasa -buna af da demeyeceğim- kirlilik yaratıyor.”

Öcalan burada Hizbullah örneğini vererek ilerici çevreler nezdinde “itirazı”nın özünü gizliyor. Hayır, Öcalan, esas olarak koyduğu ölçüyle, devrimcilere “serbest siyaset yapma hakkı tanınmasına” da karşı çıkıyor. Oligarşinin çeşitli kesimlerindeki “kaygıları” gideriyor. Çünkü biliyor ki, devrimciler affı da, “oligarşik Cumhuriyet’in dört ilkesini” de kabul etmeyecektir. Öcalan bu konuyu daha önceki açıklamalarında daha net ifade etmişti zaten:

“Daha gerçekçi bir yol genel bir silah bırakılması karşılığında, Cumhuriyet’in demokratik, laik, sosyal ve hukuki özelliklerine katılım halinde barış imkanı veren bir düzenlemedir. Böylelikle silahlı direnmede kararlı olan ve Cumhuriyet’i saygın nitelikleriyle tanımak istemeyenlerin durumunu gözönüne getirilirken, daha onurlu ve Cumhuriyet’in hedeflerine gönüllü katılma da daha bütünleştirici ve güçlendirici rolünü oynama imkanı verilmiş olur.” (Abdullah Öcalan, Özgür İnsan Savunması, 25 Haziran 2003, Özgür Politika)

Mesele budur. Öcalan’ın af ölçüsü ve amacı, mevcut düzene katılımdır. Affın “düzenle bütünleşme”nin bir parçası olarak görülmesi, ideolojide de, politikada da, burjuva tercihin ifadesidir. Öcalan’ın gözünde de, “silahlı direnmede kararlılık”, “Cumhuriyet’i saygın nitelikleriyle tanımamak”, kesinlikle affedilemez bir suçtur.

Yazımızın başında af tartışmalarında “kaybolan ideoloji”den söz ettik. Şimdi “ideolojinin bulunduğu” noktaya geldik; ancak bulduğumuz; kaybedildiğinden sözettiğimizden bambaşka bir ideolojidir. Evet, Kürt milliyetçiliğinin, reformizmin bu af tavrında, bir ideoloji vardır ve bu burjuva ideolojisidir.

Okul Meydanında Jandarma İşkencesi

Urfa'nın Bozova ilçesine bağlı Küpeli Köyü'nde yaşanan jandarma işkencesi, "OHAL'in kalktığı" yalanını bir kez daha gözler önüne serdi. OHAL uygulamaları köylülere toplu işkenceleri ile yürürlükte.

Yüzüstü Yatırdılar

Küpeli'deki işkence olayları, 15 Haziran tarihinde Tekin Tanrıverdi adlı köylünün düğününde, her köy düğününde olduğu gibi havaya ateş açılmasının ardından gelişti. Köye gelen jandarma köylülerin silahlarına el koymak istedi. Köylünün şahsi silahlarını vermek istememesi üzerine yaşanan arbedenin ardından ertesi gün takviye alan jandarma, 10 cemse ile köyü bastı.

Yaylak Jandarma Karakolu ve Bozova Merkez Jandarma Karakolu'na bağlı jandarmalar köy halkını okul meydanında topladı. Yaklaşık 200 köylüyü yere yatırarak küfürler savuran jandarma, aralarından seçtikleri 30 kişiyi karakola götürerek dayaktan geçirdi. İşkence olayından sonra köy muhtarı Mahmut Tanrıverdi, köylülerden İbrahim, Hikmet ve Sedat Tanrıverdi, Dicle Üniversitesi Adli Tıp'ta muayene olarak rapor aldı. İşkenceci jandarma görevine devam ederken 10 köylü "ruhsatsız silah bulundurma ve jandarmaya mukavemet"ten tutuklandı.

Köylülerin yaşadıklarını Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na uygulamalı olarak anlattığı 18 Temmuz'da köylüler tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edilirken, 10 Temmuz günü köyü yeniden basan jandarmaların bu kez de çocuklara

işkence yaptığı ortaya çıktı.

Çocuklara İşkence

10 Temmuz sabahı köyü basan jandarmalar, köydeki 14 ve 18 yaşındaki 10 erkek çocuğunu köyün okulunda toplayarak "silahlar nerede" diye sordu ve cevap alamayınca, sopalarla saldırdı. S.V., B.T., S.T., S.T., İ.T., C.T., M.T., H.T., Z.T. ve M.T. adlı çocuklar da işkenceyi raporla belgelediler. Kimisinin burnu kırılan, kimisinin vücudunda morluklar oluşan çocuklar, jandarmalar hakkında suç duyurusunda bulundular.

Rapor Oyunu

Meclis İnsan Hakları Komisyonu dinledi ve "jandarmayı da dinleyeceğiz" diyerek köyden ayrıldı. Dinleyeceklerdir!

Akkise'de de dinlediler. Sonucunda resmi rapor, jandarmasının anlattıkları esas alınarak yazıldı ve binlerce kurşunu köy meydanından toplayan Akkise halkı devleti tanıdı.

Doğu ve Güneydoğu köylüsü jandarmayı, devleti yeni tanımayacak elbette, ama demokratikleşme, "AB'ye uyum" sahtekarlıklarının ne anlama geldiğini de gördüler.

'Rapor' devletin kendi suçlarını aklamamanın bir aracı. Oligarşi içi çatışmalar nedeniyle kimi zaman gerçeğin kısıyında dolaşsa devletin kurumlarının raporunun tek anlamı budur. Anadolu köylüsünün jandarma zulmünü tanıması için rapora ihtiyacı yok! Onyıllardır bu zulmu yaşıyor köylülerimiz; jandarma dipçığı üzerinden hiç eksik olmuyor.

Özürlüye Jandarma İnfazı

Mardin'in Derik ilçesinde yaşayan zihinsel ve konuşma özürlü Kazım Özgen, İlçe Jandarma Komutanlığı'na bağlı jandarmalar tarafından infaz edildi. 30 metre mesafede "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle katledilen Özgen'i teşhis eden muhtar Erdal Özgen, kafasının arka kısmının tamamen parçalandığını dile getirdi.

Türkçe bilmediği belirtilen Özgen, saat 22:00 sularında ilçedeki Cumhuriyet İlköğretim Okulu yanındaki İlçe Jandarma Komutanlığı önünden geçerken jandarmasının "dur" ihtarı ile karşılaştı. Ne söylendiğini anlamayan zihinsel özürlü Özgen nöbetçi jandarmaların kurşun yağmuruna hedef oldu. Özgen'i teşhis eden muhtar Erdal Özgen olay yerinde gördüklerini şöyle anlattı:

"Özgen'in ellerinin kafasına kenetlenmiş bir şekilde olduğunu gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyettedir. Nöbetçi kulübesinden yaklaşık 30 metre uzaklıkta olduğunu ve sırtının da nöbetçi kulübesine dönük olduğunu gördüm."

D Tipleri Protesto Edildi

Adana, Van ve Siirt'te düzenlenen eylemlerle, D Tipi Hapishaneler ve TTE uygulaması protesto edildi. Adana İnönü Parkı'nda 150 kişinin yer aldığı eylem aralarında Dayanışma-Der'in de bulunduğu DKÖ ve partilerin katıldığı eylemde "D Tipi Tecrittir, Tecrite Hayır" sloganları atılırken, Van'da Belediye İş Merkezi önünde TUYADER tarafından düzenlenen eylemde hapishanelerdeki hak ihlallerine dikkat çekildi. Siirt'te THAYDER tarafından düzenlenen basın toplantısına 200 kişi katılırken dernek başkanı Mehmet Gidici, tecrit ve izolasyon politikasına son verilmesini istedi.

Sayı 70

39

27 Temmuz
2003

“Üçüncü yol, yeni sol” ucubesi “Sosyalist enternasyonal” soytarılığı

Temmuz ayı, kendilerini “sol, sosyalist” olarak adlandıran partilerin ve politikacıların katıldığı iki uluslararası toplantıya tanık oldu.

Toplantıların ilki 12 Temmuz’da Londra’da yapılan “İlerici Yönetim Anlayışı” adlı konferanstı. İngiltere Başbakanı Blair’in organize ettiği toplantının katılımcıları, kendilerini “**üçüncü yol**” veya “**yeni sol**” olarak adlandıranlardı.

Sözünü edeceğimiz ikinci toplantı ise “Sosyalist Enternasyonal” toplantısıydı. Toplantı, onlarca ülkeden “Sosyalist Enternasyonal” üyesi partilerin katılımıyla 18-19 Temmuz’da Roma’da yapıldı. Bu toplantıya Türkiye’den de “Sosyalist Enternasyonal üyesi CHP’nin Genel Başkanı olarak Deniz Baykal katıldı.

Her iki toplantının katılımcıları da büyük oranda aynıydı ve iki toplantının gündemini de fiili olarak Irak’taki gelişmeler belirledi. “Sosyalist Enternasyonal”ın resmi gündemi zaten “*Irak’ta demokratik yapılanma ve Ortadoğu barış süreci*”ydi.

“Tekellerin sosyalistliği”

“Sosyalist Enternasyonal”ın katılımcılarının kimliği için Deniz Baykal bir ölçü olarak alınabilir. Ama ölçünün daha iyi anlaşılması için bir kaç örnek daha sayalım: Bugün Irak’ta “Geçici Yönetim Konseyi” adındaki Amerikan cuntası içinde yer alan KYB (ve lideri Talabani), KDP, Irak Ulusal Kongresi, Irak Komünist Partisi gibi partiler de vardı. Bunlar ne kadar sosyalist, ne kadar enternasyonalistse, “Sosyalist Enternasyonal” de o kadar sosyalist ve enternasyonaldır.

Bu “sosyalist enternasyonal”de, gündemleri Irak’tı ama Irak’taki işgale karşı bir tavır kararı çıkmadı. İşgale karşı bir haykırış yükselmedi. Yükselmesi de mümkün değildi zaten. Tersine işgal meşrulaştırıldı. Deniz Baykal’ın “Sosyalist Enternasyonal” gündemine taşıdığı konulardan biri de, Kuzey Irak’taki KADEK güçlerinin nasıl imha edileceğiydi.

İşgalci Amerika’nın işbirlikçileri ve Sosyalist Enternasyonal! Kavramsal olarak yanyana gelmeleri bile mümkün değil. Soytarılık da işte tam burada.

Ancak elbette bu soytarılık boşuna değil. Bu soytarılık tamamen Avrupa emperyalizminin bir manevrasının sonucudur. Avrupa’nın eski sosyal-demokrat partileri, tekellerin teşvik ve desteğiyle artık hiç bir kavramıyla bir alakalarının kalmadığı Sosyalist Enternasyonal’i sürdürmüşlerdir. Amaç,

sistemin bekası için solu, sosyalistliği de kendi ellerinin altında bulundurmak, ve tabii sosyalizmi bulandırmaktır. Bugünkü Sosyalist Enternasyonal’in belirleyici durumdaki partileri, Avrupa emperyalizmi adına yıllardır ülke içinde sömürüyü, dışarıda sömürgeciliği sürdüren partilerdir. Bu “Sosyalist Enternasyonal” toplantılarında, koltuklarda yıllarca emperyalist politikaları uygulamış onlarca bakan, başbakan oturur. Emperyalist tekellerin ve devletlerin “Sosyalist Enternasyonal”e bu desteklerindeki zihniyet, ülkemizdeki egemen sınıfların “*bu ülkeye komünizm lazımsa, onu da biz getiririz*” zihniyetinden hiç de farklı değildir.

Üçüncü yoldan Bush’un koluna...

Blair’in öncülüğündeki “*ilerici yönetim anlayışı*” toplantısından geriye kalan Blair’in “müdahale teorisi” oldu. Blair’in bu toplantıda gündeme getirdiği teoriye göre, “*Uygar devletler (yani ABD, Avrupa emperyalistleri), yöneticilerin halka gereksiz acı çektiirdiği egemen ülkelere saldırma yetkisine sahip olmalıdır.*”

Ne Blair’in “Üçüncü Yol” toplantısından, ne de tekellerin “sosyalist enternasyonal”nden çıkan sonuçlar, kararlar şaşırtıcı değildir elbette. Ancak burada üzerinde durulması gereken bir başka nokta vardır.

Ülkemizde de, başka ülkelerde de, reformizmin, AB’ci solun görüşleri büyük ölçüde, “üçüncü yol, yeni sol” teorisyenlerinden, tekellerin “sosyalist enternasyonal”indeki partilerin görüşlerinden etkilenmiştir.

Ülkemizde solun düzen içileşmesinin, Avrupalılaşmasının teorisini yapanların akıl hocaları onlardır.

Şimdilerde burjuva medyada bile “Bush’un fi-no köpeği” olarak resmedilen İngiltere Başbakanı Blair, bir zamanlar “akıllı solculuk”un “akıl” hocasıydı! Solun bu kesimi, en azından şimdi, Blair’in Amerikan katliamcılığının ve işgalciliğinin doğrudan ortağı olduğu bu tablo karşısında, Blair’in tezlerinin bir zamanlar nasıl “sol” olarak tartışılabilirdiğini sorgulamayacak mı? SSCB’nin yıkıntıları altında Blair’in üçüncü yoluna, nasıl sarıldıklarını sorgulamayacak mı?

Tony Blair

Bizce zamanıdır. Şimdi de yapmazlarsa, bir daha hiç yapmayacaklar demektir.

**Akıllı solculuğun akıl hocaları
"Üçüncü yol, yeni sol"
teorisyenleridir.
Akıllı solculuğun akıllı hala
başına gelmeyecek mi?**

1998 Eylül'ünde New York Üniversitesi'nde uluslararası çapta bir seminer düzenlenmişti. Seminerin katılımcıları oldukça ünlü kişilerdi: Blair, Clinton ve Prodi, "Üçüncü Yol"un teorisyenleri Anthony Giddens ve daha bir çok Sosyal Demokrat, Merkez Sol, Demokratik Sol vb. parti liderleri, siyasal ve sosyal bilimciler...

Seminerin konusu ise şuydu: "Üçüncü Yol"!

"Marksizm ve kapitalizm yerine ara bir yol" aradıklarını söylüyordu konuşmacılar. Teorinin fikir babası Blair değildi, ama bayraktarlığını o üstlenmişti.

Üçüncü yol, yeni sol diye adlandırılan bu "teori", medya aracılığıyla çok yaygın biçimde propaganda edildi, adeta yeni bir ideolojik saldırıya dönüştürüldü. Ülkemiz basınında da özellikle "sol etiketli" aydınlar tarafından bu "arayışa" hak veren bir çok yazı yazıldı.

Pek çok "solcu, sosyalist" aydın, özellikle Blair'in iktidar olmasından sonra solu muhasebe yapmaya, "Stalinci yöntemleri", "sınıfcı söylemi" terketmeye, tutuculuğu bırakıp "yenilenmeye" çağırıp akıl vericiliğe soyundu. Kendilerince CHP, DSP gibi düzen partilerine ve ÖDP, EMEP gibi legal reformist partilere yol gösteriyorlardı.

"Bir yanda solun ve sosyalizmin eşitlikçi, otoriter, devrimci (yani ihtilalci), devletçi, kolektivist, pozitivist geleneği var; öte yanda hak ve fırsat eşitliği arayan, liberal, özgürlükçü, reformcu, piyasacı, ferdiyetçi geleneği..."

"Sosyalizmin demokratik, liberal yorumu ise, sanayi toplumundan bilgi toplumuna geçen, globalleşen dünyanın ve her ülkenin kendine özgü koşullarına göre yeniden yorumlanıyor ve yenilenerek yaşıyor..." (Şahin Alpay, Milliyet, 4 Temmuz 1998, "Akıllı Solculuk" başlıklı yazı.)

Şahin Alpay "veciz" bir başlık koymuştu yazısına: "Akıllı solculuk". Akıllı solculuk, işte bu değerler temelinde tüm reformist sola egemen olmaya başladı.

"Sosyalizmin Marksist ve devrimci yorumunun, sosyaliz-

min ideallerine tamamen ters sonuçlar vererek çöktüğünü" (aynı yazı) söylüyordu döneçler. Aynı düşüncede olanlar, reel sosyalizm deyip sosyalist kazanımları yadsıyor, "özgürlükçü sosyalizm" diyerek de aslında klasik "sosyal demokrasiye" dönüyordu.

"Akıllı solcu"luğun pratiğini ise daha sonraları bolca görme şansımız oldu.

Bir dönem, şurasında burasında yeraldıkları devrimci mücadeleyi, faşizmin zoru karşısında bırakarak, kendisini, geçmişini, bir dönem savunduğu idealleri terk edip, burjuva ideolojisiyle yıkadıkları beyinleriyle, halkın haklı, meşru mücadelesine karşı çıkmaya başladılar. Sömürü ve zulüm düzeninde yer edinmenin, statü sahibi olmanın yolunun, düzene rüşünü bu yolla ispat etmekten geçtiğini biliyorlardı. Öyle de yaptılar.

"Sivil inisiyatif", "yurttaş bilinci" söylemleri, medyatik muhalefet tarzları, sivil toplumcu, reformist, liberal "yeni solcu"luğun sonucudur. "Başka Bir Dünya Mümkün" sloganları, "her türlü şiddete" karşıyız sloganları işte Blair'lerin bu yaklaşımlarının ürünüdür.

Şu aktardığımız iki toplantı, aslında ülkemiz toplumdaki reformizme tutulan bir aynadır. O toplantılara baktıklarında kendilerini göreceklerdir.

**"Bana sponsorunu söyle,
sana kime hizmet ettiğini
söyleyeyim"**

Londra'daki toplantı "yeni sol çıkış arayışında" şeklinde başlıklarla sunuldu medyada. Ortada ne sol vardı oysa, ne de bir çıkış arayışı. Nitekim toplantı, Blair'in, emperyalist müdahaleciliği teorileştirmek, meşrulaştırmak için kullandığı bir platforma dönüştü.

Toplantının açılışında konuşan ABD eski Başkanı Bill Clinton, Blair'e "Üçüncü yolun başarılı olabileceğini gösterdiği için" teşekkür etti. Sadece bu bile "üçüncü yol" denilen politikanın kime hizmet ettiğini görmek için yeterlidir tabii.

Fakat bu toplantının sponsorlarına bakmak Clinton'un sözlerinden de daha çarpıcıdır: Toplantının sponsorları, PriceWaterhouseCooper, KPMG, Citigroup, British Airways adlı emperyalist şirketler ve dünyanın en zenginlerinden Brunei Sultanı idi. Toplantının açılışı da, Brunei Sultanı'nın lüks otelinde yapıldı.

"Bana sponsorunu söyle, sana kime hizmet ettiğini söyleyeyim" şeklinde bir deyiş günümüzün ilişkileri için artık son derece yerinde bir söz olarak kullanılabilir.

Deniz Baykal

Sayı 70

42

27 Temmuz
2003

Acının rengi beyaz

Temmuz, Anadolu'nun ücra köylerinde hasat zamanı, umut zamanıdır. Bir de Temmuz Sevgidir. Hem de can-ı gönülden. Dupduru, yıllarca devrim yatağından akan bir sevgi, bizim Sevgimiz. Haktan, halktan, doğrudan şaşmayan bir sevgidir o.

Temmuzlu günlerdeyiz.

Uyanıyorum bir Temmuz şafağında. Bir yerlerden "tak tak tak" sesi geliyor kulağıma. Uyku mahmurluğuyla sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken bir başka "tak tak" sesine gidiyor aklım. Birden sabahın sessizliğini bozmaktan korkan bu

sesin bana ne kadar huzur verdiğini anlıyorum. Kimbilir kaç sabah bu sesle uyanmışımdır. Kaç yıl oldu bu sesi duymayalı. İki hafta sonra tam iki yıl olacak. İki yılın hasreti bir damla gözyaşı olup dökülür yanaklarıma. Böylesi anlarda en ufak bir şey bile hasretine yandıklarımızı alır getirir ya başucumuza. Gerçekten duydum mu o sesi, yoksa duymak mı istedim bilmiyorum ama o sesin yanıkısı hala kulaklarımda...

Omuzlarına dökülen, siyahı hemen hemen kalmamış düz saçlarıyla, incecik uzun boyuyla şafak sökerken koğu bir boydan bir boya geçirdi "tak tak tak"... Bastonunun sesiydi bu. Ses çıkarmamaya çalışsa da ister istemez beton zemine değen baston çıkartıyordu o sesi, "tak tak tak". Saat ya 5.30 ya da 6.30'dur. Daha geç değil... Uykusu hafif olanlar uyanır bu sese. Bilir ki Sevgi Abla kalkmıştır. Kalkışına uyanan biriyle gözgöze gelirse "daha değil, yat" anlamına gelen bir el hareketi yapar. Koğu henüz karanlıktır. Ama koğuşun en dipteki yatağından bir ışık yayılır. Yatağının üstündeki duvardan tarihin o şaşmaz yolunu aydınlatan, gösteren portre salınır. Altında koca bir tarihin hem tanığı hem yazıcılarından biri olan Sevgi Abla mum ışığında çalışır.

Çok uzun bir yoldan yürüyüp gelmiş buraya, öyle çok badire atlatmış, öyle çok engeller aşmış ki... Bunu bilip de yüzünde yol yorgunluğu arayanlar boş yere ararlar. Böyle bir yorgunluk yabancısıdır ona. Zerresini bile taşıyamaz. Çevresini aydınlatan o mum ışığından daha aydınlıktır Sevgi Abla'nın yüzü. Çünkü o Sevgi'dir. Katıksız, ari-

duru bir Sevgi. Sevgisinin güzelliği, gücüdür yüzünü aydınlatan... Kimi insanlar vardır sevdiği bir yakını kaybedince dünyası kararır, ayağa kalkacak derman bulamaz kendinde. Ya Sevgi Abla?... Sayısını bilen var mıdır kaç dostunu, kaç can yoldaşını geride bıraktığının... O yürüdükçe düşer toprağa Hatice Alankuşlar, Hatice Özenler, Apolar, Haydarlar... Yüklenip onların özlemlerini, hayallerini, umutlarını devam eder yoluna. Sevdasını, kavgasını paylaştığı eşi İbrahim Erdoğan ve 11 yoldaşı kurşunlarla delik deşik edilir de yüzünde bir tek gözyaşı göremez bakanlar. Sevdiklerini kaybetmenin öfkesidir gözyaşlarına engel olan. Ne hayat biter ne zulme karşı kavgası. Böyle kaç sevdiği insanın mezar başında sol kolu gökyüzüne kalkık yenisi için derman bulmuştur. Gidenler güçlendirir Sevgi Abla'nın bileğini, omuzlarını. Vefadır Sevgi Abla. Taşır onları kendisiyle birlikte kavganın o cephesinden bu cephesine.

Peki hiç ağlamaz mı Sevgi Abla? Ağlar hem de hüngür hüngür ağlar. Nisan yağmurları gibi toprağa bereket olurken Sabolar, Sevgi Abla'nın gözyaşları toprağa akar ardınca. Ve ağlama diyenleri susturur. "Susun" der "ben biliyorum ki mi kaybettimi..."

Sabo dendi mi, önderimizin adı geçti mi Sevgi Abla'nın gözlerine bakın. O gözler neleri neleri anlatmaz ki... Evet evet Sevgi Abla hiç konuşmasın, gözleri anlatır o büyük sevdaya olan bağlılığını, sevgisini. Her insan yüreğindeki her şeyi gözlerine taşıyabilir mi bilmiyorum ama Sevgi Abla taşıdı.

O, mum ışığında çalışırken bazen düşünürdüm, yüzünde acının tek bir çizgisi bile yok diye. Sanki her şey saçlarına vurmuş. Simsiyah ve tokalara sığmayan o gür saçları azalmış, beyazlamış, kısalmış. Ama hala her şafak özenle taranır, küçük bir tokayla arkadan tutturulur. Acının rengi hep siyah mı olur?... Sevgi Abla'da beyaz olmuş diye düşünürüm hep. 30 yıllık tarihin acıları, sevinçleri saç tellerinde yol almış gibi.

"İnsanın belini kıramayan darbeler onu güçlendirir" diye bir söz vardır ya. Bu sözdeki gibidir Sevgi Abla'nın yaşamı... İhanetler görmüş Sevgi Abla, kalleslikler, işkencelerin bin türlüünü yaşamış ama hiç bükülmemiş beli. Kavgada 25 yılını hep güçlenerek yürümüş. 45 yaşın 25 yılı her koşul altında Anadolu'nun yoksul halklarına umudu taşıyarak geçmiş. Umudun savaşçısıydı O. Birkaç zorluk karşısında yalpalayan, engellerle karşılaşınca tökezleyen, umutsuzluğa kapılanlara inat güçlü, dimdik ayakta durmanın, umutlu olmanın kapısını gösterirdi adeta... Bunca yaşan-

mişliktan sonra nasıl kesintisiz yürüdüğünü anlamak isteyenlere bir resmini bulup yüzüne bakmalarını öneririm. Mutlu ve huzurlu bir gülüş bulacaklar baktıkları resimde. Devrim için çalışmanın onurunu, çıkarsız sevmenin, sevilmenin, sevdiği uğruna ölebilme kararlılığını taşımanın mutluluğunu bulacaklar orada.

"Yaşamak da güzeldir, idealler uğruna ölmek" diyor Sevgi Abla gülen gözleriyle. İdeal ne? Emperyalizme karşı savaşmak, devrimi gerçekleştirmek, halkların kurtuluşunu sağlamak! Bunlar dışında bir ideal yok Sevgi Abla'nın yaşamında.

Düzene ait hiçbir şeyin düşüncelerine, yaşamına yön vermesine izin vermez. Günlük yaşamında el attığı her iş, baktığı her resim, okuduğu her kitap, tartıştığı her konu, TV'de izlediği her program devrime hizmet eder. Üfkü geniştir Sevgi Abla'nın. Birbiriyle ilgisiz gibi görünen konuları devrimci yaşamın akışı içinde birleştirir, üretkenliğe döker. Nerede olursa olsun yenilikler onu heyecanlandırır.

Açlığının 100'lü günlerinde dahi eksik ve zaafarla mücadelede vurgu yapar. "...Küçük burjuva bir ülkede yaşıyoruz. Bir yandan eksik ve zaafı karşı da savaş içinde olmalıyız. Hoşunuza gitmeyecek belki, bu da nereden çıktı diyeceksiniz. Hayır yoldaşlar! Hayır! Ölüme meydan okuyup

da sonra er meydanını terkedenleri hiç mi görmedik, duymadık. Hep onlar mı inançsızdı? Hayır, bizlerin, çevremizdekilerin de uyanık olması, gözlemci ve tartışan, tartıştıran olması gerekiyor..."

"Ve devrimcilikte, en karanlık günlerde bilinmeyen viraja ilk yürüyen olmaktır esas." 25 yıllık kavga deneyiminden çıkardığı bir sonuçtur bu. O karanlık günlerde bilinmeyen virajlara yürürken ideallerine bağlı kaldığı için kavgasını omuzladığı, sevdiği karşı vefalı olduğu için, bir devrimci olarak sorumluluklarını unutmaması için o virajları başı dik geçip gitmiştir.

2000 Ölüm Orucu Destanı'nda yol alırken de bilinmez virajları aynı inanç, aynı kararlılık, aynı sorumlulukla geçer Sevgi Abla...

"Tak tak tak"... Geçiyor Sevgi Abla gözlerimin önünden. Bu defa boydan boya geçtiği koğu değil, 30 yıllık tarihten gelip, bu tarihin önemli bir virajını geçip mutlu ve huzurlu varıyor sevdiğinin yanına.

Temmuzlu günlerdeyiz. Ayrılıkların ve kavuşmaların mevsimindeyiz. Bu sabah sevginin, iradenin, inancın, kararlılığın sesiyle buluştum, bu sabah acının rengini beyazda gördüm. Anladım ki Sevgi Abla'nın saçlarının akı sevgidenmiş...

Uşak Hapishanesi'nden Bir Yoldaşı

Sayı 70

43

27 Temmuz
2003

Gençlik Derneklerinden Yaz Kampı

Eğitim-öğretim yılı boyunca akademik-demokratik mücadele veren, ülkemizde ve dünyada yaşanan sorunlarla ilgilenen, bulundukları tüm illerde demokratik mücadelenin katılımcısı ve örgütleyicisi olan gençlik dernekleri 7-17 Temmuz tarihleri arasında yaz kampı düzenledi.

Gençliğin ideolojik kültürel akademik demokratik sorunlarının ele alındığı tartışmalar gençliğe bu sorunlara karşı dayanışma ve mücadelede perspektif sunarken, akademik, demokratik mücadelenin nasıl olması gerektiği üzerine zengin tartışmalar yaşandı.

Kamp programı çerçevesinde ele alınan konulardan biri de, baskılar, okuldan atılmalar oldu. 23 kentten yüzlerce örneğin anlatılarak yapıldığı tartışmalarda, buna karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği, temel hak ve özgürlüklerimizin neler olduğu üzerinde duruldu. En genelde Türkiye'deki hak ve özgürlükler mücadelesinin bir parçası olunması gerektiği bilinciyle hareket edilmesine vurgu yapıldı.

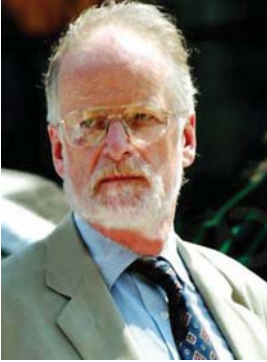
Gençliğin özellikle 12 Eylül'den bu yana yaşadığı en önemli sorunlarından biri olan gençliğin kendi sorunlarına, ülkesine yabancılaşması konusunun yanı sıra emperyalizmin politikaları ve emperyalist kültürün de ele alındığı kampa **Gençlik Birlik Koordinasyonu**'nu oluşturan 23 dernekten 150 kişi katıldı. Kültürel etkinliklerin sergilendiği kamp aynı zamanda kolektif yaşamın örgütlendiği bir ortamda gerçekleştirildi.

İstanbul Gençlik Derneği Genel Kurulu

İstanbul Gençlik Derneği 20 Temmuz günü Okmeydanı Piyalepaşa Mah. Piyalepaşa cad. No: 148'deki yerinde 1. Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Dernek başkanı Ali Öksüz'ün, "gençliğe dayatılan yoz kültüre, gençliğin duyarsız kılınmasına, anti-bilimsel, anti-demokratik eğitime karşı alternatif bulunduğu ve bundan sonra da olunacağı, derneğin yaptığı her faaliyette iddialı olduğunu" dile getirdiği açılış konuşmasıyla başlayan Genel Kurul raporların okunmasıyla sürdü. Tüzük değişikliğinin de oybirliği ile kabul edildiği Genel Kurul türkülerle sona erdi.

Yalanlar ve yalancılardan it dalaşı

Bush'un ve Blair'in "Irak'taki kitle imha silahları" konusunda yalan söylediğini açıklayan İngiliz silah uzmanı, geçen hafta bir gölün kıyısında ölü bulundu.

Sayı 70

44

27 Temmuz
2003

İngiliz yayın kuruluşu BBC, bir süre önce Blair hükümetinin "Irak'ın kitle imha silahları" konusunda yalan söylediği doğrultusunda yayın yapmıştı ve o günden beri de hükümetle BBC arasında bir kavga yaşanmaktaydı.

Blair hükümetinin ajanları, raporların çarpıtıldığı gerçeğini kimin BBC'ye aktardığını araştırarak buldu ve açıkladı.

İsmi açıklanan kişi, ölü bulunan kişiyle aynıydı. Savunma Bakanlığı'nda danışman olarak çalışan Dr. David Kelly!

Şimdi İngiltere'de Kelly'nin intihar mı ettiği yoksa öldürüldüğü mü tartışılıyor. Oysa her iki durumda da Kelly'nin katili İngiliz hükümetidir. Gerçeği açıkladığı için bir bilim adamını baskı altına alan, "suçlu" ilan eden onlardır.

Yalancılar "it dalaşı"yla gerçeğin üstünü örtmeye çalışıyor!

Irak'a saldırıya gerekçe olarak sunulan her şeyin **YALAN** olduğu üzerinde artık kimse tartışmıyor. Herşey ayan beyan.

Şimdi onun yerine emperyalist medya "yalandan kimin sorumlu olduğu" tartışmasına yöneliyor kamuoyunu. Bu da başka bir oyun.

İngiltere'de Savunma Bakanlığı gizli servisi, Amerika'da Dışişleri Pentagon'u suçluyor, CIA, raporlarının çarpıtıldığından yakınıyor. Amerika ile İngiltere arasındaki karşılıklı suçlamalar da cabası.

Yani demeye getiriyorlar ki, sistem değil, şu veya bu kişi, şu veya bu kurum sorumlu!

Yarın "bu yalanı kim uydurdu" diye parlamentolarında bir de soruşturma komisyonları kurup, yalancılıklarını bile ne kadar "demokratik bir ülke" olduklarının gösterisine dönüştürürlerse, hiç şaşırmanın.

Ama dedik ya, oyun bu. Çünkü Irak'a saldırı, Amerika ve İngiliz devletlerinin, emperyalist te-kellerinin politikası olarak gerçekleştirilmiştir. Bu

saldırıya hizmet eden askeri hazırlıkları da, propagandif hazırlıkları da, merkezi bir şekilde yürütmüşlerdir. Yalan Amerikan emperyalizminin yalanıdır. İngiliz emperyalizminin yalanıdır. Ötesi, ayrıntıdır.

Yalan, komplo, provokasyon, cinayet; emperyalizmin gizli servislerinin işleri bunlardır!

Sanki gizli servislerin raporları, verdikleri bilgiler hep doğru olurmuş da, bu defa yanlış çıkmış gibi bir hava yaratılıyor. Hayır; emperyalizmin gizli servislerinin işi bunlardır zaten.

Uzmanlık alanları, enformasyon değil, dezenformasyondur. Uzmanlık alanları, tekellerin çıkarları için saldırıları haklı göstermek, bizzat saldırılar, komplolar, provokasyonlar gerçekleştirmektedir.

Daha iki yıl önce İngiliz istihbaratının bir "icratı" açığa çıkmıştı: 1960'larda Endonezya'nın ilercisi Devlet Başkanı Sukarno'nun devrilmesi için İngiliz istihbaratı, dünya basınına sistemli biçimde Sukarno'ya karşı yönlendirmiş, bunun için sahte belgeler hazırlamaktan rüşvet dağıtmaya kadar her yola başvurmuştu.

Dr. David Kelly ölmeden hemen önce Sunday Times ile röportajında "oyunlar oynayan birçok karanlık aktörden" söz ediyor ve kendisinin "merdaneye sıkıştırıldığını" belirtiyordu.

"Karanlık aktörler" tekellerin devleti ve onun kurumlarıdır. Karanlık bir şey yoktur.

Yalanı, komployu iyi bilirler, ama güçleri koftur!

Gerçekte Irak'a saldırı sürecinde, her yerde kulağı, gözü olduğu propagandası yapılan Amerika'nın CIA'sının ve İngiltere'nin MI6'sının gücünün ne kadar abartıldığı da gözler önüne serildi. O kadar ki, internetten öğrencilerin Irak üzerine tezlerini aşırıp hazırlıyorlardı o Irak raporlarını.

Canilikleri kadar, acizlikleri de büyüktür gizli servislerin. Gizlilik perdesi altındaki esrardan yararlanıp isimleri etrafında efsaneler yaratırlar. Ama dünya bildiği gibi dönmeye devam eder.

Ama tüm teknolojik donanımlarına rağmen, dünya halklarının yaratıcılıkları, dünyanın karmaşıklığı karşısında, aciz kalmaya da mahkumdurlar. Bu nedenle başvuracakları tek yol, gerçek bilgi değil, yine yalanlar ve komplolar, cinayetlerdir. Blair bu fiyaskolardan sonra, İsrail'in katliamcı başbakanı Şaron ile "ortak" istihbarat sistemi kurmak için bir anlaşma imzaladı. İsrail'den ne öğrenecek dersiniz!

Şiddet Böyle Yaratılıyor!

KORSİKA ve BASK ÜLKESİ Korsika ve Bask ülkesinde son günlerde yaşanan eylemler bir kez daha şiddeti yaratanın, halkların haklarını yokeden, iradesini çiğneyen emperyalistler olduğunu gözler önüne serdi.

Korsikalı tutsakların burjuva hukuku dahi hiçe sayılarak siyasi bir kararla ağır hapis cezalarına çarptırılmalarının ardından Corsica Nazione ve Indipendanza örgütleri öncülüğünde binlerce kişinin katıldığı kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Eylemlere polisin müdahalesi sert olurken, **FLNC** (Korsika Ulusal Özgürlük Cephesi) referandum kararının ardından bombalama eylemleri yaptı.

Yukarı Korsika'daki Folleli posta bürosu, Ulusal Futbol Ligi eski başkanı ve sermayedar Gerard Bourgoïn'in villası, Bonifacio içecek deposunun da aralarında bulunduğu 18 bombalama eylemi gerçekleştirdi. FLNC tarafından yapılan açıklama ile, geçen yıl "referandum çalışmasına şans tanımak" gerekçesiyle ilan edilen ateşkesin sona erdiği duyuruldu.

Bu arada Korsika'ya "özerklik" getiren referandumda Fransız emperyalizminin planının reddedilmesinin ardından bağımsızlık yanlısı Corsica Nazione Partisi parlamentodaki 7 milletvekili ni çekti. Corsica Nazione Partisi parlamentoda ikinci büyük parti durumundaydı.

İspanya'nın doğusundaki Alicante ve Benidorm kentlerindeki iki turistik otel **ETA** tarafından bombalandı. Patlamalar öncesi otellerin boşaltılması için polisi uyanan ETA eylemlerin sürecini açıkladı.

İradesi Yoksayılan Halklar Ne Yapacak?

İki farklı ülke ama emperyalistlerin politikaları aynı.

Korsika'da onyıllardır bağımsızlık için mücadele yürütülüyor. Fransız emperyalizmi adayı işgal etmiş, askeri gücünü dayatarak "hayır" diyor. Referandum oyunu ile, "özerklik" uyutması ile Korsika halkını aldatmayı, çözüm diye dayatıyor. Üstelik bu oyun tutmayınca başlıyor yeniden şiddete, tehdide, saldırılara.

Bilindiği gibi **Bask ülkesinde** İspanya, başta Batasuna olmak üzere bağımsızlık yanlısı bütün yasal partileri yasaklamış, seçimlere sokmamış, demokratik mücadelenin kanallarını tıkamıştı.

İşte size "şiddet neden doğuyor" sorusunun iki

ülkeden cevabı:

Bir halkın (Korsika) bağımsızlık iradesi emperyalist ayak oyunları, tehditle (Fransız

İçişleri Bakanı'nın, planlarının bozulması sonrası tehditlerini hatırlayın) yok edilmek isteniyor, halk kendi iradesini dayatınca, cevabı halkın ilerici güçlerini cezalandırmak oluyor.

Bir halkın (Bask) taleplerini dile getirmesinin bütün yolları AB'nin de onayıyla tıkanıyor, yasal partileri yasadışı ilan ediliyor, sonra susması isteniyor. Bask halkına hiçbir alternatif bırakılmıyor. Böyle bir durumda da halkların şiddetinin meşruluğu tartışmasız hale geliyor. Hala şiddeti kimin yarattığı konusunda soru olabilir mi?!

1000. Günde Direniş Mesajı:

ZAFERE KADAR KALBİMİZDELER

Bir İtalyan örgütü olan Laboratoria Marxista bir açıklama yayınlayarak direniş 1000. gününde selamladı ve şöyle dedi:

"15 Temmuz, Türkiye faşist hükümetinin F tipi hücrelerinde gömmek istediği devrimci tutsakların emperyalist zindanlarına karşı verdikleri direnişin 1000. günüdür.

Bu muharebede, 107 erkek ve kadın yoldaşımız kendilerini feda etti. Türkiyeli devrimci tutsakların mücadelesi, **emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin bir parçası** olup, bu mücadele uluslararası işçi hareketinin tarihine **silinmez harflerle** kazılmıştır.

Tüm Türkiyeli yoldaşlarımızı selamlıyoruz:

Şan olsun, her çağda kavgada şehit düşen savaşçılar. Tutsaklıkla, sürgünlerle ve hayatlarıyla adalete, gerçeğe ve özgürlüğe olan susamışlıkları için beden ödeyenler unutulmamalı. Zafere kadar kalbimizdeleler."

Yasadışı Baskına Protesto

15 Temmuz'da Köln'deki büromuza yapılan yasadışı baskına karşı, Köln büromuzda 23 Temmuz günü bir basın toplantısı düzenlenerek, Alman devletinin yasadışılığı teşhir edildi. Yapılan açıklamada; Alman devletinin, faşist Türkiye iktidarı ile yaptığı anlaşmalar sonucunda bu saldırıları gerçekleştirdiği, buna karşı mücadelemizin devam edeceği belirtildi ve "herkesi bu saldırılara karşı daha duyarlı olmaya çağırıyoruz" denildi. Bu çerçevede "Baskılara Karşı Mücadele Komitesi Girişimi"nin 28 Temmuz'da Koblenz Savcılığı önünde bir protesto gerçekleştireceği duyuruldu.

Sayı 70

45

27 Temmuz
2003

ENTERNASYONALİST FORUM

5 ile 20 Temmuz tarihleri arasında, Democrazia Popolare (Halk Demokrasisi) isimli örgüt tarafından, Roma'da düzenlenen "Başka Bir Dünya Mümkün, Acil ve Gerekli" isimli uluslararası foruma Türkiye'den DHKC Enternasyonal katıldı. 326 örgüt ve kişinin desteklediği çağrıyla, Türkiye'yi Cephe temsil ederken, Küba ve Kuzey Kore heyetleri foruma ka-

tılarak, ülkelerden, kişilere kadar, sosyalist güçler arasındaki birliktelik açısından iyi bir örnek teşkil etti. Çok sayıda örgütün katıldığı foruma, özellikle ilericiler ve devrimci Latin Amerikalı edebiyatçı ve şairlerin katılımı dikkat çekti. DHKC Enternasyonal, gerek stand malzemeleri, gerekse de konuşmalarıyla, Türkiye'de yaşanan tecrit işkencesi ve değişmeyen faşist devlet yapısını dile getirdi.

Toplantıya katılan Latin Amerikalı anti-emperyalist şairlerden bazıları, ölüm oruçları konusunda duyarlı olacaklarına ve bu konuda kendi kitalarında bir destek kampanyası başlatacaklarını belirttiler.

'Kara Liste'ye Karşı Eylem Kararı

19 Temmuz günü Cenova'da, AB dönem başkanlığını üstlenen İtalya burjuvazisine ve devletine karşı, anarşist ve komünist çevrelerce kurulmuş olan Anti-Kapitalist Blok'un toplantısı düzenlendi. 100 delegenin katıldığı toplantıya Cephe Enternasyonal da katılarak ölüm orucu direnişi ile emperyalizme karşı mücadelenin başına ilişkin bir konuşma yaptı. Direnişe, "acıma" ile değil, siyasi bir görev gereği ve direnişin siyasi, tarihsel ve ahlaki boyutunu göz önünde bulundurarak sahiplenilmesi gerektiğini dile getiren Cephe temsilcisi, AB'nin, devrimci örgütlere yönelik yayınladığı Kara Liste'ye karşı mücadele çağrısı yaptı. Toplantıya katılan delegeler, Cephe'nin çağrısını dikkate alarak, 15 Ekim'de İtalya'da AB başbakanlarının top-

lantısına karşı bir yürüyüş düzenlenmesine ve gösterinin taleplerine "Tecrit ve Kara Liste" konularının eklenmesine karar verdi.

CARLO UNUTULMADI

20 Temmuz 2001'de G8 Zirvesi esnasında öldürülen Carlo Giuliani'nin anmasında Cephe Enternasyonal de yer aldı. Carlo'nun katledildiği Cenova'nın Piazza Alimonda Meydanı'nda toplanan kitle çiçekler, yazılar, fotoğraflar bıraktı. Bunların arasında Carlo'nun fotoğrafı altında, İtalyanca "Anadolu savaşçılarının mücadelesinde yaşıyorsun" sözünün yer aldığı Cephe gerillalarının fotoğrafı da vardı. Onbin kişinin katıldığı eylem bir konserle sona erdi.

katliamda, soygunda, çetelerde

Her yerde onlar!

11 Temmuz'da jandarma tarafından yapılan bir operasyonun sonucu açıklandı: trilyonluk bir kaçak mazot olayı açığa çıkarılmıştı.

"Çete"nin başında Ahmet Recep Mercan adlı eski bir ülkücü vardı. Çetenin elemanlarının "meslek" ve "nitelik"leri ise, hiç kimsenin yabancıtı değildi. Jandarma tarafından yapılan açıklamadan aktarıyoruz:

- Eski özel timciler...
- aystubaylar
- halen görev başındaki polis memurları
- gümrük muhafaza memurları

Basına yansıyan bilgilere göre, bu "işe" başladığında Drej Ali adıyla bilinen faşist mafyacı, Recep Mercan'ın yanına eski özel timcileri "koruma" olarak veriyor; Mercan özel timciler aracılığıyla polisin yetkili mercileriyle ilişki kuruyor ve sistem yavaş yavaş yerine oturuyor.

Şu ana kadar 16 kişi tutuklandı bu operasyon çerçevesinde. Ama tüm sorular ortada.

Ahmet Mercan, işsizken, "sıfır" sermayeyle başladığı bu işin sonucunda altı şirketi, 15 gemisi ve iki de yatı bulunan biri haline nasıl geldi?

Bu kaçakçılık işi yıllardır sürüyordu, neden bugüne kadar kimse farketmedi veya kimse dokunmadı bu çeteye?

Kim bu çetenin polisteki, siyasetteki, ordudaki hamileri?

Üç beş parça bir şeyin kaçakçılığını yapmıyor bunlar; koskoca tankerlerle, gemilerle, tonlarca mazot "kaçırılan"!

Demek ki, gözyumanlar, payını alanlar var.

Ve demek ki, şimdi "paylaşım" sorunu çıktı için, it dalaşının sonucunda operasyon yapıldı.

MHP'liler, özel timciler, mafyacılar, neler yaptılar ki bu vatan için; katlettiler, işkence yaptılar, uyuşturucu ticareti yaptılar, faili meçhulleri gerçekleştirdiler. Demek ki mazot kaçakçılığı da varmış "vatan hizmetleri" içinde. Onu da öğrendik.

Merak etmeyin, Ahmet Mercan da, onun tektikçiliğini yapan özel timciler de, bir süre sonra çıkarlar; DGM izniyle "vatan hizmetine" devam ederler.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Uday ve Kusay'ın Resimleri ile Kime Ne Anlatılıyor?

Saddam'ın oğulları Uday ve Kusay'ın resimleri 24 Temmuz günü bütün TV'lerin haber bültenlerinde, ertesi gün gazetelerde çarşaf yayınlatıldı. Bunu yapmadan önce de ABD'li yetkililerin "yayınlamakta kararsız oldukları" yönünde haberler, ne kadar insani, ne kadar hümanist olduklarının delaleti olarak emperyalist medya aracılığıyla dünyaya yayıldı.

Katledilmeden önce resimleri ile katledildikten sonraki resimleri karşılaştırmalı olarak uzun uzun yayınlanırken, Amerika kime ne söylemek istiyordu? Açıkladığı gibi sorunu sadece Irak halkına öldüklerine inandırmak mıydı?

Elbette bu da bir etken, ama esas sorun başta Irak halkı olmak üzere bütün dünyaya, İran'a, Suriye'ye, Küba'ya, Kuzey Kore'ye, Kolombiya'ya, Nepal'e... Amerikan imparatorluğu önünde engel olarak görülen bütün güçlere, ülkelere, halklara şu mesajı vermek;

"BİZE DİRENİRSENİZ, SONUNUZ BÖYLE OLUR!"

Katliama "tehdit" eşlik ediyor. "Ya bizden yanasınız ya terörden" dayatmasına, olmadıklarında ne hale geleceklerinin kanıtı olarak resimlerle destek veriliyor.

Biz bu tehdidi, bu resimleri tanıyoruz ülkemizden. İnfazların resimlerinden, katliam görüntülerinden, Ecevit'in 19 Aralık sonrası "devletle başedilemeyeceğini anlamış olmaları" sözlerinden tanıyoruz. İşbirlikçiler öğrendikleri her şeyi efendilerinden öğrendiler ve kendi halklarına karşı uyguladılar.

Amerika tüm dünyaya sesleniyor bu fotoğrafla. Amerika'nın zulmünün fotoğrafını gösteriyor aslında. Tankları, helikopterleri ile bir evi kuşatıp bombalar yağdırmış, "ev" adına dört duvar bırakmamış, adına "işgalden sonraki en büyük zafer" diyor.

Amerika katliamın resmini gösterirken, emperyalist medya onun zulmünü tartışmıyor. Yıkılmış evin içinde "Pepsi Cola" kutusunu haber konusu yapıyor, ama bu nasıl bir vahşet diyemiyor. Hatta, Saddam'ın torununun küçük ayakkabısını gösterip, "bu da torununun" diyor, ama "ey Amerika çocuktan ne istedin" diyemiyor. Saddam'ın torunuysa, çocuk da ölümü hakediyor burjuva medyaya göre. Burjuvazinin hümanizm sınırları ABD çıkarlarına çarpıp geri dönüyor.

Peki bu resimler Amerika'nın istediği etkiyi gösterir mi?

Irak özgülünde tersine ister Saddam'ı desteklesin isterse desteklemesin, ABD'nin katliamcılığı teşhir olacaktır. Direniş açısından ise, sanınız direnişçilerin şu cevabı yeterlidir: **"doğmamış çocuklarımız bile intikam alacak Amerika'dan."**

Dünya halkları nezdinde de istediği korkuyu yaratamayacaktır. Halklar tarihleri boyunca böyle çok zulüm resmi gördü, yaşadı. Hangisi zulme, imparatorluklara karşı direnme düşüncesinden vazgeçirdi ki!

Emperyalist Demokrasiden...

◆ Belçika Hapishane- si'nde İşkenceli Ölüm:

Belçika'nın Liege kentindeki Lantin Hapishanesi'nde bir tutuklu, gardiyanların saldırısı sonucu öldü. Henri Charlet isimli tutuklu 17 Temmuz günü hücrelerinde aşırı sıcaktan şikâyetçi olmasının ardından hücrendeki eşyalara hasar vermeye başladı. Charlet'e gardiyanların müdahalesi ölümle bitti. Resmi açıklamada, "mahkûmun düşüşü ve öldüğü" söylendi.

◆ Almanya'dan Ajan- laştırma Faaliyeti:

Alman Der Spiegel Dergisi, verdiği bir ilanla üniversite öğrencilerine iş vaat edip, sonra sol grupların arasında ajan olarak çalıştıran Team Base Research şirketinin Federal Anayasayı Koruma Örgütü'nün paravan şirketi olduğunu ortaya çıkardı. Öğrencilerin nasıl ajanlaştırıldığının örneklerini de anlatan Der Spiegel, olayın ortaya çıkmasının ardından şirketin yerinde yeller estiğini belirtti.

◆ İşkenceci Ülkelere İa- de Kararı:

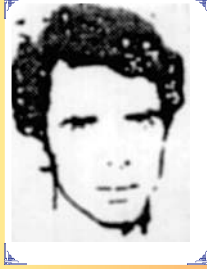
Almanya Federal Anayasa Mahkemesi "yabancı sanıklar"ı, polisin sık sık işkenceye başvurarak ifade almaya çalıştığı ülkelere gönderme kararı aldı. Kararda, Hindistan hakkında sık sık çeşitli kurumlar tarafından işkence raporu olmasına rağmen, Hint yasalarında işkencenin yasak olduğu, devletin buna karşı çıktığı belirtildi. Bu karar sınırdışı kararı verilen bir Hintli'nin itiraz başvurusu üzerine alındı. Ancak "gönderilecek kişinin işkence göreceği kesinse" kişi gönderilmeyecek.

Sayı 70

47

27 Temmuz
2003

kahramanlar Ölmez

Osman SÜMBÜL
27 Temmuz 1980

Kadıköy Dev-Genç örgütlülüğü içinde yer alan bir devrimciydi. İş-kenceye karşı yürütülen bir kampanyanın afişlerini asarken polis tarafından kurulan pusuda katledildi.

Salih BADEMCİ
29 Temmuz 1980

İstanbul Süleymaniye'de gericiiler tarafından katledildi.

Haydar AKDEMİR
30 Temmuz 2001

Londra'da Anadolu Halk Kültür Merkezi bünyesinde yurtdışında yaşayan halkımızın örgütlenmesi çalışmalarında yer aldı. 30 Temmuz sabahı intihar etmiş olarak bulundu.

Ali KALKAN
Temmuz 1986

Gözetimdayken ve tutuklu kaldığı süre boyunca gördüğü işkenceler sonucunda yakalandığı hastalık nedeniyle tahliye edildikten kısa bir süre sonra onu kaybettik.

Ferhan PEKER
Temmuz 1978

İstanbul 1 Mayıs Mahallesi halkının örgütlülüğü içindeydi. Gecekonduların elektrik sorununu çözmeye çalışırken, elektrik çarpması sonucunda aramızdan ayrıldı.

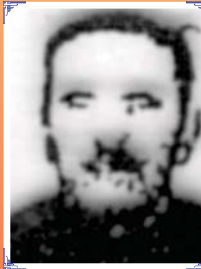
Yüksel MUNZUR
Temmuz 1989

1980 öncesi Liseli Dev-Genç içerisinde yer aldı. Bu dönemdeki tutsaklığının ardından 1984'te okumaya başladığı İTÜ İnşaat Fakültesi'nde öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde yer aldı. İstanbul'da geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

12 Eylül öncesi devrimci hareketin bir sempati-zanıydı. 12 Eylül yılları, onu yıldırma şöyle dursun, devrimcilik tercihini pekiştirdi. 1986'dan itibaren hareket içinde birçok görev aldı. 1989-1990 Atılım yıllarında İstanbul Dev-Genç yöneticilerindendi. 1990 Eylül'ünde SDB savaşçısı olarak istihdam edildi. '91'de Eskişehir SDB Komutanlığı'na daha sonra da, İzmir SDB Komutanlığı'na atandı. İzmir'de bir eylem sırasında tutsak düştü. 17 Temmuz 1995'te üç yoldaşıyla birlikte tutsaklığına son vermesinin ardından 27 Temmuz'da İzmir'de kaldığı evde katledildi.

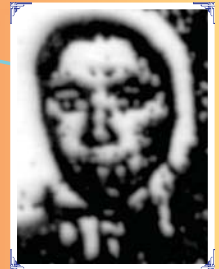
Ali Rıza KURT
27 Temmuz 1995

Yusuf TECİM
31 Temmuz 1980

Adem TECİM

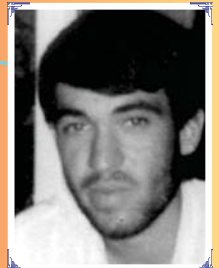
Fatma ÖZÇELİK

Aybastı Kabataş'ta faşistler tarafından katledildiler.

Ali Tarkan KOÇOĞLU
Mustafa SEFER
31 Temmuz 1993

Mersin Silifke kırsal alanında jandarma ile Devrimci Sol Kır Gerilla Birliği arasında çıkan çatışmada, 12 Eylül öncesinde Dev-Genç ve FTKSM içinde yer alan, on yıllık tutsaklığının ardından Akdeniz Bölgesi Siyasi Sorumluluğu'nu üstlenen Tarkan Koçoğlu ve 80'lerin ikinci yarısından itibaren mücadele içinde yer alan Kır Gerilla Birliği Komutan Yardımcısı Mustafa Sefer şehit düştü.

Hüseyin TAŞ
1 Ağustos 1979

Devrimci Hareket'in "Emperyalizme, Faşizme, Pahalılığa ve İşsizliğe Karşı Mücadele" kampanyası çerçevesinde bir yağ kamyonunun kaçırılarak halka dağıtılması eyleminde polis tarafından vurularak katledildi.

Vedat DEMİRCİOĞLU
24 Temmuz 1968

Gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin yükseldiği bir dönemde polisin öğrenci yurtlarına düzenlediği baskında polis tarafından yurdun ikinci katından atılarak katledildi. 1960'lardaki anti-emperyalist mücadelenin ilk şehitlerindendir.

Grup Yorum'a "kaldırıldı" denilen 8. Madde'den Yasaklama

Yasaklamalara Alışmayacağız

Grup Yorum'un konserlerine ilişkin yıllardan beri uygulanan yasaklamalara kimse yabancı değil. Bugüne kadar sayısız konser başvuruları hakkında yasaklama kararı alındı. En son düzenledikleri bir dizi konserde de aynı durum yaşandı. Türkiye turnesi kapsamında, Kayseri, Diyarbakır, Adıyaman, Mardin konserleri yasaklandı. Olgarşinin valilerinin, kaymakamlarının türkülerden korkusu, Grup Yorum düşmanlığı bu kez de Ege konserleri kapsamında düzenlenmek istenen Milas, Fethiye, Datça kaymakamlıklarınca sergilendi. İdari Mahkemesi kararı ile yasaklar kaldırılırken, kendi yasalarını dahi hiçe sayan zihniyet AB'ye uyum yasalarının da göstermelik olduğunu gözler önüne sermiş oldu.

Yasaklamalara ilişkin 22 Temmuz günü, İdil Kültür Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyen Grup Yorum, haklının, ezilenlerin sesi olmayı yasaklamalar hatta tutuklanmalar pahasına sürdürdüğünü, yasaklama kararlarına alışmayacaklarını belirtti ve son yasaklara ilişkin şöyle dedi:

"Fethiye'de vereceğimiz konser, 'Terörle Mücadele Yasası'nın 8. Maddesi' gereğince yasaklandı. Bugün artık yürürlükte olmayan bir yasa uygulanarak konserlerimizin yasaklanması nasıl açıklanabilir? Bunun izah edilebilir tek bir tarafı yoktur. Bu karar, yasalar değişse de zihniyetin aynı zihniyet olduğunu, yapılan bu yasal değişikliklerle

rin günlük hayatımıza yansımalarının olanaksızlığını göstermesi bakımından çarpıcıdır. Bu yasaklama kararının çarpıcı bir başka tarafı da, konserlerimizi yasaklamak için yasaların sadece bir bahane olarak kullanıldığını göstermesidir. Daha önce suç sayılan bir eylem artık suç vasfı taşımaktan çıkartılıyor, ama bize 'potansiyel suçlu' muamelesi yapılması için bunun bir önemi yok. Aslanan yapacağımız konserin engellenmesi."

Milas ve Datça'daki yasaklarda ise bir gerekçe bildirmeye dahi ihtiyaç duyulmadan, "uygun görülmediği" cevabının verildiğini belirten Grup Yorum üyeleri 'artık demokratikleşiyoruz' diyen iktidara seslenerek, "demokrasiden anladığınız bu mu?" dediler.

Konserlerinin yasaklanması tamamen politik bir karar olduğunu belirten Grup Yorum, "Onları konserlerimizi yasaklamaya iten şey, türkülerimizin dinleyicilerimiz üstündeki etkisidir. Bu türkülerle hesap soruyor halkımız, hak alma mücadelesi veriyor." dediler ve türkülerin susmaya çağını, halayların süreceğini yinelediler.

Sayı 70

49

27 Temmuz
2003

Munzur Festival Komitesi'ne Vali Taahhütnamesi

31 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında yapılacak Munzur Festivali'nin tertip komitesine Tunceli valiliği tarafından imzalatılan 'taahhütname', festivali devlet festivali haline getirmeye çalışan faşist zihniyeti gözler önüne serdi.

İşte 17 maddelik '4. Munzur Kültür ve Doğa Festivali Taahhütnamesi'nden bazı **ibretlik** maddeler:

"1- Atatürk Stadyumu ve program yapılacak yerlere büyük boy Atatürk posterleri dışında hiçbir pankart, afiş vs. asılmayacak.

3 - Festival komitesince provokatörlere karşı müdahale timi oluşturulacak, olaylara bu ekiplerce anında müdahale edilecek, beş kişinin cep telefonları ve diğer bilgiler Emniyet Müdürlüğü'ne verilecek.

8- Festival komite başkanı ve üyelerinin cep telefonları valiliğe bildirilecek, festival süresince cep te-

lefonları açık tutulacak, bu kişiler festival mahallini kesinlikle terketmeyecek.

9- Program sunucuları 'halkı tahrik ve provoke etmemesi' hususunda uyarılacak ve tansiyonun düşük tutulması sağlanacak.

11- Festivalin başından sonuna kadar tüm etkinliklerin festival komitesi tarafından kesintisiz video çekimi sağlanacak ve ilgili makamlar istediğinde arz edilmek üzere hazır tutulacak.

12 - Stad giriş ve içinde bakanlık genelgesi gereği tedbirler alınacak (folklor oynayanlar dahil herkesin kimlik bilgilerinin Emniyet'e bildirilmesini vb içeriyor), en az 100 kişilik özel arama ekibi oluşturulacak, özel tişörtleri ve isimleri önceden Emniyet'e bildiren bu kişiler, programdan iki saat önce yerlerinde olup, görevlerini terk edemeyecek."

köyün! Delisi

Batı, hainleri sever!

SSCB'nin son Devlet Başkanı Mikail Gorbaçov'a geçen hafta Avrupa Doğa Nobel Ödülü verildi. Gorbaçov'a "doğa" için nobellik ne yapmış diye sormayın saf saf. Bir şey yapması gerekli değil. Bu tür ödüllerin çoğu, emperyalizm için hainleri, dönepleri ödüllendirme vesilesidir. Emperyalizm, Gorbaçov'a binlerce nobel verse yine onun hakkını ödeyemez. Onun hainliği o kadar büyüktür!

Ondan akıllısı yok ya!

Hükümete kaynak öneren önerene. Bir öneri de Radikal yazarı İsmet Berkan'dan:

"aylar önce duyduğum ve çok hoşuma giden bir kaynak önerisini bu köşe aracılığıyla hükümete iletmek istiyorum: Sigaraya 'sağlık vergisi' koymak."

Nasıl olmuş da bugüne kadar hiçbir hükümetin aklına gelmemiş. Hay aklınla çok yaşa Berkan!

İşkence gör, zengin ol, yok öyle yağma!

Ayşe Balkanlı, Manisa Davası'nda 10,5 ay hapis yattı. Beraat etti. Mahkeme, beş milyar lira tazminat ödenmesine karar verdi. Yargıtay ise, bu parayla "zenginleşeceği"ni ileri sürerek, beş milyarı çok buldu...

Makaracılar

Hatırlanırsa AKP'nin "sıfır zam" dayattığı günlerde Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, "esprili eylemler yapacağız" demişti. Anlaşılan Kılıç sanılandan daha espritu.

Bakın, o görüşmelerde Tayyip Erdoğan ile Salih Kılıç arasında nasıl bir konuşma geçmiş; virgüline dokunmadan aktarıyoruz:

- Erdoğan: "Yahu, IMF heyeti burada. Bu zam taleplerinizi kabul edersem IMF'ye gönderilecek Niyet Mektubu'nu artık sen imzalarsın."

- Kılıç: "Siz aradan çekilin, ben IMF'yi ikna ederim"

- Erdoğan: (gülerek) "Nasıl ikna edeceksin?"

- Kılıç: "Ben, IMF'nin Gaziosmanpaşa'daki binasını biliyorum. Oraya gider, aynı 11 Eylül'de İkiz Kuleler'e saldırıran Usame Bin Ladin gibi bir operasyon düzenlerim. O zaman IMF heyeti, imana gelir."

Herkes de sanıyor ki, onlar içeride "toplü görüşme, sözleşme pazarlığı" yapıyor.

Onlar makara sanıyorlar içeride; milyonlarca emekçiyi makaraya alarak!

IRAK'TA TÜRK ASKERİNE HAYIR

Daniel Defoe'nin "Robinson Crusoe"sunu okumuş muydunuz? Sömürgeciliğin palazlandığı 18. yüzyılın başlarında yazılan roman, bir maceraperesttin, düştüğü ıssız adada, doğaya hakim olma mücadelesini anlatır.

Robinson, orada yamyamların elinden kurtardığı Cuma ile "dost" olur. (Engels'in "Anti-Dühring"deki tabiriyle "elde kılıç Cuma'yı köleleştirir")

Şimdi "uygar beyaz adam", doğayı dize getirmekteki becerisini, bu "zavallı köle"yi medenileştirmekte gösterecek, ondan sadık bir hizmetkar yaratacaktır.

***

Tayyip Erdoğan, ABD'nin Irak için Türkiye'den asker talep ettiğini iftiharla açıklarken "Türkiye ABD ile stratejik ortaklığını gayet ileriye götürmektedir" deyince bir an çocukluğumun Cuma'sı dile geldi sandım.

Zavallı Cuma da muhtemelen romanlara "dostluk" diye yansıtılan bu "efendi-köle" ilişkisini kendi açısından "stratejik ortaklık" diye tanımlıyor ve işe koşuldukça "Efendimle ortaklığımız geliyor" diye sevinliyordu.

Üstelik, o zamanlar Robinson'un sömürgeciliğini "dostluk alameti" olarak pazarlayacak bunca yoruncu da yoktu.

Robinson'un dostluğu, gücünü, elindeki kılıçtan alıyordu.

***

Yıllarca masallara kanıp köleliği "stratejik ortaklık" sandık; sadık jandarma rolü oynadık

Artık yeter!

Cuma, kendi başına geçinmeyi öğrenmeli ve bu sefil hizmetkarlığa son vermelidir.

(22 Temmuz 2003 Milliyet Can Dündar)